

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

Търсачи
на щастие

НОРА РОБЪРТС ТЪРСАЧИ НА ЩАСТИЕ

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

Даниъл Макгрегър, достолепният старейшина на големия и задружен род Макгрегър, има всичко, за каквото може да мечтае човек — богатство, влияние, голям уютен дом, уважение и обич. Само едно му тежи на душата — улисани в желанието си да се утвърдят на професионалното поприще, трите му красиви внучки не мислят да се омъжват. Дали ще се сбъдне най-съкровената мечта на стареца — да види трите млади хубавици задомени? Дали след всичко, на което ги е научил, ще успее да им внуши и най-великата мъдрост на този свят — че колкото и богат и доволен да си, без обич оставаш като птица без криле? Че любовта е най-безценното богатство в живота?

Ако вече си прехвърлил деветдесетте, се изкушаваш да погледнеш назад във времето, да се замислиш за живота си, да направиш равносметка на победите и грешките. Често се питаш: Защо постъпих така, а не иначе? Казваш си: Де да можех да променя това и това!

Е, аз нямам време за такива небивалици.

Гледам само напред, както съм правил винаги. Аз съм шотландец, прекарал съм по-голямата част от живота си далеч от родния край. Америка е моя дом. Тук съм се оженил, тук съм отгледал децата си. Внуците израснаха пред очите ми. Близко шейсет години съм обичал една и съща жена, живял съм с нея, възхищавал съм ѝ се, работили сме рамо до рамо.

За мен Ана е всичко на този свят.

Богат съм. О, не само с парите и имотите. А и със семейството си. За мен семейството е най-важно на този свят. Ние с Ана имаме три деца. Двама синове и една дъщеря. Гордея се с тях почти толкова, колкото и ги обичам.

Но да ви призная, веднъж преди време се наложи и да попритисна тези три силни личности и да им напомня, че имат дълг към името и рода на Макгрегърови. Колкото и да ми е неприятно, ще кажа, че децата ми не бързаха да се задомят и майка им се притесняваше много.

Е, с малко помощ си избраха добри другари в живота. Под „добри“ имам предвид, че ги обичат и че от тези съюзи ние с Ана се сдобихме с още две дъщери и с още един прекрасен син, за които да се грижим.

Сега имам единайсет внуци, трима от които са почетни Макгрегърови, макар че по документи се водят Кембълви. Божичко, Кембълви! Ала въпреки това са добри деца. Колко радост ни донесоха на мен и Ана през последните години — направо израснаха пред очите ни.

Но и те като родителите си не бързат да изпълнят дълга си и да разберат какво неоченимо богатство са бракът и семейството. Баба им се тревожи, не може да мигне. А аз не съм от мъжете, които ще гледат как жените им се притесняват до смърт и ще стоят със скръстени ръце. Премислих най-внимателно всичко.

Трите ми най-големи внучки вече са за женене. Те са силни, умни и красиви. Добре се оправят в този живот, имат си прекрасни професии. Знам от Ана, че за една жена професионалният успех е не по-малко важен, отколкото за мъжете. Лора е адвокатка, Гуендолин — лекарка, а Джулия — предприемачка. Умни са ми момичетата, умни и хубави, и мъжете, които ще им избира, наистина трябва да са изключителни.

Хвърлил съм око на трима прекрасни младежи. И тримата са от добри, преуспели семейства. А са и хубави. Господи, какви прекрасни двойки ще бъдат! И какви красиви дечица ще им се родят!

Решил съм да не бързам, да оженя първо едната внучка, после втората и третата. Ще започна с Лора, все пак е най-голяма. Да не се казвам Даниъл Макгрегър, ако до Коледа тя не мине под венчилото!

След като я видя задомена, ще се заема и с Гуен — намерил съм ѝ едно момче за чудо и приказ. От трите момичета Джулия сигурно ще е най-костеливия орех, обаче аз не съм от хората, които се предават лесно.

Смятам само да ги насоча лекичко в правилната посока. Така де, в края на краищата не съм сватовник, а загрижен дядо в залеза на живота си, макар че съм решил този залез да продължи много дълго. Държа да видя как ще пораснат и праправнуците ми.

Сигурно ще попитате — ами ако внучките пак откажат да се омъжат и да раждат дечица? Не берете грижа! Ще се постарая това да не се случва и Ана да не се кахъри повече.

ПЪРВА ЧАСТ
ЛОРА

ПЪРВА ГЛАВА

Телефонът иззвъня цели шест пъти, докато Лора се отърси от съня. На осмия път успя да се пресегне и да удари с все сила будилника, върху чийто циферблат бе нарисуван ухиления Жабок Кърмит, и той тупна на пода. Това бе третият будилник, който Лора чупеше тази година.

Плъзна дълги пръсти без лак по ноктите по лъскавата повърхност на нощното шкафче от орехово дърво, най-последно намери телефонната слушалка и се пхна с нея под завивките.

— Ало!

— Вдигна чак след десетото позвъняване.

Както се бе завила презглава, Лора Макгрегър се свъси на обвинителния тон, после се прозина.

— Така ли?

— Да, чак след десетото. Вече мислех да се обаждам в полицията. Представях си как лежиш в локва кръв.

— Лежа си в кревата — промърмори младата жена и се намести на възглавницата. — Спя. Лека нощ.

— Каква лека нощ? Наближава осем.

— Кога?

— Сутринта. — Даниъл Макгрегър вече бе познал гласа и знаеше коя от внучките му се излежава до толкова късно. — Чудесна ясна септемврийска утрин. Радвай й се, вместо да я проспиваш.

— Защо?

— Ами защото животът си тече, Лора. Баба ти се притеснява за теб. Ето, и снощи ми се оплака как непрекъснато си мислела и се тревожела за най-голямата си внучка.

Ана не му бе казвала нищо такова, но Даниъл открай време се оправдаваше с жена си — когато искаше да накара някого от семейството да направи нещо. Макгрегърови държаха на традициите.

— Добре съм. Всичко е наред. А сега спя, дядо.

— Ставай, ставай! От няколко седмици не си идвала да видиш баба си. Това, че вече си зряла жена на двайсет и четири години, не

означава, че трябва да забравяш милата си стара баба.

Даниъл се понавъси и стрелна с очи вратата да се увери, че е затворена. Ако го чуеше да я нарича „мила стара баба“, Ана щеше да му откъсне главата.

— Ела да ни погостуваш в събота и неделя — настоя той. — Доведи и братовчедките си.

— Работя по едно дело — отвърна Лора, която отново се унасяше. — Ала скоро ще намина.

— Не отлагай. Знаеш, че няма да живеем вечно.

— Ще живеете, и още как!

— Ха! Пратил съм ти един подарък. Ще го получиш тази сутрин. Затова ставай и се пооправи. Облечи рокля.

— На всяка цена. Благодаря ти, дядо. Дочуване.

Лора пусна телефонната слушалка на пода, зарови глава във възглавницата и пак заспа сладко-сладко.

След двадесет минути отново бе откъсната грубо, с ругатня от съня.

— Пак ли, Лора?

— Какво има? — седна тя рязко в леглото.

— Оставила си телефона отворен — тросна се Джулия Макгрегър. — Чаках да ми се обадят.

— Аз, такава... — заоправдава се сънено Лора, после прокара пръсти през разрошената си коса, сякаш за да подреди мислите си. — Май се обади дядо. Но не съм сигурна.

— Не съм чула телефона — сви рамене Джулия. — Вероятно съм била в банята. А Гуен отиде в болницата. Какво искаше дядо? — Ала Лора продължи да гледа унесено и братовчедка ѝ се засмя и приседна на леглото. — Сигурно пак ти е опявал как баба се безпокояла.

— Да, нещо от този род. — Лора също се усмихна и се отпусна върху възглавниците. — Ако беше излязла по-бързо изпод душа, ти щеше да вдигнеш телефона. И тогава баба щеше да е разтревожена не за мен, а за теб.

— Не, за мен беше разтревожена миналата седмица — възкликна Джулия и погледна скъпия си ръчен часовник. — Трябва да вървя, ще ходя да оглеждам онзи имот в Бруклин.

— Пак ли? Нали преди месец купи още една къща? Вече им изгубих края.

— Не преди един, а преди два месеца, ремонтът вече приключва и скоро ще я обявя за продан. Крайно време е да се захвана с нещо ново — тръсна Джулия къдравата си огненочервена коса.

— А аз смятах да поспя до обед, после да работя по делото.

— Няколко часа къщата ще бъде на твое разположение. Гуен ще остане в болницата и втора смяна, а аз едва ли ще се прибера преди пет часа.

— Да, но тази вечер не е мой ред да готвя.

— Ще купя нещо на връщане.

— Пица — рече веднага Лора. — С повечко кашкавал и с черни маслини.

— Само за ядене мислиш. — Джулия стана и оправи тревистозеленото си сако и карираните панталони. — До довечера! — извика тя, вече след като се запъти към вратата. — И внимавай да не оставяш телефона отворен.

Лора се взря в тавана, полюбува се на слънчевата светлина и си помисли, че би могла да поспи още час-два. Беше голяма поспалана.

Ала при мисълта за пицата бе огладняла. На Лора ѝ беше най-трудно, когато трябваше да избира дали да си поспи, или да хапне. Този път гладът все пак надделя и тя отметна завивките. Беше по бяла тенис фланелка и копринени шорти в електриковосиньо.

Живееше с двете си братовчедки още от студентка, а след като се дипломира преди две години, се пренесе с тях в тази къща в Бак Бей в Бостън. Обзавеждането на хубавата малка градска къща — една от последните придобивки на Джулия, представляваше еkleктична смесица от вкусовете на трите млади жени — любовта на Гуен към антиките съжителстваше със страстта на Джулия към съвременното изобразително изкуство и предпочитанията на Лора, която определено си падаше по кича.

Тя слезе тичешком на долния етаж, като плъзгаше пръсти по гладкия като атлаз дъбов парапет, хвърли един поглед през стъклото на входната врата, за да се увери, че есенният ден наистина е ясен и слънчев, и се запъти към кухнята.

Макар и трите жени да преуспяваха на професионалното поприще, което си бяха избрали, никоя от тях не можеше да се похвали

с кулинарна дарба. И въпреки това се бяха постарали кухнята да е уютна със стените си, боядисани в светлорозово, с плотовете в наситеносиньо и шкафовете със стъклени врати.

Лора благодареше на съдбата, че се разбираше толкова добре с братовчедките си. Гуен и Джулия бяха най-добрите ѝ приятелки. Всъщност целият многоброен род на Макгрегърови, предвождан от дядо им Даниъл и баба им Ана, бе много сплотен и задружен.

Тя погледна сапфиреносиния часовник върху стената — беше с формата на котка, чиято опашка се поклащаше ритмично и отмерваше секундите. Спомни си за майка си и баща си — караха отпуската си на Антилските острови. Дали се чувстваха добре? Всъщност Кейн и Даяна Макгрегър навсякъде се чувстваха добре, стига да бяха заедно. Преуспяваха във всичко — и като семейство, и като родители, и като съдружници в адвокатската кантора. Имаха зад гърба си двайсет и пет години щастлив семеен живот, бяха отгледали две деца, славеха се като едни от най-добрите адвокати в Бостън, а си бяха все така предани един на друг.

Лора не проумяваше какви ли усилия са необходими, за да съчетаваш толкова много неща. Лично тя предпочиташе да се съсредоточи само върху едно — засега върху правото. Всъщност не, поправка, помисли си с усмивка младата жена и отвори хладилника. „Върху закуската!“

Грабна от плота уокмена и си надяна слушалките. Малко музика със сутрешното ядене щеше да ѝ дойде добре.

Ройс Камерън спря джипа зад лъскавия малък кабриолет, боядисан в огненочервено. Поклати глава — такива автомобили сякаш крещяха: „Хайде, глобете ме за превишена скорост!“ — и премести поглед към къщата. Беше много хубава. Както и бе очаквал Ройс — все пак Бак Бей беше един от най-скъпите квартали, а собственичките на дома бяха от най-прочутия род в Бостън.

Но докато разглеждаше къщата, младият мъж не мислеше за пари и класа. Взря се с леденосини очи в прозорците и вратите. Прекалено много стъкло, отсъди той, докато хладният есенен вятър рошеше гарвановочерната му коса. А многото стъкло означаваше, че вътре се прониква лесно. Ройс тръгна по застланата с плочник пътека,

сетне свърна по полегатата, старателно поддържана морава, за да огледа остъклените врати, водещи към вътрешното дворче.

Натисна бравата — беше заключено. Ала бе достатъчно да изрита стъклото, да подложи рамо и щеше да е вътре. Погледът му бе все така студен, устните му бяха застинали в недоволна гримаса. Навремето една негова приятелка, за която насмалко да се ожени, му бе казала, че има лице на престъпник. Ройс не я бе попитал какво има предвид, защото връзката им се разпадаше, а и не го интересуваше.

Но лицето му наистина можеше да излъчва студ точно както сега, докато младият мъж обмисляше как да проникне в хубавата къща, несъмнено пълна с какви ли не антики и бижута, по каквито си падат богатите жени с положение в обществото. Макар че сега бяха студени, светлосините му очи понякога грейваха най-неочаквано, озарени от сърдечност. Устата му, която сега приличаше на резка, можеше да се озари от лъчезарна усмивка. Върху волевата му брадичка имаше малък белег, останал му от пръстена с диамант, с който веднъж го бяха халосали. Ройс бе висок близо метър и осемдесет и имаше телосложението на боксьор.

Сега, докато освежителният ветрец рошеше косата му, стигаща до раменете, той реши, че за нищо време и с почти никакви усилия може да проникне в къщата.

Дори и да нямаше ключ от входната врата.

Заобиколи постройката, позвъни няколко пъти и надзърна през красивото матово стъкло на входната врата. Натисна звънеца още веднъж, сетне извади от джоба си ключа, пхна го в ключалката и влезе.

Вътре миришеше на жена. Това бе първата мисъл, която му хрумна, след като пристъпи в антрето с лъснат паркет. Във въздуха се носеше едва доловимото ухание на цитрусови плодове, на цветя и на прелъстителен парфюм. Вдясно имаше широко стълбище към горния етаж, отляво бе просторният уютен хол. Бе обзаведен точно както си бе представял Ройс. Красиви старинни мебели, меки тонове. Той извади от задния джоб на панталона си мъничък портативен касетофон и както вървеше, започна да диктува.

Погледът му беше привлечен от огромната картина, окачена над камината. С ярките си дръзки багри, с острите си форми тя би трябвало да го подразни в тази инак спокойна стая, ала Ройс откри в

нея нещо неустоймо, сякаш платното бе тържество на страстта и живота.

Забеляза подписа в ъгъла. — Д. С. Макгрегър, и тъкмо реши, че картината е рисувана от някой от безбройните братовчеди и братовчедки в рода на Макгрегърови, когато чу пеенето.

Всъщност, честно казано, човек трудно би могъл да го нарече пеене, помисли Ройс и след като изключи касетофона и го пъкна обратно в джоба си, се върна в антрето. Наподобяваше по-скоро пицене, крещене, виене, с които някой извършваше звуково покушение срещу един от химните в прослава на любовта, изпълнявани от Уитни Хюстън.

Но това означаваше, че Ройс не бе сам в къщата. Той тръгна по коридора към мястото, откъдето се раздаваха звуците, влезе в окъпаната в слънце кухня и върху лицето му грейна усмивка на мъжко задоволство.

Момичето бе високо, с дълги-предълги крака. Бедрата ѝ с гладка златиста кожа компенсирала напълно липсата на певческа дарба. Младата жена се бе навела, бе пъкнала глава в хладилника и поклащала прелъстително ханш, гледка, при която никой нормален мъж не би седнал да се оплаква, че тя пее фалшиво.

Косата ѝ бе черна като нощта и права като дъжд и се спускаше чак до кръстчето ѝ, сякаш създадено да бъде прегръщано.

Жената бе облечена в най-сексапилното бельо, който Ройс бе виждал някога. Ако бе така хубава и в лице, той наистина можеше да се похвали, че утринта е чудесна.

— Прощавайте — поде младият мъж и се свъси. Противно на очакванията, дори на надеждите му, вместо да подскочи или да изпищи, младата жена продължи да рови в хладилника и да си тананика. — Не че не ми харесва как пеете, ала сигурно няма да е зле да обърнете малко внимание и на публиката.

Момичето завъртя бързо и ентузиазирано хълбоци, изкреця толкова високо, че би се счупил и кристал, и се обърна, хванало в едната ръка пилешка кълка, а в другата кутийка с безалкохолна напитка.

Не подскочи, но все пак изпищя. Ройс вдигна длан и започна да обяснява.

Все така оглушена от музиката, кънтяща в слушалките, Лора видя пред себе си някакъв непознат с разрошена от вятъра коса, избелели джинси и лице, върху което личеше лукавство, предостатъчно и за цяла дузина дяволи.

Прицели се в главата му и метна кутията с газираната вода. Ройс я хвана с една ръка тъкмо преди тя да го фрасне между веждите. Ала младата жена вече се бе извърнала към кухненския плот. Когато погледна отново Ройс, държеше остър нож, а от изражението ѝ личеше, че няма да мисли много-много и ще го наръга, без да ѝ мигне окото.

— По-кратко! — каза спокойно Ройс и вдигна ръце.

— Не мърдай! Няма дори да дишаш! — заповяда му тя с цяло гърло и тръгна предпазливо покрай плота към телефонния апарат. — А си направил и крачка, а съм ти прерязала гърлото!

Ройс можеше да я обезоръжи за нула време, но някой от двамата — най-вероятно той, щеше да пострада.

— Не мърдам. Слушайте, почуках, ама вие не ми обърнахте внимание. Тук съм, за да... — в този миг забеляза слушалките. — Това обяснява всичко. — Почука много бавно с пръст по ухото си. — Махнете слушалките.

Едва сега младата жена долови през бумтежа на сърцето си и музиката думите му и махна слушалките.

— Казах, не мърдай. Ще повикам полиция.

— Ваша работа — опита да се усмихне Ройс. — Ала ще станете за смях, защото съм тук по работа. Аз съм от „Алармени системи Камерън“. Почуках, но не отговорихте. Предполагам, че Уитни е пеела твърде високо — добави той, без да сваля очи от нея. — Ще ви покажа документ за самоличност.

— С два пръста — заповяда му тя. — И без резки движения!

Ройс смяташе да направи точно това — да се движи бавно и предпазливо. В огромните ѝ тъмни очи се четяха по-скоро яд и гняв, отколкото страх. Той нямаше намерение да предизвиква жена, която сам-сама, при това най-хладнокръвно се бе изправила с кухненски нож в ръка срещу мъж, когото виждаше за пръв път.

— В девет часа имах среща тук, за да огледам къщата и да обсъдя със собствениците охранителните системи.

Жената погледна мимоходом картата за самоличност, която Ройс бе извадил.

— Среца с кого?

— С Лора Макгрегър.

Тя стисна със свободната си ръка телефонната слушалка.

— Аз съм Лора Макгрегър, ала не съм ви определяла среща.

— Уговорих я с господин Макгрегър.

Тя се поколеба.

— С кой господин Макгрегър?

— Как с кой! С Даниъл Макгрегър, разбира се — усмихна се отново Ройс. — В девет часа трябваше да се срещна с неговата внучка Лора, а после да измайсторя и да монтирам най-добрата охранителна система на света, та момичетата му да са в безопасност. Баба ви се тревожела — озари я той с поредната усмивка.

Лора махна ръка от телефонната слушалка, но не остави ножа. Беше съвсем в стила на дядо ѝ, той би се изразил точно така.

— Кога ви е възложил поръчката?

— Миналата седмица. Наложил се да се кача в неговата крепост в Хайанис Порт, за да ме одобрял лично. Божичко, каква къща! И какъв чешит! След като склучихме сделката, я поляхме с уиски, изпушихме и по една пура.

— Виж ти! — вдигна вежда младата жена. — А какво каза баба ми?

— За кое, за сделката ли?

— Не, за пурите.

— Нея я нямаше. Обаче дядо ви заключи вратата на кабинета, преди да свали от лавицата кухия екземпляр на „Война и мир“ и да извади от него пурите — оттам се досетих, че баба ви гледа с лошо око на пурите.

Лора въздъхна тежко и остави ножа върху дъската за рязане.

— Издържахте проверката, господин Камерън.

— Дядо ви каза, че ще ме чакате. Доколкото виждам, не ви е до мен.

— Не знаех, че ще идвате. Наистина дядо се обади сутринта и спомена нещо за някакъв подарък, който ми пращал. — Лора сви рамене и тръсна коса. — Как влязохте?

— Господин Макгрегър ми даде ключ. — Ройс бръкна в джоба си, извади ключа и го подаде на младата жена. — Освен това и позвъних. Няколко пъти.

— Аха.

Ройс погледна кутийката с газирана вода.

— Добър мерник имате, госпожице Макгрегър — отбеляза той и отново вдигна поглед към лицето ѝ с високи прелестни скули, с устни, сякаш създадени за дива любов, и очи с цвят на греховен черен шоколад. — И най-невероятното лице, което съм виждал.

Лора се смути от погледа му — нагъл, груб и изнервящ.

— А вие, господин Камерън, имате добри рефлексии. Инак сега щяхте да лежите с мозъчно сътресение на пода.

— Сигурно си го заслужавах — отвърна Ройс и се постара да се усмихне чаровно, после ѝ подаде кутийката с газираната вода.

— Ще ида да се облека, а след това ще обсъдим вашите алармени системи.

— Не е нужно да се преобличате заради мен.

Лора понаведе глава и се вторачи изпитателно в него.

— Не, ще се преоблека. Защото ако продължите да ме гледате така още десетина секунди, мозъчното сътресение не ви мърда. Няма да се бавя.

Тя мина с плавна стъпка покрай него. Ройс се обърна, за да се полюбува на дългите ѝ изваяни крака. Бе толкова възхитен, че чак подсвирна и въздъхна. Лора Макгрегър наистина бе невероятна жена.

ВТОРА ГЛАВА

Заобиколена от купчини книги, Лора седеше зад дългото дъбово писалище в адвокатска кантора „Макгрегър и Макгрегър“. Цяла сутрин бе работила в библиотеката с надеждата да открие юридически прецедент, който да ѝ помогне да реши възложеното ѝ съдебно дело.

Искаше да изпипа всичко до следващата седмица, когато се връщаха майка ѝ и баща ѝ. Майка ѝ бе защитник по делото „Щат Масачузетс срещу Холоуей“ и Лора ѝ помагаше с предварителното проучване на случая, но с времето се бе почувствала емоционално свързана с обвиняемата.

Ако се справеше с проучването, със събирането на документацията и тичането по библиотеките, може би щеше да си извоюва правото да застане до майка си на адвокатското място в съдебната зала. А и правото да разпита някой от свидетелите.

Мечтаеше си да попадне в съдебната зала, да присъства на напрегнатата драма, в която участваха и съдия, и съдебни заседатели. Разбираше колко важна бе предварителната подготовка на защитата, колко решаващо бе адвокатът да премисли всеки свой ход и евентуалния развой на съдебното заседание. Бе чела и учила, докато вече не можеше да гледа от умора, и бе готова на всичко, само и само да се изправи като равнопоставена адвокатка в съдебната зала. И да спечели делото.

Аманда Холоуей бе убила мъжа си. Никой не оспорваше, че бе извършила убийството. Ала вината, както я тълкуваше законът, бе друго нещо. През тези пет ужасни години Аманда бе рухнала емоционално и физически. Пет години на счупени кости и прекършен дух. Сега бе лесно да се каже: „Защо не се е махнала? Защо не е избягала, без да се обръща назад?“ Но Аманда Холоуей не се беше махнала, не бе избягала. И накрая не бе издържала.

Една задушна лятна нощ след поредния побой и изнасилване взела служебния пистолет на мъжа си и докато той спял, изпразнила пълнителя в него.

Лошото бе, че го беше направила цял час след изнасилването. Един час, който според закона означаваше предумишлено убийство. Фактът, че Джон Холоуей бе работил в полицията и непрекъснато бе получавал награди и похвали, също не облекчаваше положението на клетата жена.

Някои биха казали, че онази нощ бе възтържествувала справедливостта, ала законът не гледаше така емоционално на нещата. А Лора бе решена именно чрез закона да спаси Аманда Холоуей от затвора.

На Ройс наистина му бе приятно да я гледа. Сега тя изобщо не приличаше на жената, която бе пяла по бельо, с цяло гърло в кухнята, още по-малко на жената, която, облечена във всекидневен пуловер, бе обсъждала любезно, но хладно с него различните алармени системи. Бе укротила водопада от черна коса, която бе сплела на сложна плитка. Беше със златни обици във формата на капки и със златен ръчен часовник на тъничка верижка. Бе с бяла копринена шемизета, върху облегалката на стола бе закачено тъмносиньо сако. Кабинетът миришеше на кожа, на полирано дърво и жена.

Ройс си помисли, че в този миг Лора Макгрегър изглежда съвсем недостъпна със скъпите си дрехи и безупречен вид. Недостъпна, ако не си я виждал как си тананика и танцува по копринени шорти.

Той се облегна на рамката на вратата.

— Приличаш на адвокатка.

Лора вдигна рязко глава. Ройс ѝ се възхити колко бързо се бе окопитила от изненадата, проблеснала само за миг в тъмните ѝ шоколадови очи.

— Миналата година завърших право. И сега наистина съм адвокатка. Трябва ли ти?

— Засега не, ала ако опра до адвокат, ще те имам предвид.

Всъщност вече цяла седмица мислеше само за нея.

С разрошената си от вятъра коса, с интригуващия малък белег и нагли очи той бе от мъжете, които веднага привличат вниманието на жените. А тъй като на Лора не ѝ се занимаваше с мъже, ѝ се прииска Ройс да си тръгне.

— Всъщност кантората е затворена до края на месеца.

— Секретарката долу ми каза. Но не съм дошъл да наемам теб или родителите ти — поясни Ройс, после влезе в кабинета и се подпря с хълбок на бюрото.

Лора си помисли, че се движи като котка, готова за скок.

— Защо тогава си дошъл?

— Имах работа наблизо и се отбих да ти кажа, че в събота сутринта ще дойдем да сложим алармената система.

— Ще ви чакам. Дядо ще остане много доволен.

— Прав е да се грижи за хората, които обича. Гордее се с теб и с братовчедките ти. Изписано му е на лицето, когато говори за вас.

Очите на Лора поомекнаха и тя вече не седеше на стола така сковано, сякаш се готви да се брани.

— Дядо е най-прекрасният човек на тази земя. Обаче ме дразни ужасно. Ако зависеше от него, щеше да ни събере всички горе в своя замък в Хайанис.

— Бостън е опасен град, особено за хубави млади жени — отбеляза Ройс, имитирайки Даниъл Макгрегър, и Лора се усмихна.

— Справяш се добре. Ако опиташ гласът да е малко по-гърлен, мога да си помисля, че слушам дядо.

— Всъщност той е прав. Вие сте три млади жени, които живеете в голяма къща, пълна с какви ли не скъпи предмети. Едната е дъщеря на бивш американски президент, внучки сте на един от най-богатите мъже в страната. Можете да се превърнете в лесна плячка.

— Не сме чак толкова загубени, господин Камерън.

— Викай ми Ройс.

— Та, както отбелязах, не сме толкова загубени — повтори Лора. — Не се разхождаме по тъмни улички, не отваряме на непознати, не си подбираме гаджетата по кафенетата.

— Браво на вас.

Тя отново седеше сковано.

— Дядо ми драматизира, ала ако алармената система, последна дума на техниката, ще му вдъхне спокойствие, нямам нищо против.

— Значи според теб предпазните мерки са излишни.

— Според мен ние с братовчедките ми сме в пълна безопасност.

— Според теб напълно безопасно ли е в кухнята да влезе непознат, докато ти танцуваш по бельо?

— Но ти имаше ключ... А и аз не бях по бельо.

— Щях да вляза за нула време и без ключ. А това на теб какво беше, щом не е било бельо?

— Пижама — тросна се младата жена.

— Разликата е голяма, няма що! — ухили се Ройс, зарадван да види по очите ѝ, че бе ядосана.

— Слушай, нямам нищо против тази твоя алармената инсталация, елате да я сложите. Ала сега трябва да... — Лора изправи гръб, забелязала, че Ройс се навежда към нея. — Какво правиш?

Той си пое дълбоко въздух.

— Наслаждавам ти се. Парфюмът ти е хубав — поясни развеселен Ройс. — Защо седиш като на тръни?

— Защото не обичам да ми висят на главата.

— Добре де, ще се махна — рече младият мъж и се дръпна. — Докога ще се занимаваш с това? — попита той и махна към купчината юридически справочници.

— Докато приключа.

— Дали да не мина пак към седем? Ще отидем да вечеряме някъде.

— А, не — отсече Лора и след като се намести на стола, впери поглед в отворената книга.

— Заета ли си?

— Според мен е очевидно, че съм заета.

— Нямах предвид справочниците. Питам те дали си имаш приятел.

— Не е твоя работа.

— Би могло и да е моя. Харесваш ми, харесва ми миризмата ти. Походката, начинът, по който разговаряш. Интересно дали ще ми хареса и как... мислиш — побърза да завърши Ройс, защото Лора вдигна глава и го прониза с поглед.

— Искаш ли да знаеш какво си мисля в момента?

Той се усмихна до уши и прихна.

— Не, благодаря. Ако промениш решението си за вечерята, имаш телефонния ми номер.

— О, да, имам го!

Ройс отново се усмихна и понечи да стане от бюрото, ала видя надписа върху папката, пхнатата под купчината книги.

— Холоуей — прошепна той и пак погледна Лора. — Който беше убит.

— Да.

— Навремето познавах един Джон Холоуей.

— Така ли? — Тя бе очарована от смеха му дотолкова, че дори ѝ мина през ума да приеме поканата за вечеря. Но сега и гласът, и очите ѝ станаха ледени. — Много ли от приятелите ти бият жените си?

— Не съм казвал, че сме били приятели, казах само, че съм го познавал. Беше полицай. Аз също.

Този път, когато Ройс понечи да се изправи, Лора отпусна длан върху неговата. Бе вперила умислено очи в лицето му.

— Колега ли ти е бил?

— За кратко. Работехме в един и същи участък, ала после ме преместиха. Беше добър полицай.

— Да, беше — затвори тя очи. — Пак старата песен — в полицейския участък е бил безупречен, а въкъщи години наред е скъсвал от бой жена си. Но вие, полицаите, сте прословути с това, че винаги се браните. Гарван гарвану око не вади...

— Вече не съм полицай — отбеляза меко Ройс. — Освен това почти не съм общувал с Холоуей извън службата. Не съм проявявал интерес към личния му живот.

— Виж, аз проявявам голям интерес — вметна Лора. Докато Ройс бе говорил, го бе наблюдавала изпитателно и въпреки че той не се бе издал почти с нищо бе доловила, че Холоуей не му е бил симпатичен. — Не ти е бил симпатичен.

— Не.

— Защо?

— Въпрос на вкус. Видех ли го, в съзнанието ми всеки път изникваше зареден пистолет със счупен предпазител. Рано или късно гръмва.

— Сигурно още имаш познати в полицията. Хора, които са работили с него. Ченгетата не обичат да разговарят с адвокатите, но...

— Как да обичат! Тъкмо полицаите разчистват боклуците от улиците, и адвокатите пак ги връщат там.

Лора си пое въздух, за да си възвърне самообладанието.

— Аманда Холоуей не е боклук. Просто е имала неблагоприятното да се омъжи за този боклук.

— Дори и да е така, не мога да ти помогна. — Ройс се изправи и отстъпи назад. — В събота ще дойда някъде между осем и половина и девет. — Той отново се усмихна едва забележимо. — Колкото и да ми се иска да видя още веднъж онази пижама, не ти препоръчвам да се явяваш с нея. Само ще разсейваш майсторите.

— Е, как изглежда?

Лора, която се гримираше в банята, погледна в огледалото над мивката братовчедка си.

— Кой?

— Бившето ченге, което сега се занимава с алармени системи и което дядо е наел, за да ни предпази от гнусните криминални елементи в Бостън — отвърна Гуен и се наведе над рамото на Лора, така че главите им се доближиха.

Никой не би познал, че са братовчедки, и то по двете линии — бяха свързани по линия и на Макгрегърови, и на Блейдови. Гуен бе с лъскава червеникаво златна коса, подстригана по момчешки, която бе в рязък контраст с гарвановочерната, дълга до кръста коса на Лора. Гуен бе наследила от майка си и млечнобялата кожа и сините очи, които понякога бяха с теменужени оттенъци. Беше дребничка и слаба, съчетание, създаващо погрешното впечатление, че е крехка и безпомощна. Когато се налагаше, тя работеше в болницата по две смени, после спортуваше цял час в гимнастическия салон и пак преливаше от енергия.

Беше хубава, умна и властна.

— Само не ми казвай, че не помниш как изглежда — рече припряно Гуен.

— Моля? А, да. Помня, разбира се. Но си мислех за друго. Доста привлекателен е.

— Подробности, Лора! Истината е в подробностите! — вдигна вежда братовчедка ѝ. — Казва се Камерън, нали? Хубаво шотландско име.

— Съвсем по вкуса на дядо.

— Определено — изцъка Гуен. — Женен ли е?

— Според мен, не — отвърна Лора и продължи да нанася грима върху миглите си. — Когато ме ухажваше, беше без халка.

— На колко години е? Сигурно на трийсетина?

— Да, някъде там. Да не си решила да го сваляш?

— Не, само събирам данни. Значи е неженен, привлекателен, има собствена фирма, на трийсет години е и се казва Камерън. Мен ако питаш, дядо го е избрал за теб.

— Това вече го знаем — усмихна се Лора, после остави спиралата за мигли и взе червилото. — Дядо го е наел да сложи алармена система, което той ще направи днес.

Гуен въздъхна и чукна лекичко с кокалчетата на пръстите си Лора по главата.

— Ей! Обикновено си по-досетлива. Имах предвид, че ти го е харесал за съпруг.

— Съпруг ли... И дума да не става! — каза през смях Лора и остави червилото.

— Но защо? Вече цяла година дядо опява как никоя от внучките му не проявявала здрав разум и чувство за отговорност и не се задомява.

— А баба все натяква, че не сме раждали деца, които тя да дундурка — довърши хладно вместо нея Лора. — Ала според мен е изключено дядо да е избрал Ройс Камерън за зет. Той не е от мъжете, които един прекалено грижовен дядо ще хареса.

Гуен приседна на дългия розов плот.

— Защо мислиш така?

— В него има нещо опасно. Личи му по очите. Нещо диво и необузвано.

— Хм. Става все по-интересно.

— За любовник го бива. Сигурно е неотразим в леглото — подсмихна се Лора и отметна коса. — Но господин Макгрегър старши едва ли е имал предвид това.

Гуен взе червилото и започна да върти нехайно червеникавата тубичка.

— Обратното, според мен е имал предвид точно това. Казал си е — това момче не си поплюва — продължи тя с плътен глас, имитирайки дядо си. — Кръвта му пламти. Ще създаде силни дъщери и синове.

— Я не ставай за смях! — скастри я Лора, ала усети как я залива топлатата вълна на възбудата. — Дядо за нищо на света не може да...

— Може, може, и още как! — възрази начаса Гуен. — И дотук планът му върви по вода.

— За какво намекваш?

— Намеквам, че е събота сутрин — поясни Гуен и отметна китка да види колко е часът. — Осем часа в събота сутрин, когато не ти се налага да ходиш никъде. А ти не само си станала, ами си се и облякла. Гримирали си се, което изобщо не ти е нужно, сложила си си червило и... — Тя се наведе и подуши братовчедка си. — И най-хубавия парфюм.

— Аз само...

— А горе върху леглото е приготвила нова шемизета — добави Джулия, която бе дошла при тях в банята и се бе облегла на рамката на вратата. — От червена коприна.

— Да, де, шемизета от червена коприна за събота сутрин, която ще прекара вкъщи — засмя се Гуен, сетне стана от плота и потупа Лора по рамото. — Диагнозата ми, драга, е тежък случай на физическо привличане.

— Той изобщо не ме привлича. Аз само... Мислех да изляза на пазар, и толкоз. Да купя подаръците за Коледа. Затова съм станала и съм се облякла.

— Никога не ходиш на пазар в събота — натърти безмилостно Джулия. — Мразиш да обикаляш по магазините, което според мен е много тъжно. И купуваш коледните подаръци чак в средата на декември.

— Този път правя изключение — тросна се подразнено Лора и след като подмина гневно братовчедките си, се запъти с тежка крачка към своята стая.

Шемизетата се червенееше върху леглото като ярко предупреждение. Лора ѝ се озъби. После, след като затръшна вратата, все пак реши да я облече. Обичаше ярките цветове. Обичаше коприна. Така де, защо да не си сложи тъкмо тази блуза?

Докато я закопчаваше, промърмори, че Ройс Камерън изобщо не я привлича. Не е нейният тип. Че е нагъл, груб и страда от прекомерно самочувствие. А и тя бе станала за смях пред него.

На четвърто място, напомни си младата жена, докато обличаше тъмносивия панталон, сега не ѝ беше до любовни връзки. Не че мъж като Ройс щеше да прояви интерес към нещо толкова цивилизовано

като постоянна връзка. Пък и тя смяташе още няколко години да се порадва на свободата.

Мъжете можеха и да почакаат. А за брак не можеше да става и дума.

Чу, че на входната врата се звъни, и изсумтя. Без изобщо да бърза, си обу обувките. После, за да си докаже, че тази сутрин ѝ е все едно как изглежда и дали Ройс или който и да било друг мъж ще я хареса, изобщо не се погледна в огледалото и тръгна по стълбата към долния етаж.

Той беше във входното антре. Износено кожено яке, избелели джинси, тъмна несресана коса. Разговаряше с Джулия и Гуен, Джулия каза нещо и Ройс се засмя. Лора бе стигнала до средата на стълбището, когато той извърна глава и впи в нея напрегнати сини очи, обточени с тъмни мигли. Върху устните му се мярна опасна усмивка.

Сърцето ѝ се разтуптя и я предупреди, че наистина е загазила.

— Добро утро, красавице — рече Ройс и кимна бавно. — Имаш хубава блуза.

ТРЕТА ГЛАВА

Ройс не преследваше жените. Особено пък онези, които не проявяваха интерес. Срещнеше ли жена, която го привлича, веднага ѝ го показваше. Без недомлъвки, без игрички и преструвки. Смяташе, че оттам нататък топката е в нейното поле.

А тъй като Лора Макгрегър не поемаше топката, дори не даваше признаци да е забелязала, че Ройс я ухахва, той реши да си я избие от главата и да продължи нататък.

Но ето че удари на камък.

От мига, когато я бе видял за пръв път, бяха минали близо три седмици, а за последен път я бе срещнал преди четири дни. И все не можеше да си я избие от главата. Непрекъснато си мислеше не само за сексапилните дрехи, с които я бе заварил в кухнята, макар че споменът за тях непрекъснато изникваше в съзнанието му и го възбуждаше. Преследваха го лицето ѝ, хладнокръвието и смелостта, с които бе грабнала ножа и му бе препречила пътя. Интелигентността и решителността в погледа ѝ, докато му бе говорила за право и справедливост. Хитрата усмивчица върху невероятно прелъстителните ѝ устни в деня, когато бе слизала по стълбището, за да го посрещне и да се заемат с алармената система.

Колкото и неприятно да беше, волю-неволю Ройс трябваше да признае, че здравата бе хлътнал по това момиче.

Седеше в тесния, задръстен с мебели кабинет. Разтърка уморени очи и прокара пръсти през косата си, която плачеше за подстригване. Беше се докарал дотам, че заради Лора не го ловеше сън, и това съвсем го съсипваше. Имаше само един изход — да извади тефтерчето с телефоните и да се обади на някоя своя позната, с която да прекара вечерта. На жена, която няма да го товари и няма да му иска нищо.

Всъщност за какво ли му беше такава жена!

Ала се бе зарекъл за нищо на света да не се обажда на Лора. Беше я поканил да излязат, тя му беше отказала. Беше ѝ казал да му се обади, ако размисли. Но тя не бе размислила. Не бе ставал за смях пред жена от дванайсетгодишен, когато се бе влюбил до уши в най-добрата

приятелка на по-голямата си братовчедка, в шестнайсетгодишната богиня Марша Бартлет. Направо се поболя от любов, не беше на себе си цели два месеца, следваше я по петите като някакво пале или роб и целият седми клас на начално училище „Света Ана“ му се присмиваше.

Марша Бартлет изобщо не му обръщаше внимание. Сега бе омъжена за някакъв хирург. А оттогава Ройс не бе страдал заради жена.

— Бъди мъж, Камерън! — нареди си той и пак извърна очи към екрана на компютъра — умуваше над охранителната система за една административна сграда в Южен Бостън.

Телефонът извънтя, ала той не вдигна слушалката. Чак след четвъртото извънтяване изруга и отговори. Секретарката му явно пак си пудреше носа.

— Охранителни системи „Камерън“.

— И сигурно говоря със самия Камерън?

Ройс веднага позна гласа и плътния шотландски тембър.

— Да, господин Макгрегър.

— Тъкмо вас търся. Нали се погрижихте за моите внучки?

— Системата е монтирана, всичко е наред. Най-добрата, която може да се купи с пари.

— Дано е така, моето момче. Искам жена ми най-после да се успокои. Много се притеснява.

— Казахте ми вече.

— Проверихте ли лично алармената система?

— Да, както ме помолихте. Само някой да се опита да проникне в къщата, и тя ще се задейства, ще подаде сигнал в най-близкия полицейски участък и на моя пейджър.

— Браво на вас! Но момичетата трябва да са я включили, за да се задейства, нали? Младички са, погълнати са от работата. Жена ми се безпокои, че от небрежност ще забравят да включат системата.

— Мога да дам гаранции само ако е включена, господин Макгрегър.

— Ето на! Сутринта казах на Ана, че сте направили всичко по силите си. Ала сега си е навила на пръста, че момичетата ще забравят да включат системата, и се тревожи. Помислих си, че за да я успокоим, бихме могли да направим проверка. Защо не наминете към къщата

някой път — например довечера, за да видите дали ще успеете да се промъкнете вътре...

— Нещо не разбирам. Искате да проникна в къщата на вашите внучки, така ли?

— Ако влезете, значи ще се наложи да направим някои подобрения. Ако не успеете, значи мога да успокоя жена си. Стара е — добави Даниъл Макгрегър през шепот, без да сваля очи от вратата. — Притеснявам се да не се поболее. На драго сърце ще ви платим за времето и главоболието.

— Знаете ли, господин Макгрегър, колко струва едно среднощно проникване с взлом?

Даниъл се засмя. Наистина бе намерил на Лора мъж за чудо и приказ.

— Вие, Ройс, сте бивш служител на закона и го познавате по-добре от мен. Не се съмнявам и че знаете и как да не ви спипат. Обаждам се да ви кажа и че съм решил да сложа тук, вкъщи, нова охранителна система. Сградата е голяма, държа и системата да е от най-добрите. Парите не са проблем.

Ройс се облегна на стола и погледна замислено тавана.

— Подкупвате ли ме, господин Макгрегър?

— Всъщност да, господин Камерън. Нали сте предприемчив младеж?

— Всъщност да. А тази система наистина ще ви струва цяло състояние.

— Какво са парите в сравнение с душевното спокойствие и сигурността на онези, които обичаме?

— Срещал съм през живота си много делови и умни хора, господин Макгрегър. Бихте могли да давате уроци.

Смехът на Даниъл прокъртя в ушите на Ройс.

— Харесваш ми, моето момче. Всички с името Камерън са мъже на място. Хайде, свърши тази работа и ми се обади, за да се разберем кога ще наминеш да смениш алармената система тук, у нас.

С мисълта как ще спечели добри пари Ройс се скри в сянката на величествените стари дървета, възправили се като страж пред къщата.

Взря се в тъмните прозорци. Не му беше трудно да се постави на мястото на крадец. През годините, когато бе работил в полицията, често се бе занимавал с квартирни кражби. Именно по тази причина реши да се заеме с охранителните системи. Повечето хора нямаха представа колко уязвими са, докато спят спокойно в леглата си.

Приблужи се към къщата точно както би го направил и един обирджия, като се прикриваше зад дърветата и храстите.

Ако бе обигран престъпник — а Ройс бе решил, че ще се държи точно като такъв — вече щеше да е огледал къщата, подстъпите към нея, охранителните системи. Щеше да си е направил труда да дойде предрешен като работник през деня, когато никой не би му обърнал внимание. И сега в отговор на „молбата“ на прекалено хитрия, прекалено загрижен шотландец бе довтасал посред нощ.

Знаеше, че охранителната система е включена. Развеселен, реши да се заеме с поставената му от Макгрегър задача и да обезвреди сложната електроника, която бе монтирал със собствените си ръце.

След петнайсет минути отстъпи назад и се почеса по брадичката — наистина си го биваше като специалист. Е, не беше на същата висота, както крадците. Системата наистина бе чудесна, колкото и нескромно да бе да си го признае. Ако не я бе направил именно той, никога не би успял да я обезвреди.

Ако поработеше още десетина минути, можеше преспокойно да проникне и вътре в къщата. Но хипотетичният крадец трябваше да е много образован и решителен, трябваше да извади голям късмет, за да стигне дори дотук. Макгрегърови можеха да спят спокойно.

Доволен, Ройс понечи да си тръгне, когато един от прозорците се озари от светлина. При вратата за задния двор застана Лора Макгрегър — с разпусната дълга черна коса, с яркожълта фланелка, която ѝ стигаше до бедрата, и с бейзболна бухалка в ръцете.

Ройс видя, че го бе познала — гледаше го с пламнали от гняв очи.

— Какво правиш тук?

Гласът ѝ прозвуча приглушено иззад стъклото, ала Ройс все пак долови смисъла на думите.

— Проверка на място! — провикна се той. — По молба на клиента.

— Не съм те молила да правиш проверка на място.

— Затова пък ме помоли дядо ти.

Ройс забеляза как Лора присвива гневно очи и мести длани върху бухалката, сякаш се кани въпреки всичко да замахне с нея. После се завъртя рязко, при което той зърна невероятното ѝ бедро, и грабна телефонната слушалка.

Ройс се почеса отново по брадичката и прокара разсеяно пръст по белега си. Ако Лора се обаждаше в полицията, го чакаше дълга нощ на обяснения. Имаше много приятели сред полицаите, които щяха да му спестят най-неприятното, но знаеше, че същите тези приятели ще го тикнат в предварителния арест само колкото да се позабавляват.

Таксата за проверката на място се удвояваше.

След миг Лора затръшна телефона. Отиде при устройството, с което се задействаше охранителната система, набра кода и махна резетата.

— Вие двамата с дядо ми сте пълни идиоти.

— На Макгрегър ли се обади?

— То оставаше да не му се обадя! Ти какво си въобразяваш, че ще стоиш тук, готов да проникнеш с взлом, и аз няма да проверя каква е работата ли? По принцип би трябвало да те халосам с това — допълни тя и подпря бухалката на стената.

— Признателен съм ти, че се въздържа — усмихна се лъчезарно Ройс и в очите му като лятна светкавица проблеснаха весели пламъчета. — Сега вече баба ти може да спи спокойно нощем.

— Баба ми винаги си спи спокойно. Дядо само си измисля — поясни Лора и разпери отчаяно ръце. — По цяла нощ седи и умува как да ни усложни живота. Явно си е поставил за цел да подлуди всички в семейството.

— Ако беше в леглото, където би трябвало да бъдеш по това време, така и нямаше да разбереш, че се навъртам край къщата — отбеляза усмихнат Ройс и се възползва от ситуацията, за да се приближи още малко. — Още две минути и щях да си тръгна. — Пресегна се и започна да си играе с един от черните кичури на косата ѝ, спускаща се като меко черно було над раменете. — Защо не спиш?

— Защото огладнях — прошепна Лора.

— Аз също — вметна Ройс и пристъпи още малко напред, решил, че съдбата бе отредила точно зад Лора да има фотъйл и тя да няма къде да отстъпва. — Какво ще ми предложиш?

Младата жена почувства как сърцето ѝ тупти като обезумяло. Усети зад гърба си страничната облегалка на фотьойла. В този миг Ройс изглеждаше повече от опасен. С пламналите си очи и лукавата усмивка бе направо фатален. И неустоим...

— Слушай, мой човек...

— Все се случва така, че те заварвам по пижама. — Той я огледа бавно, после сложи ръце върху фотьойла, от двете ѝ страни. — Не мислиш ли, че очакваш твърде много от мен, като се надяваш да си тръгна?

Лора усети как я побиват тръпки на възбуда.

— Очаквам да приемеш отрицателния ми отговор.

— Наистина ли? — Ройс се понаведе, така че телата им се докоснаха лекичко, а дъхът им се сля. — Аз пък съм готов да се закълна, че очакваш това.

Доближи устни до нейните. Видя, че очите ѝ се замъгляват, чу я как си поема дълбоко въздух.

— Целуни ме! — настоя и долепи устни до нейните.

Лора нямаше сили да се спре. В мига, в който очите им се срещнаха, по тялото ѝ като топло вино се плисна сладостно желание. Тръпката на възбудата я прониза като светкавица. Тя простена, обви ръце около Ройс и посрещна пламенната му целувка с ответна страст. Това не бе някакво нежно опознаване. Прегръдката им бе изтъкана от плам и ненаситност, от чувство и сила.

Ройс откри у Лора диви усещания и мека като свила кожа, възбуждащо ухание и тихи стенания. Устните ѝ си бяха чист грях, който бързото отведе отвъд пределите на разума. Той впи пръсти в косите ѝ и придърпа главата ѝ, за да усети още по-добре нетърпеливите ѝ сладни устни.

— Разреши ми да те обладая — простена Ройс и откъснал устни от нейните, ги плъзна надолу по брадичката и вратлето ѝ.

— Аз... — пророни Лора, почувствала, че ѝ се вие свят и едвам си поема дъх. — Чакай... Чакай малко.

— Защо?

— Трябва да помисля — рече тя, после отпусна длани върху раменете му и изправи гръб.

Впил сини очи в нейните с цвят на шоколад, Ройс я замилва нежно по бедрата.

— Мога да направя така, че и двамата да не мислим повече.

— А, не се и съмнявам — отбеляза Лора и безуспешно се опита да увеличи разстоянието между двамата. — Чакай малко, де!

— Това няма да промени нищо. Пак ще те желая. Ти също.

— Въпреки това се махни.

Не му бе никак лесно да го направи, ала той все пак отпусна ръце и отстъпи назад.

— Така добре ли е? Или искаш да си тръгна, та със спокойна съвест да се преструваш, че не се е случило нищо?

— Не ми се налага да се преструвам — изопна Лора гръб. — Ако не съм искала това да се случи, то нямаше да се случи. Знам какво правя, Ройс.

— Чудесно. Защо тогава не сме на онзи прекрасен килим? Редно е да довършим започнатото.

— Каза го доста грубичко.

— Не, просто бях откровен.

— Добре, де, ще ти обясня. Не сме на скъпия килим, защото не спя с мъже, които почти не познавам.

Ройс кимна и пъкна длани в джобовете на панталона си. Никак не му бе приятно да си признае, че трепери целият.

— Това също е чудесно — рече той, сетне се подсмихна, забелязал как върху лицето ѝ се изписва изненада и тя се замисля. — Едва ли си очаквала да бъда разумен, хубавице!

— Не, не съм. Но това само доказва думите ми. Изобщо не те познавам.

Лора трепна, ала не се дръпна, когато Ройс пак дойде при нея, плъзна ръце по раменете ѝ и я хвана за китките.

— Ройс Камерън — каза младият мъж спокойно. — На трийсет и една години, неженен, бивш полицай, сега собственик на частна фирма. Нямам досие в полицията. Следвал съм две години, но после видях, че това не е лъжица за моята уста. Падам си по едрите глупави кучета, по надутата до дупка рок музика, по италианската кухня и опасните жени.

Очите ѝ блеснаха развеселено.

— Получих известна представа, ала имах предвид съвсем друго.

— Е, като начало става. Искаш ли да знаеш още?

Лора си даваше сметка, че той усеща под пръстите си лудешкия ѝ пулс.

— Очевидно да.

— Утре вечер в седем и половина. Ще опитаме италианската кухня.

— Добре, нямам нищо против.

Лора не се помръдна, продължи да го гледа, когато той се наведе и ухапа долната ѝ устна.

— Имаш невероятна уста. Бих могъл да ѝ посветя часове.

Стори ѝ се, че Ройс се бе подсмихнал, преди да се обърне, но не беше сигурна — бе замаяна от страст.

— Е, хубавице, гледай да сложиш резето и да включиш охранителната система.

— Да, да — въздъхна Лора, осъзнала, че бе хлътнала до уши по него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гуен нахълта в банята само по бельо, затова пък гримирана.

— Току-що се пусна бримка на последния ми черен чорапогащник. Аз съм една отчаяна жена.

— Моите чорапогащници ще ти висят — провикна се Лора изпод душа. — Стърча над теб с цяла глава.

— Казах „отчаяна“. Джулия нямала черни чорапогащници. А аз не мога да изтичам до магазина, Грег ще е тук след петнайсет минути.

Лора надзърна иззад завесата.

— Среща с доктор Всезнайков?

— Това не е среща — изсумтя Гуен и грабна един от чорапогащниците, окачени да се сушат на въжето. — Отиваме на служебна сбирка, той ще ми бъде кавалер.

— Той е негодник.

— Той е главен хирург.

— Главен негодник — поправи я Лора и спря водата. — Искане само да добави поредната бройка в списъка на завоеванията си.

— Значи ще бъде горчиво разочарован — отсече Гуен и след като седна на дъската на тоалетната чиния, започна да обува чорапогащника.

— Защо не идеш с Джим Проктър? Виж, той е симпатяга.

— Сгоди се. Преди половин месец. За учителка в детска градина.

— Жалко! — Лора намота хавлиената кърпа около гърдите си и излезе изпод душа. — По-добре да идеш сама, отколкото с Грег Сваляча.

— Ще вечеряме у доктор Причет. Жена му не обича жените на масата да са повече от мъжете — поясни братовчедка й, после се изправи и изруга. — По дяволите, виси ми като чувал!

— Нали ти казах!

— Намерих един чифт! — извика Джулия и нахълта в банята, размахала като знаме пликчето с чорапогащника. — Все се чудех защо чекмеджето не се затваря докрай. А кутийката, моля ви се, била паднала отзад!

— Слава богу!

Гуен грабна чорапогащника и отново седна да се преобува.

— Гледам, вече си облечена като за излизане — рече Лора забелязала, че Джулия е с дълга рокля от тъмнозелено кадифе.

— Ще ходя извън града. С Питър.

— Аха, стар и надежден!

Лора отиде в своята стая, за да реши какво да облече.

— Питър е мъж на място, е, можеше да не е толкова сериозен — каза Джулия и последва Лора, която се двоумеше коя рокля да облече — от червена коприна или от син вълнен плат. — Доколкото виждам, тази вечер твоята среща е най-важна.

— Ще идем да послушаме музика.

— И да потанцувате. Трета среща за две седмици — сбърчи носле Джулия. — Аз съм определено за червената.

— Малко е...

— Много е — поправи я Джулия. — Ще му изтекат очите.

Лора обаче се заинати и извади синята рокля.

— Не сме гаджета. Просто отиваме да се повеселим.

При тях дойде и Гуен.

— Щом ти писне да излизаш с него, нали мога да се пробвам и аз?

— Хаха!

— Това е третата среща — натърти пак Джулия. — Първата е за опознаване. Втората — за да се убедиш, че не си сбъркал човека. Докато третата... Третата е истинската среща. Точно тогава преминаваш от познанството към връзката.

— Нямаме никаква връзка. Не са ми притрябвали връзки.

— Ще го преотстъпиш ли на мен? — попита още веднъж Гуен и прихна, забелязала, че на Лора ѝ идеше да я разкъса на парченца. — Я не се занасяй, Лори! Какво лошо има в това, да проявявам интерес към един страхотен мъж, който на всичкото отгоре е и свободен? — Точно в този миг на вратата се позвъни и Гуен завъртя очи. — Това е Грег. Джул, нали ще идеш да го позабавляваш малко?

— Ако пак тръгне да ме сваля, ще му избода очите!

— Само пет минути — обеща Гуен и изхвърча от стаята.

— Чудя ѝ се защо досега самата тя не му е избодила очите — отбеляза Джулия, после си пое дълбоко въздух, лепна си лъчезарна

усмивка върху лицето и се обърна към Лора. — Става ли?

— Постарай се да не прилича толкова много на гримаса.

— Не мога. Сложи червената рокля — заповяда ѝ тя и тръгна да изпълни дълга си.

В крайна сметка Лора си каза, че червената рокля наистина е подходяща за вечер в клуб. Започна да си втъпява, че бе облякла именно нея не защото бе сексапилна и подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ. А също, че бе сложила високите тънки токове само защото вървяха с роклята.

Докато си слагаше златните обици във формата на дебели халки, си каза и че тези приказки за третата среща са пълна безсмислица. Пък и кой ли броеше срещите! Те с Ройс се виждаха просто защото им бе приятно да са заедно, имаха какво да си кажат и се забавляваха неопишуемо.

А когато той я целуваше, Лора сякаш се понасяше към седмото небе.

Усетила, че я пронизва тръпката на желанието, тя допря длан до стомаха си. Е, защо да си криви душата, Ройс наистина я привличаше физически. Но след онзи път не бе настоявал да стигат по-далеч от тези невероятни главозамайващи целувки.

Защо ли, дявол го взел, не настояваше за нищо друго? Лора направо се вбесяваше, че я оставяше разтреперана и изобщо не се опитваше да преспи с нея.

Но все пак трябваше да си признае, че не знае какво иска. Нали сама му бе заявила, че държи да го опознае? И ето на. — Той ѝ предоставяше времето и възможността да го стори.

А тя пак беше недоволна, задето Ройс не я сграбчва за косата и не я влачи към леглото си. Тъжна работа!

Чу звънеца и тръсна облака черна коса. „Само излизаме заедно — заповтаря си младата жена, докато слизаше към долния етаж. — И се опознаваме. Приятно ни е да прекараме вечерта заедно.“ Вече поуспокоена, отвори вратата и се усмихна.

Черният цвят му отиваше. С черните джинси, черното сако и черната риза Ройс приличаше на тъмен ангел.

— Идваш точно навреме — каза му Лора. — Ей сега ще...

— Чакай малко.

Той я хвана за китките силно, сякаш с менгеме. Любува ѝ се дълго. Ярочервената рокля ѝ отиваше много, подчертаваше меките извивки на хълбоците ѝ, стегнатите гърди, снажното ѝ тяло. Устните му бавно се извиха в усмивка. Ройс се пресегна, притегли я в обятията си и впи устни в нейните. Лора простена от изненада.

— Това пък за какво беше?

— За прекрасната рокля — поясни младежът, неописуемо щастлив от смаяния ѝ поглед. — Вземи си палто, хубавице. Навън е студено.

В клуба беше топло, звучеше прелестна музика. Лора си бе възвърнала самообладанието благодарение на чашата бяло вино. Седяха на ъгловата масичка, върху която трепкаше една-единствена свещ. И през ум не ѝ бе минавало, че Ройс е в състояние да седи и да слуша блус.

Но той ѝ поднасяше изненада след изненада.

— Защо си напуснал полицията? — попита тя по едно време. — Или въпросът ми е нетактичен?

— А, не. Разбрах, че не ставам за работа в екип, че не умея да се подчинявам и съм изгубил страстта, необходима, за да обикаляш и да патрулираш по улиците.

— Но защо?

Ройс я стрелна бързо със сините си очи.

— Заради адвокатите.

Лора вдигна по инерция брадичка, сякаш нападката бе насочена лично срещу нея.

— По закон всеки има право на защита в съда.

— Да, по закон е така. — Той вдигна чашата с газирана вода и завъртя ледчетата в нея. — Ала това не е справедливост. В момента имаш клиентка, която напълно ще ме подкрепи.

— Така ли? И коя е тя?

— Аманда Холоуей.

— А аз си мислех, че не одобряваш постъпката ѝ.

— Не ми е работа да одобрявам или да не одобрявам. Нямам представа какво ѝ е било онази нощ, не мога да се поставя на нейно

място. Но според мен тя е поредния пример за това, че в системата има нещо гнило.

— Делото срещу нея започва след десет дни. Би могъл да помогнеш.

— Нямам какво да ти кажа.

— Мъжът ѝ явно не ти е бил симпатичен.

— Е, и съседът отсреща не ми е симпатичен. Ала и за него не мога да ти кажа почти нищо. Майка ти, Лора, си знае работата, инак едва ли е щяла да се заеме със случая.

— Недоумявам защо си се отказал от всичко, в което сигурно си вярвал. Нали, щом си постъпил в полицията, си искал да помогнеш?

— Да, но след като работих там няколко години, се убедих, че не съм в състояние да променя нищо.

Лора долови в гласа му едва загатнато разочарование.

— Обаче си искал да промениш нещата, нали?

— Да, исках. Сега го правя, както го разбирам аз. Без ограничения и шефове. И в електрониката съм по-добър, отколкото в патрулирането.

— Просто си от хората, които предпочитат сами да взимат решенията.

— Точно така.

— Не те виня — въздъхна младата жена. — Наистина е страхотно да работя за родителите си. Те са чудесни хора. Ала едва ли щях да се справя в голяма юридическа кантора, където пресмятат колко си спечелил всеки час и колко клиенти паралии си привлякъл. Виж, в адвокатска кантора „Макгрегър и Макгрегър“ е друго.

— Учудвам се, че още не са им отнели адвокатските права заради излишък на етика.

Лора присви очи.

— Толкова е лесно... И изтъркано да хулиш адвокатите.

— Да — засмя се Ройс. — Защо да устоявам на изкушението? Но искам да ти кажа нещо.

— Какво?

— Че си невероятно красива.

Тя се облегна на стола и понаведе глава.

— Опитваш се да смениш темата.

— И умна. Ако седим тук и говорим за законите, ще се изпокараме, защото подходдаме към темата от различна гледна точка. Защо да си губим времето?

— Обичам да споря. Точно затова съм станала адвокатка.

— Аз пък обичам да танцувам. — Той я хвана за ръката и се изправи. — Затова сме тук.

Лора го погледна невярващо.

— Нима танцуваш?

— Е, така и не се сбъдна детската ми мечта да стана солист на Болшой театър, ама криво-ляво се справям — отвърна той сухо и я поведе към дансинга.

Завъртя я и се притисна до нея така, че тя остана без дъх.

— О, боже!

Поведе я с плавна уверена стъпка. Лора го следваше, без изобщо да се замисля. А и да искаше да мисли, едва ли би се справила — сърцето ѝ бумтеше като обезумяло, саксофонът плачеше жално, Ройс бе впил очи в нейните.

— Бива си те — пророни младата жена.

— Танцуването е второто най-добро нещо, което мъжът може да направи с една хубава жена. Защо да не го прави добре?

Лора навлажни устни.

— Както гледам, си ходил на уроци.

— По настояване на мама. Но покрай танците се научих и да се бия. В нашата махала, ако някое момче ходеше на уроци по танци, или редовно ядеше пердах, или се научаваше да си служи добре с юмруците.

— Страхотна комбинация, няма що! И къде е тази махала?

— В Южен Бостън.

— О! — Лора усещаше, че ѝ се вие свят и сърцето ѝ бие лудешки. — Значи си израснал там. А баща ти...

Ройс я завъртя бавно.

— Приказваш прекалено много — прошепна той и впи устни в нейните.

Продължи да я целува, докато я водеше плавно по дансинга, а музиката ги заливаше отвсякъде. Лора плъзна ръка по рамото му и обхвана с длан главата му. Усетила как нозете ѝ се подкосяват от възбудата, зашепна името му.

— Знаеш ли кой съм аз? — попита Ройс и изчака тя да го погледне в очите. — Сега вече знаеш ли кой съм, Лора?

Младата жена разбираше какво я пита, разбираше и че всеки миг, който бяха прекарвали заедно, приличаше на танц със стъпки, довели ги до този върховен миг.

— Да, мисля, че знам.

— Ела вкъщи! — прошепна Ройс и я целуна отново, сетне прокара език по треперещите ѝ устни. — Искам да се любим.

Лора изобщо не обърна внимание, че музиката бе спряла, а в клуба бе пълно с хора. Беше като пияна от целувката.

— Аз живея по-близо.

— Откъде знаеш?

— Видях адреса ти — усмихна се тя. — За всеки случай. Братовчедките ми не са вкъщи. — После плъзна ръка и преплете пръсти с неговите. — Ела с мен у нас.

— Вече си мислех, че няма да ме поканиш никога.

Целуна я още веднъж, след като излязоха навън, в студената есенна вечер. Качиха се в колата и отново се затърсиха.

— Не мислех, че ще бъда толкова нетърпелива — рече задъхана Лора и пак притисна устни о неговите. — Вече не издържам. Карай бързо.

— Каж ми какво имаш под роклята.

— Парфюм — засмя се тя.

— Ще карам бързо — обеща Ройс и дръпна рязко лоста за скоростите. — Сложи си колана и си прибери ръцете. Изгарям от нетърпение да те любя.

Зави и подкара по улицата, а Лора се зае с колана. След като го пристегна, сплете пръсти върху скута си. Много ѝ се искаше да погали Ройс. Идеше ѝ да разкъса ризата му, да го докосва, да го притиска до себе си, да го доведе до лудост. За пръв път през живота си усещаше тази дива необузdana страст, разкъсваща я отвътре.

— Разкажи ми още нещо — помоли го тя. — За семейството си, братя, сестри?

— Нямам — отвърна Ройс и натисна педала за газта. Криволичеше спокойно между автомобилите, на едно кръстовище

дори профуча на жълто.

— Родителите ти още ли живеят в стария квартал?

— Майка ми се премести с втория си мъж във Флорида. Баща ми почина.

— Моите съболезнования.

— Докато беше на поста си. Точно така мечтаеше да умре. Божичко, тези хора нямат ли друга работа, ами са тръгнали да се возят с автомобилите посред нощ?

Лора се засмя и долепи длан до бумтящото си сърце.

— Ужасно нервна съм! А не ми е присъщо. Не спирай да говориш, в противен случай имам чувството, че ще се пръсна.

— Бих могъл да ти опиша, какво ще направя в мига, в който смъкна тази твоя рокля.

— Ройс! Побързай!

Той зави и подкара към къщата ѝ. Точно в този момент пейджърът изпищя. Ройс изруга и бръкна в джоба си да го извади.

— Прочети кода, ако обичаш.

— Добре. Моят е... Ройс, кодът е на моята къща.

На Ройс му причерня пред очите. Вече чуваше алармата. Удари спирачки и спря рязко малко преди къщата на Лора.

— Чакай тук — нареди ѝ той. — Заклучи вратите.

— Недей... Полицията ще...

— Аз съм я сложил тази система — отсече Ройс и затръшна вратата, после забърза нагоре в тъмното, без да излиза на осветената от лампите улици.

На Лора ѝ трябваша само десет секунди, за да реши да го последва. Хукна по тротоара, проклинайки високите остри токове. Още щом навлезе в светлината, хвърляна от прозорците на къщата ѝ, и съгледа двата боричкащи се силуета.

Без изобщо да се замисля, се завтече към вратата, като се озърташе да намери нещо, с което да удари крадеца. Хрумна ѝ да си свали обувката и да използва нея. Продължи да тича, вдигнала острия като игла ток.

После видя златиста коса, която блещукаше на светлината. Чу сумтенето и ругатните, когато Ройс стовари юмрук върху познатото лице.

— Иън! Господи! Добре ли си, Иън? — извика Лора и пусна обувката, сетне се завтече към мястото, където се бе свлякъл противникът на Ройс.

— Божичко, какво ме халоса толкова силно? Сякаш ме удари скала — поклати глава Иън и се опита да размърда челюстта си, която пулсираше. — Какво, по дяволите, става тук?

— О, миличък, устната ти кърви! Извинявай! Много извинявай — каза Лора и след като се наведе, го целуна нежно.

— Аз съм добре, благодаря — рече Ройс зад гърба ѝ, жегнат от ревност не по-малко, отколкото от болката в кокалчетата на пръстите. Свъси се, когато двамата извърнаха очи към него. — Както виждам, се познавате.

— То оставаше да не се познаваме — погали Лора Иън по косата. — Току-що нокаутира брат ми.

— И то с все сила — отбеляза младежът и вдигна ръка, за да опипа челюстта си и да се убеди, че не е счупена. — Дори не те видях да замахваш. Ако те бях видял, все щях да отклоня удара.

— Хайде, ще ти помогна да влезеш. Ще ти сложим малко лед.

— Стига си се вайкала, Лора.

Сега вече ушите на Иън не пицяха и той огледа от глава до пети мъжа, повалил го на земята. Засегнатото му себелюбие се поуспокои, когато видя, че човекът бе същинска канара, едър, набит и широкоплещест. Поне не бе повален от някое конте с костюм и вратовръзка, по каквито си падаше сестра му.

— Иън Макгрегър — каза младежът и протегна ръка.

— Ройс Камерън — отвърна Ройс и помогна на Иън да се изправи. — И тук имаш цицина — допълни той и почука с пръст отстрани на окото.

— Така си и знаех. Свари ме неподготвен. В края на краищата, влизах не къде да е, а в къщата на сестра си, и не щеш ли, писват аларми, блясват прожектори...

— Нова охранителна система — каза му Ройс. — Сложих я преди около половин месец.

— Е, задейства се — засмя се Иън в знак, че му предлага примирие. — Ще пийнеш ли бира?

Ройс видя, че момчето не му се сърди, и се усмихна.

— Разбира се. Ала първо трябва да спра алармата и да звънна в полицията.

— Сигурно си сменил и бравите — подхвана Иън, докато вървеше до него.

Лора не можеше да се помръдне. Стоеше на един крак, едвам пазеше равновесие на високия ток и недоумяваше.

— Мъже! — възкликна тя и затърси другата си обувка. — Първо си разкрасяват физиономииите, а после са приятели за цял живот.

ПЕТА ГЛАВА

— Едва ли изгаряш от желание да ми кажеш какво те е прихванало, че нахълтваш в къщата ми в десет вечерта в събота.

Иън допря студената бутилка бира до охлузената си челюст и се усмихна на сестра си.

— Нямахте да нахълтам, ако ми беше съобщила, че сте сменили бравите.

— Ако беше казал на някого, че смяташ да...

— Не съм смятал нищо. Просто реших да отскоча за събота и неделя — поясни Иън и се усмихна на Ройс. — Следвам право в Харвард, първи курс съм. Всеки има нужда от почивка.

— Определено.

Тъй като собствените му планове за вечерта вече бяха провалени, Ройс реши, че няма друг избор, освен да погледне философски на нещата. Но би дал всичко на света Лора да свали от себе си тази рокля на сирена и да си облече нещо торбесто и грозно.

— Къде са братовчедките?

— Излязоха.

— Намира ли ти се нещо за хапване? — озари Иън сестра си с усмивка и от погледа му тя разбра, че той е наясно какво бе прекъснал, ала че изобщо не съжалява. — Умирам от глад.

— Щом си гладен, направи си вечеря.

— Много мила е, няма що! — каза Иън на Ройс и отиде при хладилника. — Искаш ли сандвич?

Ройс се спогледа с Лора.

— Няма да откажа.

— Знаеш ли, Лори, мислех да отскоча до дядо, но после, кой знае защо, ми се прииска да те видя — ухили се той отново до уши и се зае да подрежда върху филията нарязаните колбаси и зеленчуците.

— Остави на мен, ще оплескаш всичко! — избута го сестра му и въздъхна, когато той я прегърна през раменете и я млясна по бузата. — Сядай и си пий бирата.

Брат ѝ седна и сложи крака на отсрещния стол. На двайсет и две години, със златна коса, лице с изсечени черти и уста на поет, с очи, които понякога ставаха почти виолетови, той вече правеше всичко възможно да догони и надмине славата на баща си, която още се носеше в юридическия факултет на Харвард. И в учението, и с жените.

— Е, Ройс, как вървят нещата в охранителния бизнес?

Ройс веднага разбра, че това бе не въпрос, а изявление. Иън Макгрегър се бе разположил, сякаш щеше да векува на стола — както личеше, нямаше намерение да го оставя насаме с Лора.

В правото си е, отсъди Ройс и вдигна чашата:

— Наздраве. Ето това се казва живот!

През следващата седмица Лора удави плътските си желания в работа. Иън направо се бе нанесъл при сестра си, прекарваше с нея в къщата в Бак Бей всяка вечер, всяка нощ, после на сутринта се качваше на колата и отиваше на лекции в Кеймбридж.

Приличаше на невъзмутим цербер, който никога не прави грешки.

— Само каишка му липсва — изсумтя тя.

— На кого, скъпа?

Лора вдигна очи от папките. На вратата стоеше майка ѝ — бе отметнала глава и бе вдигнала вежда. Косата на Даяна Блейд Макгрегър бе черна като на дъщеря ѝ и бе опъната на стегнат нисък кок, защото сутринта тя се бе явявала пред съда. Очите ѝ бяха черни и топли, кожата ѝ — златисто мургава, понеже във вените ѝ течеше и кръв на команчите. Костюмът ѝ в червеникавокафяв цвят бе скроен така, че да подчертава тъничкото ѝ, стройно тяло.

„Съвършена“ бе думата, която неизменно изникваше в съзнанието на Лора, когато тя си мислеше за майка си. Ала в момента на младата жена не ѝ бе до семейни любезности.

— На сина ти. Както е тръгнало, ще полудея заради него.

— Заради Иън ли? — попита Даяна и влезе в стаята, като внимаваше да не издава развеселеността си. Иън вече ѝ бе казал, че Лора проявява доста голям интерес към някакъв мъж. — Какво прави?

— Върти се около мен като квачка. Дразни ме. Въобразил си е, че ме пази. Нямам нужда да бъда пазена.

— Ясно. — Диана приседна на бюрото на Лора и приглади с длан косата ѝ. — Това свързано ли е с Ройс Камерън?

— Свързано е с моето нежелание малкото ми братче да ми се пречка из краката и да си вре носа, където не му е работа — въздъхна тежко Лора. — Освен това е свързано и с Ройс.

— Ще ми бъде приятно да ме запознаеш с него. Дядо ти е останал с много добри впечатления.

— Дядо ли? — Смютена, Лора отметна коса, смръщи се и погледна майка си. — Та той почти не го познава. Потърсил е фирмата му и толкоз.

— Подценяваш Даниъл Макгрегър — засмя се Даяна и поклати глава. — Дядо ти не би пратил при теб мъж, и то красив, ако не го е проучил до девето коляно. Според него Ройс Камерън бил от добро семейство.

— Говори така, защото има слабост към шотландците.

— А ти си най-голямата му внучка — допълни Даяна и усмивката ѝ омекна. — Дума да няма, ние с баща ти сме те поставили в деликатно положение.

— Не виждам какво общо... О! — възкликна Лора, забелязала Ройс на вратата.

— Извинявай, но секретарката ми каза, че при теб няма никого. Затова и се качих.

— Не се безпокой, аз... — Мразеше да я притесняват. Всъщност колкото и да ѝ бе неприятно да си го признае, Ройс я притесняваше дори само с това, че съществува. — Това, мамо, е Ройс Камерън.

— Радвам се да се запознаем — рече Даяна и след като стана от бюрото, му протегна ръка.

Той я огледа от глава до пети със студени сини очи.

— Извинявайте — усмихна ѝ се младият мъж. — Просто исках да видя как ще изглежда Лора, когато достигне зряла възраст. Голям късмет е извадила с гените.

Бива си го в комплиментите, помисли си Даяна.

— Благодаря. Мъжът ми казва, че команчите остарявали красиво. Сигурно искате да поприказвате с Лора. Надявам се да се видим отново, господин Камерън. А колкото до онзи въпрос, Лора, ще поговоря с Иън.

— Ще ти бъда признателна.

— Майка ти е невероятна... — прошепна Ройс, след като Даяна си тръгна и затвори след себе си вратата. — Нима наистина е от племето на команчите?

— Да, отчасти — потвърди Лора и се изправи бавно, едва ли не заканително. — Аз също.

Ройс се приближи, заобиколи бюрото и застана лице в лице с нея.

— Брат ти да не се е скрил в кантонерката?

Лора прихна.

— Поне днес — не.

— Е, добре тогава. — Без да сваля очи от нея, Ройс я прегърна през кръстчето, притегли я бавно към себе си, забеляза, че тя примигва смутено и се наведе да я целуне. — Трябва да те видя, Лора. Насаме.

— Знам. И аз искам... Ала в момента всичко е толкова сложно и... Целуни ме още веднъж. Хайде!

Този път Ройс не се показва като търпелив. И мил. Тя усети колко припрян бе, че изгаряше от желание, предало се и на нея, блискало се като топла вълна по тялото ѝ.

— Трябваше да ударя брат ти по-силно — рече Ройс и плъзна длани по тялото ѝ, а после я притегли още по-близо до себе си. — Ще го намеря и ще го цапардосам още веднъж.

— Недей! — рече Лора и прокара пръсти през косата му. — Нека аз.

— Кажи на секретарката, че отиваш да обядваш.

— Сега е десет часът, какъв обяд!

— Ранен! — Ройс я целуна по брадичката, сетне отново по устните. — И ще продължи почти цял ден.

— Наистина не мога — каза Лора, а младият мъж плъзна устни по вратлето ѝ и кожата ѝ направо запя. — Не бива. — Но усетила сладостната тръпка на възбудата, добави: — Добре, чакай да...

— Лора, при теб ли е папката... — подхвана Кейн Макгрегър, ала застина, без да маха ръка от дръжката на вратата. Присвил очи се взря в мъжа, нахвърлил се на малкото му момиченце. — Извинявайте — каза той с леден тон, да не би някой да си помисли, че наистина се извинява.

— Татко! — възкликна младата жена, след това се покашля, отскубна се от прегръдката на Ройс и се прокле, задето бе пламнала

като рак. — Аз... Ние...

— Какво ние, Лора? — тросна се Кейн и веднага насочи вниманието си към мъжа, когото изгледа кръвнишки. — А вие кой сте?

— Ройс Камерън — отвърна младежът с усещането, че пред него стои вълк с любезни обноски, който въпреки посребрените си коси всеки момент ще му се нахвърли и ще го разкъса на парченца. — И целувах дъщеря ви.

— Не съм сляп, Камерън — отвърна Кейн с тон, с който баща му би се гордял много, стига да можеше да го чуе отнякъде. — Грижете се за сигурността, а? Не е ли по-добре да се погрижите за охраната на някоя фирма, вместо да целувате дъщеря ми рано-рано сутринта?

Ройс пхна палци в предните джобове на панталоните си. Още не бе успял да се обръсне, всъщност изобщо не бе имал намерение да идва при Лора. Но бе излязъл да свърши едно друго и без да се усети, се бе озовал пред кантората. Беше облечен в доста износено кожено яке и стари джинси.

Сега изобщо не се заблуждаваше, че пред него стои загриженият баща. Богатият, треперещ за дъщеря си баща, който носеше дрехи от най-скъпите магазини така, сякаш бе роден в тях.

— Идвам от Хайанис Порт. Последните два дни ходя там, за да обсъдя с баща ви как да осъвременим охранителната система.

Кейн присви очи, в които проблеснаха гневни пламъчета.

— Така ли? Стар тиранин, бърка се, където не му е работа — изруга тихо той, засягайки без заобикалки болната тема. — В такъв случай сте затънали в работа. Не бива да ви откъсваме.

— Татко! — ахна възмутена Лора. — Нямах причини да си груб.

— Има, и още как — поправи я внимателно Ройс. — Направо си одрала кожата на майка си. И баща ти знае, че има всички причини да е груб.

— Добре казано — прошепна Кейн.

— Ще се върна — рече Ройс и се запъти към вратата, ала спря, когато се изравни с Кейн. — И пак ще целувам дъщеря ви, господин Макгрегър. Ще се наложи да свикнете.

— Ако вие двамата си въобразявате, че можеше да ме обсъждате, сякаш съм някакъв трофей...

— Приключихме — прекъсна я Ройс и я погледна през рамо, преди да излезе. — Засега.

— Нагъл тип! — отсече Кейн и, пъхнал ръце в джобовете на панталоните си, се подсмихна. — Харесва ми.

— Не думай! — изсумтя Лора, после заобиколи като фурия писалището и забучи пръст в гърдите на баща си. — Ти ме унизи.

— Няма такова нещо.

— Унизи ме, и още как! Ще ми стои тук като...

— Като баща — довърши Кейн вместо нея и я стисна за брадичката. — Нима смяташ, че не знам какво си бе наумил този Камерън. Опипваше те цялата...

— Знам, че ме е опипвал — не му остана дължна дъщеря му. — Защото го исках аз. Вече не съм дете и няма да позволя всички мъже в семейството да ми треперят като на писано яйце и да бдят над добродетелността ми. Добродетелността си е моя и ще правя с нея, каквото си поискам и с когото си поискам.

— А, няма да стане! Преди това ще те набия и ще те заключа.

— Никога през живота си не си ме докосвал и с пръст — изсумтя младата жена.

— Очевиден пропуск, който смятам да наваксам, моето момиче.

— Престанете — извика Даяна, която бе нахълтала в стаята и бе затворила вратата подире си. — Стига сте крещели! Всички в сградата ви чуват.

— Нека слушат! — извикаха в един глас Лора и баща ѝ.

— Или говорете по-тихо, или ще ви изгоня за неуважение към съда. Хайде, сядайте и двамата.

— Той започна — тръсна глава Лора. — Изложи ме пред Ройс и се държа грубо. Нахълта тук като...

— Като баща — вметна Кейн, но също седна.

— Като баща неандерталец — изсумтя Лора и се обърна към майка си. — Аз, мамо, съм на двацет и четири години. Нима баща ми си въобразява, че никога досега не съм се целувала?

— Все пак е за предпочитане да не си се целувала и преди по този начин — тросна се Кейн. — Даяна, онзи я беше наградил...

— Стига вече! — вдигна ръце жена му, а после затвори очи, за да си възвърне самообладанието. — И на сто и четири години да си, Лора, не можеш да държиш такъв тон на баща си. А колкото до теб, Кейн — продължи тя тъкмо когато мъжът ѝ я погледна самодоволно, — трябва

да осъзнаеш, че Лора е зряла, отговорна и умна жена и може да целува когото си поиска.

— Я чакай — поде Кейн.

— Не ми подвиквай — предупреди го Даяна. — Ако си се държал грубо с Ройс, ще се извиниш.

— Друг път...

— Ще имам грижата — процеди през зъби Даяна и прониза с поглед мъжа си. — Но сега-засега най-важното е вие двамата да се държите, както подобава. Това е административна сграда, не сте си вкъщи.

— Кажи й го на нея — посочи Кейн дъщеря си. — Не аз, а тя се занимаваше с лични неща, при това направо върху бюрото.

— Не сме били върху бюрото — възропта Лора. *Макар че след миг можеше да стане и това..* — Ройс само се отби да попита дали съм свободна на обяд.

— Ха! — каза само баща й.

Лора плесна с ръка по страничната облегалка на стола.

— Говориш като дядо.

— Виж я ти нея! — Обиден, Кейн скочи на крака. — Креци ми, когато съм реагирал съвсем разумно, защото съм я заварил да се натиска с някакъв непознат, ала си мълчи и не възразява, задето дядо й е подбрал мъж, който според него е достоен да продължи рода на Макгрегърови.

— Кейн! — примоли се Даяна и се отпусна на съседния стол.

— Какво? Какви ги дрънкаш?

— Личи си като бял ден — отвърна баща й. — Ти си най-голямата му внучка, време ти е да се омъжиш. И да изпълниш дълга си — допълни той, имитирайки гласа на баща си, — да си намериш подходящ мъж и да родиш деца.

Няколко секунди Лора го гледа безмълвно, изгубила дар слово, после изпищя.

— Ето на! — отсече Кейн и доволен, че е бил разбран, оправи ръба на панталоните си.

— Значи той го е избрал! — простена задъхано Лора. От гняв едвам си поемаше въздух. — Значи той го е пратил. За да родя потомство!

— Е, описваш го малко по-грубо, отколкото е възнамерявал дядо ти — потвърди Кейн, радостен, че бе отклонил посоката на огъня, и погледна маншетите на ризата си.

— Ще го убия! С двете си ръце!

Баща ѝ изправи самодоволно гръб.

— Кого от двамата?

— Дядо. Заеми се отсега с погребението — тросна се Лора и грабна палтото и дамската си чанта. — Днес си взимам почивен ден. Налага се да отскоча до Хайанис.

— Лора!

— Остави я — спря Кейн жена си, като я хвана за китката, а Лора профуча като хала покрай тях. — Заслужава си го.

— Божичко, какво ми трябваше да се хващам с това семейство!

— Искаше тялото ми — напомни ѝ Кейн. — И досега го искаш, все не можеш да ми се наситиш — допълни той и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Занапред ще гледам да съм по-въздържана.

— Даяна! — възкликна Кейн и я целуна по дланта по начин, който, както знаеха и двамата, я лишаваше напълно от воля и сили. — Просто се притесних за малкото ни момиченце.

— Малкото ни момиченце, Кейн, вече порасна. Стана прекалено бързо — отбеляза Даяна и се наведе към него. — Колкото и да ни е трудно да го признаем, трябва да се примирим.

— Не желая да се свързва с някакъв си... С някакъв си Камерън, когото ѝ е избрал баща ми.

— Лора избира сама — поправи го спокойно жена му. — Винаги го е правела. Как ти се стори младежът?

— Не знам — отвърна Кейн и прокара кокалчетата на пръстите ѝ по бузата си. — Не успях да го огледам. Падна ми перде пред очите — въздъхна той. — Всъщност видя ми се симпатичен.

— На мен също.

— Ала това не означава, че може да... Направо тук в кабинета! Не бива така, Даяна.

— Както го правехме и ние — напомни му жена му. — Какъв срам и позор!

— При нас беше различно — възрази Кейн и склочи вежди, защото жена му продължи да се усмихва. — Добре, добре. Може би не

е чак толкова различно — поправи се той и плъзна длан по бедрата ѝ. — Искаш ли да опитаме бюрото? Да проверим дали става?

— Според мен за днес осигурихме на персонала достатъчно клюки — възрази Даяна и се наведе, така че устните ѝ допряха неговите. — Нека изчакаме всички да си тръгнат.

— Обичам те, Даяна — обхвана той с длан главата ѝ и продължи да я целува. — Хиляда пъти повече, отколкото в деня, когато се появи в живота ми.

— Ние сме щастливи хора. Единственото, което искам, е и децата ни да са щастливи като нас — пророни тя нежно и прокара възхитено пръсти през златистата му коса, която тук-там вече се сребрееше. — Лора ще одере жив баща ти.

— Знам — ухили се той лукаво. — Наистина съжалявам, че няма да присъствам.

ШЕСТА ГЛАВА

Даниъл Макгрегър се отпусна в огромния кожен фотьойл в кабинета си в кулата — неговата обител, и си помисли, че нищо не може да се сравнява с добрата пура.

Жена му бе излязла за няколко часа и той можеше да си позволи тази наслада, без да се притеснява, че ще го спипат на местопрестъплението. Ана, естествено, му мислеше само доброто, Бог да я поживи. Но жените не разбираха, че за да мисли и да прави планове, мъжът има нужда от добра пура, която да държи и да върти между пръстите си.

Покрай това се сети, че трябва да подкупи някое от децата да внесе незабелязано в къщата нова кутия пури. Запасите му бяха на привършване.

Доволен с чувството, че е господар на замъка, старецът се отпусна в любимото си кресло, тапицирано с овехтяла охлузена кожа, и издиша дима към тавана. Каза си, че не може да се оплаче от живота, вече бе достигнал преклонна възраст, на която можеше просто да му се наслаждава. Оставаше само да задоми внуците си, да ги види щастливо оженени, така че те да изпълнят дълга си и да продължат рода на Макгрегърови. След това вече можеше да се отпусне както сега, да се радва на честитите си мисли и да се наслаждава на хубавите кубински пури.

Плановете му за Лора бяха на път да се осъществят, ако се вярваше на откъслечната информация, която старият Даниъл бе успял да изтръгне с триста мъки от братовчедките й, а и от самия Ройс Камерън.

— Мисли се за голям тарикат — рече на глас Даниъл и направи с дима няколко кръгчета. — Ала колкото и да е умен, не може да надхитри стария Макгрегър.

О, Ройс не бе казал кой знае какво. Бе споменал, че се е запознал с Лора и братовчедките й. Че тя наистина била красива. Беше се съгласил, че е същинско чудо как някой оправен мъж не я е грабнал досега.

Той, този Ройс Камерън, се бе правил пред стареца на много тактичен и затворен. Но Даниъл не бе вчерашен и умееше да чете между редовете, бе видял и блясъка в очите на момчето. И се бе убедил, че Ройс е хлътнал до уши по неговата Лори.

Старецът си помисли, че няма да е зле да ги оженят през пролетта, а защо не и през зимата, стига да успееш да ги убеди да изтеглят напред сватбата. Така де, защо да пилеят време! Много му се искаше час по-скоро да дундурка върху коленете си правнучета.

Лора щеше да е красива младоженка. Приличаше на майка си, а навремето Даяна направо грееше, когато Кейн най-сетне я убеди да се оженят.

Новото поколение имаше нужда от подканяне. Даниъл бе решил да остави внуците си да съзреят още малко, ала на внучките им бе време да се задомят.

Очите му се насълзиха, докато си представяше как Лора върви към олтара с булото на младоженка, водена от баща си Кейн. Божичко, какво красиво момиче, да му се ненагледаш! И кротичко, и добро...

— Макгрегър! — прокълнтя някъде отдолу.

Даниъл се сепна и насмалко да счупи пурата на две. Задави се с дима, който издишваше, и замаха трескаво с ръка, за да го разсее. Колкото и да му беше неприятно, се видя принуден да загаси кубинската пура тъкмо когато името му отново огласи къщата.

— Знам, че си тук! Дошла съм да те убия.

Старецът се свъси и с изненадваща за годините му пъргавина пъхна пепелника и остатъка от пурата в най-долното чекмедже на бюрото, а после пак се опита да разсее с ръка дима.

— Ах, ти! — изкрещя Лора и нахълта — самото възплъщение на яростта — в кабинета, като се заканваше на дядо си с пръст. — Как смееш!

— Лори, миличка, каква приятна изненада! — ахна Даниъл и застана при отворения прозорец, откъдето нахлуваше студен въздух.

Бе канара човек с гъста рунтава брада, със снежнобяла коса, която навремето е била рижа, и непомръкнали яркосини очи. Трепереше като листо.

— Хич не ме будалкай — тросна се младата жена и стовари длани върху писалището. — Я извади някоя пура и за мен. Или не, недей! Разплодните кобилки не бива да пушат.

— Какви ги говориш? И защо си била толкова път чак от Бостън?
— озари я той с усмивка, макар че мозъкът му работеше трескаво. —
Хайде да слезем долу и да пийнем чай.

— Няма да можеш да пийнеш нищо, защото ще те удуша. Нима си въобразяваш, че няма да се досетя какви ги вършиш?

— Върша ли? Просто си седях тук — махна старецът с едра длан към бюрото. — Пиших нещо.

— Ако искам, сама ще си намеря мъж.

— Ама разбира се, не се и съмнявам, скъпа. Каквато си ми хубава, сигурно ти налитат като мухи на мед. Да ти кажа, тъкмо се беше родила, когато те прегърнах за пръв път и рекох на баща ти: „Това е най-хубавото бебенце, което се е раждало на този свят.“ Беше много отдавна. — Той въздъхна тежко и отпусна длан върху облегалката на фотьойла, сякаш се страхуваше да не загуби равновесие. — Оттогава е минало много време, Лора, чувствам се стар. Всъщност съм си един старец.

— Само не ми разигравай театро! Стар си единствено когато ти отърва. Негодник, интригант!

Дядо ѝ примига и направи всичко възможно да пребледнее, после се потупа с ръка по гърдите.

— Сърцето ми! Сърцето ми прескача!

Младата жена само присви очи.

— Дали да не се погрижа за твоето сърце и да не го спра веднъж завинаги?

— Сърцето ми се къса! — оброни глава старецът. — Къса се, защото любимата внучка ми говори такива ужасни неща! И не ме уважава — прошепна покрусено той. — Нищо не огорчава един грохнал човек така, както неуважителните думи на любимата му внучка.

— Пак извади късмет, че изобщо ти говоря. И хич не си въобразявай, че ще ме умилостивиш, като ми се правиш на нещастен и грохнал. Здрав си като пън, понякога си мисля, че си и точно толкова тъп.

Този път дядо ѝ вече вдигна глава и я прониза с гневен поглед.

— Мери си думите, момиче! Нямам намерение да търпя такива приказки, пък дори и да са от твоята уста.

— А защo реши, че аз ще търпя? Бива ли да ме злепоставяш така? Божичко, дядо, наел си го заради мен.

— Трябва да съм спокоен, че не те застрашава нищо — поясни Даниъл, но не тихо, както преди малко, а с тон, който тътнеше като гръм. — Ти и другите ми момичета живеете сам-сами в големия град. Пазя хората, които обичам, а и няма да допусна баба ви да се поболее от притеснение. Това е всичко — завърши той и стовари пестник върху писалището.

— Щеше да е друго, ако наистина това бе всичко — отсече Лора и с ръце на кръста заобиколи бюрото. — Даниъл Дънкан Макгрегър, даваш показания под клетва. Готов ли си да се закълнеш, че всичко, което каза, е истина, цялата истина и нищо, освен истината?

— Не те лъжа, момичето ми. Ако...

— Още не съм приключила с разпита на обвиняемия.

— Обвиняем ли? Виж я ти нея, обвиняем! — изкрещя с цяло гърло дядо й, за да я надвика. — Няма и година, откакто е завършила право, а вече седнала да ме разпитва.

— Точно така, разпитвам те. Седни, ако обичаш! И отговаряй на въпросите. И така, наел ли си, или не си наел Ройс Камерън?

— Казах ти вече, че съм го наел. Фирмата му се ползва с добро име.

— И си му платил за услугата.

— То оставаше да не му платя! Кой уважаващ себе си предприемач ще ти работи без пари?

— А насърчавал ли си го да ухажва най-голямата ти внучка, някоя си Лора Макгрегър?

— Какви са тези глупости? Никога не съм...

— Напомням ти, че даваш показания под клетва.

— И думица не съм отварял за ухажване. Може и да съм споменал, че най-голямата ми внучка е млада хубава жена, още неомъжена — уточни старецът и свъсен като буреносен облак, седна. — Не виждам нищо престъпно!

— Аз пък твърдя, че си ме пробутал на него.

— Няма такова нещо! — ухили се той до уши. — Пробутах него на теб. Ако не ти е бил симпатичен, си могла да го отпратиш, нали?

— Това...

— Обаче не си го отпратила, нали, Лори?

Тя скръцна със зъби и се смръщи.

— Това няма нищо общо.

— Има, има и ти го знаеш, инак нямаше да си тук и да ми вдигаш скандал. Щеше да се изсмееш и да го забравиш — усмихна се дядо й и успя да я потупа по ръката, преди Лора да я бе дръпнала. — Влюбен е в теб до уши.

— Изобщо не е влюбен.

— Ти ще кажеш! Един мъж ги вижда тези неща, когато става дума за друг мъж. А и младежът прекара тук, при мен, цели два дни.

— Подкупвал си го!

Сега вече Даниъл нямаше нищо против да си играят на разпити.

— Свършил ли е някаква работа в къщата? — попита той.

— Откъде да знам? Пък и...

— Свърши чудесна работа, сега вече ние с баба ти можем да спим спокойно. След като съм решил да направя къщата си по-сигурна, защо да не повикам човек, доказал, че си разбира от работата?

Лора разтърка слепоочието си — недоумяваше кога точно дядо й я бе надхитрил и бе отклонил темата.

— Знаеш прекрасно, че това е заговор.

— Естествено, че е заговор. Целият ни живот е един голям заговор — ухили се дядо й. — Той, този Ройс Камерън, де, е момче за чудо и приказ. От добро семейство е, постигнал е нещо в живота. Дядо му беше свестен човек.

Това успя да отклони вниманието на младата жена.

— Нима си познавал дядо му?

— Съвсем бегло. Беше полицай, имаше изострено чувство за дълг, носеше и на уиски. А баба му по баща се казваше Фицуилямс, също силен род. Виж, нея я познавах малко по-добре — сбърчи той вежди. — Ала това беше, преди баба ти да ми грабне ума. Та когато преглеждах малките частни фирми в Бостън, за да намеря някоя, на която да се доверя, се натъкнах на името „Ройс Камерън“. Така се казваше и дядо му и аз се върнах назад в спомените, рекох си, дали това пък не е внукът на Мили Фицуилямс? И как ли се оправя в живота?

Разгромена, Лора затвори прозореца, за да не замръзнат и двамата.

— И си решил да провериш.

— Да, за да задоволя любопитството си и да видя как изглежда внукът на старите ми приятели. А щом се уверих, че е силен, разумен мъж, който си разбира от работата, реших да му възложа поръчката...

— И заедно с нея да му дадеш и внучка си.

— Вече ти обясних, никой не ти е опрял пистолет до главата, никой не те е насилвал да ходиш да танцуваш с него?

Лора стисна зъби.

— Откъде знаеш, че сме ходили да танцуваме?

Ни лук ял, ни лук мирисал, Даниъл се усмихна благо.

— Имам си начини, моето момиче.

— Иде ми да те удуша!

— По-добре ме целуни — рече старецът и пак я хвана за ръката.
— Беше ми домъчняло за теб, Лори.

— Ха! — възкликна Лора и старецът се преизпълни с гордост. — Нищо не ти убягва, стар интригант такъв! — Но все пак го целуна и, усетила как дядо ѝ я милва лекичко по ръката, седна върху коленете му. — Той знае ли, че се опитваш да ми го пробуташ?

— Бива ли да говориш така, моето момиче! Не съм толкова загубен. Какво смяташ да правиш с него?

— Да извъртя един луд страстен флирт.

— Лора!

— Каквото повикало, такова се обадило, дядо! — каза Лора, до немай-къде доволна, че той бе потресен и ужасен от думите ѝ. — Поднесъл си ми на тепсия такъв красив мъж и смятам да се възползвам, докато му се наситя.

Даниъл Макгрегър я извърна към себе си и се взря в очите ѝ.

— Шегуваш се!

— Може и да се шегувам — усмихна се бавно младата жена. — А може и да не се шегувам. Така че мисли му, ако пак ти хрумне да се разпореждаш с живота ми, господин Макгрегър.

— Чакай, Лори, нека се разберем — поде дядо ѝ, ала млъкна наред изречението — бе чул гласа на жена си.

— Лора! Даниъл, това отвън колата на Лора ли е?

— Шшт! — направи той знак на внучка си и я накара да стане от коленете му. — Не я викай да се качва при нас. Тази жена има невероятен нюх, не ти трябва ловджийска хрътка. Дръпнах си два-три пъти от пурата, а си представям какъв скандал ще ми вдигне.

— Идвам, бабо! — провикна се Лора и понаведе глава. — От мен да мине, дядо, и този път няма да те издам. Но ако го забравиш, ще подметна уж между другото, че съм видяла няколко пури, залепени с лепенка отгоре на чекмеджето. Така да знаеш!

— Няма да го направиш — пребледня дядо ѝ.

— А, не разчитай на доброто ми сърце! — подсмихна се тя лукаво и се запъти към вратата.

Ала го обожаваше и за да го спаси от гнева на баба си, забърза надолу, преди тя да се бе качила при тях. Прегърнаха се долу на стълбищната площадка.

— Защо не каза, че ще идваш? Ако знаех, нямаше да излизам.

Лора погледна камарата пликове с покупки.

— Както гледам, доста си обикаляла по магазините.

— Тази година реших да приключа с коледните подаръци до края на ноември. — Ана прегърна внучка си през тъничкото кръстче и я отведе в хола. — Разполагай се, а аз ще помоля да ни направят чай.

Лора седна и започна да се любува на баба си, която повика прислужницата и ѝ заръча да запари чай. Както винаги, възрастната жена беше облечена безупречно. Лора винаги ѝ се беше възхищавала, че бе толкова оправна и непреклонна, че бе направила всичко, за да се сбъдне мечтата ѝ и тя да се утвърди и като лекарка във време, когато повечето хора са се присмивали на „докторките“ и са смятали, че не ги бива за тази мъжка професия. А баба ѝ не само се бе утвърдила, но и се бе прочула като един от най-добрите хирурзи по Източното крайбрежие и бе отгледала няколко прекрасни деца.

— Как го постигаш, бабо?

— Кое? — попита възрастната жена и приседна с въздишка.

— Всичко. Как успяваш?

— Гледам да се справям. Ала да ти призная, навремето капвах от умора — усмихна се Ана. — Много се радвам, че си дошла да ни видиш. Тъкмо и аз ще си почина.

Лора се притесни.

— Защо не си легнеш? Не бива да се преуморяваш толкова.

— Нищо ми няма, Лора. Само малко ме присвиват коленете — отвърна ведро старицата. — А сега ми кажи защо си била толкова път? Колкото да се накараш на дядо си ли?

— Ами аз... — изпелтечи Лора. — Ти знаеш всичко.

— Знам, че крои нещо, и те чаках още преди няколко седмици. Но както личи, Ройс Камерън ти е завъртял главата, щом идваш чак сега.

— Наистина е страхотен.

— Видях, видях!

— Тъкмо казах на дядо, че смятам да изживея луда любов с него.

— Виж ти! — възкликна Ана и завъртя палци. — Всъщност този стар хитрец си го изпроси.

— Не се шегувам! Наистина смятам да изживея една любовчица с Камерън — уточни Лора и се запита колко ли жени могат да си позволят да разговарят така със своите баби.

Ана си замълча — бе доволна, че прислужницата идва с потракващата количка да им поднесе чая. Ала още щом жената влезе в хола, я отпрати и сама напълни чашите.

— Излишно е да ти казвам да внимаваш — въздъхна Ана. — Но въпреки това ще те помоля — бъди предпазлива!

— Не се безпокой, ще внимавам. Той ме привлича много. Никой досега не ме е привличал толкова. И колкото и да е невероятно, ми харесва.

— Очевидно чувствата ти са споделени.

— Да — потвърди Лора и отпи от чая. — Знаеш, че точно сега нямах намерение да... Да си усложнявам живота с разни връзки. Ала ето че дядо възлага на Ройс Камерън тази поръчка. Колкото, за да прикрие кроежите си. Ама ти се смееш!

— Извинявай, скъпа. Не се сдържах.

— След десетина-двайсет години сигурно ще е смешно, но сега е унизително — прошепна едва чуто Лора. — На всичкото отгоре Иън реши да се прави на бавачка и не ме оставя на мира. А откакто Ройс го натупа, човек може да си помисли, че той му е най-добрият приятел.

— Иън е набил Ройс?

— Не, Ройс наби Иън, защото стана недоразумение.

— Да, разбира се — отбеляза спокойно Ана и отпи от чая.

— А днес сутринта в кабинета ми нахълта татко. В моя кабинет. И вдигна страхотна пара, защото Ройс ме целувал.

— Ах, този Кейн — усмихна се лъчезарно Ана. — Не може да прежали малкото си момиченце.

— Не съм...

— За него ти си и винаги ще бъдеш малко момиченце — прекъсна я внимателно баба й. — Сигурно сте се скарали.

— Да, и то доста гръмогласно. Добре, че се намеси мама. Ала когато татко ми каза, че дядо... Направо ми просветна за какво става дума. Не се сдържах и дойдох да се накарам на дядо.

— Естествено! Но вече се сдобрихте, нали? — попита Ана и си помисли, че Макгрегърови никога не пропускат случая да изложат на висок глас мнението си.

— Дали сме се сдобрили? Можеш ли да се сърдиш дълго на дядо? Той все ще измисли нещо, за да те умилостиви и да отклони вниманието ти.

— Едва ли някой го знае по-добре от мен. И едва ли някой обича тези неща повече от Даниъл.

— Знам — съгласи се Лора и прехапа устна. Бе на път да признае нещо, което дотогава не бе дръзвала да изрече на глас. — Бабо... Бих могла да се влюбя в Ройс. Ако си го позволя.

— Лора! — възкликна Ана и се пресегна да хване младата жена за ръката. — Лошото на любовта е, че човек няма избор. Тя те връхлита, и толкоз! Ето, идва и Даниъл! — допълни тя, дочула тежките стъпки на мъжа си, който слизаше по стълбището и стисна Лора за ръката. — На твоето място не бих споделяла с него последната част от разговора. Поне засега.

— Няма да му доставя това удоволствие — побърза да каже младата жена и тъкмо преди Даниъл да влезе при тях, вдигна чашата с чая.

— Бре, бре, бре! — грейна в усмивка старецът. — Две хубави жени. И то мои!

СЕДМА ГЛАВА

Лора не се прибра вкъщи. Върна се в центъра на града и отиде да вечеря сама, за да помисли на спокойствие. Имаше два избора. Можеше да се инати, да даде добър урок на дядо си, който непрекъснато си пъхаше носа, където не му беше работа, и никога вече да не види Ройс Камерън.

Но не изгаряше от желание да го прави.

Можеше просто да изживее тази връзка с Ройс, ако изобщо можеше да се говори за връзка, и да остави нещата да следват естествения си ход. Обаче не беше зле да поизчака и да премисли добре всичко, преди да се хвърли с главата напред.

Ала Макгрегърови бяха от хората, които първо се хвърляха и чак след това мислеха.

Точно по тази причина в един и петнайсет след полунощ Лора стоеше пред апартамента на Ройс и блъскаше с юмрук по вратата.

Вратата в другия край на площадката се откряна и тя видя през процепа две кървясали очи, вторачени с укор в нея. Лора се свъси и изсумтя. Вратата се затвори с трясък.

Младата жена отново почука и чу как Ройс ругае отвътре. Под вратата се появи тъничка ивица светлина. Лора понаведе глава и се усмихна лъчезарно, сигурна, че Ройс я гледа през шпионката. След миг изтрака и бравата.

— Какво е станало? — попита разтревожено младият мъж.

— Защо трябва да е станало нещо? — отвърна тя невъзмутимо и мина плавно покрай него. — Затвори, Ройс, че съседът отсреща ще си умре от любопитство.

Той затвори вратата, облегна се на нея и се опита да се разсъни. С добре скроения костюм на тънички райета и обувките на ниски токове Лора беше свежа и бодра, сякаш бе десет часът преди обяд и тя се намираше в кабинета си в адвокатската кантора. А Ройс имаше чувството, че с джинсите, които бе навлякъл в бързината, изглежда намачкан като мръсни чаршафи.

Прокара длани по лицето си, усети наболата четина и се опита да пооправи с пръсти косата си.

— Наистина ли е един след полунощ, или съм се успал?

Лора извърна китка и се взря съсредоточено в часовника си.

— За да бъдем по-точни, е един и седемнайсет след полунощ.

— Добре, нека бъдем по-точни. Какво правиш тук?

Лора тръгна да се разхожда из малката гарсонiera.

— Никога не съм идвала в жилището ти.

Погледна издрасканите мебели, върху които се белееше прах, трупала се явно цяла седмица. На пода до изтърбушеното канапе бяха струпани вестници. На стената бе окачен малък, наистина великолепен акварел на Бостънския залив, килимът плачеше за прахосмукачка.

— Сега вече разбирам защо — изви тя вежди. — Ти си свиня.

— Не те очаквах...

— Намира ли ти се вино? С колата съм и реших да пийна, след като дойда при теб.

— Да, ако не ме лъже паметта... — отвърна Ройс и пак се опита да се отърси от унеса. В главата му беше мътилка. От години не му се бе налагало да се буди по спешност. — Нима си дошла колкото да пийнеш вино?

— Затруднявам ли те? — продължи да се усмихва Лора непринудено и ведро и след като реши, че кухнята сигурно се пада отляво, се запъти натам. — Ти ще пийнеш ли с мен?

— Не. — Ройс я изпроводи с поглед и отново прокара пръсти през разрошената си коса. — Но ти си налей.

— Това смятам и да направя.

Лора си каза, че Ройс очевидно гледа да влиза в кухнята възможно най-рядко. Там бе доста чисто, което идваше да покаже, че помещението не се използва. Ала тя все пак намери в хладилника бутилка отлежало шардоне, а в шкафчетата — чаша, която да не е нацърбена.

— Май нямаш нищо за ядене.

— Почти не се задържам тук — отвърна Ройс, после дойде в кухнята и я загледа как си налива от виното.

— Освен това виждам, че влагаш почти цялата печалба за разрастване на фирмата. А това е мъдро и далновидно. Мъдър и далновиден човек ли си, Ройс?

— Не бих казал. Просто не си падам по лукса.

— Аз пък си умирам за екстрите — добави Лора и вдигна чашата. — А и съм прахосница, дай ми да харча.

Младата жена се взря над ръба на чашата в Ройс. Очите му бяха натезжали за сън. И бяха много секси. Устните му бяха издадени напред, сякаш той се сърдеше за нещо, джинсите му не бяха закопчани и се бяха смъкнали на тесните му хълбоци. Добре оформените му гърди бяха голи, а под лявото рамо се белееше малък белег.

— Това от работата ли ти е?

— Кое?

— Белегът.

Ройс се погледна и вдигна рамене.

— Да. Казвай защо си дошла, хубавице.

— Искам да те питам нещо. Можеш да ми отговориш само с „да“ или „не“. — Лора се постара да задържи поглед върху него. Имаше опасност при вида на стегнатото му, сякаш изваяно тяло да загуби нишката на мисълта си. — Знаеше ли, че дядо ми те е наел, за да продължиш рода на Макгрегърови?

— Моля?

— Отговаряй само с „да“ или с „не“, Ройс, въпросът не е особено труден. Когато си приел поръчката да сложиш алармена система в къщата, знаел ли си, че дядо ми е избрал теб, защото си отговарял на условията му като потенциален кандидат за мой другар в живота?

— Другар в живота ли? Какъв другар? — ахна Ройс. Мислите му бяха започнали да се проясняват. — Какви ги дрънкаш, сигурно се шегуваш!

— Според мен ти вече отговори на въпроса — отбеляза Лора и понечи да излезе от кухнята, но Ройс се пресегна и я хвана за ръката.

— Нима искаш да кажеш, че дядо ти ме е купил за теб?

— По най-елегантния начин.

— Говориш глупости!

— Говоря ти истината. И някои мъже щяха да бъдат поласкани от нея — потупа го Лора по ръката.

— Как ли не! — присви той очи, в които проблеснаха гневни пламъчета.

Лора му влизаше в положението — и тя на негово място щеше да се възмути от дън душа, и отново го потупа състрадателно по ръката.

— Ама наистина ли не знаеше какво е намислил? Дядо ми не може да се похвали с голяма деликатност. Въобразява си, че е най-хитрият на този свят, ала понякога по-скоро прилича на слон в стъklarски магазин.

Ройс отпусна ръце и отстъпи крачка назад.

— В началото ми се стори, че гласи нещо от този род, и помислих, че си някоя грозотия.

Лора не се сдържа и избухна във весел смях.

— Хиляди благодарности!

— Не бързай толкова, де! — примоли се той и разтърка очи, за да се увери, че не сънува. Но дори и да сънуваше, трябваше да замаже някак положението. — Непрекъснато говореше за теб, за внучка си Лора. Колко умна, неотразима, красива била. Не пестеше похвалите, правеше доста недвусмислени намеци и аз останах с впечатлението, че си някое несретно девойче, което си няма никого на този свят. Ала щом те видях, разбрах, че нещо съм се объркал.

Лора отметна глава.

— Този път сигурно аз трябва да се почувствам поласкана.

— И какво излиза, дядо ти е нагласил всичко това, за да...

— Мечтае да ме види омъжена. И майка на прелестни дечица. Явно е решил, че ставаш за баща.

— И че... — Ройс млъкна насред изречението, вдигна ръка и отстъпи още малко назад. — Да не съм някакъв жребец за разплод! Не се продавам... И през ум не ми е минавало да се женя.

— На мен също. Ето, мненията ни съвпадат!

— Ах, само да ми падне този стар интригант!

— Интригант и половина! Но си мери думите, чу ли! Ние си го наричаме как ли не, ама не ни е много приятно, когато го правят и хора извън семейството. — Лора остави чашата. — Е, изяснихме нещата. Лека ноц!

— Чакай малко. — Бе достатъчно да направи една-единствена крачка, за да ѝ препречи пътя. — Не може да нахълтваш тук посред ноц, да предизвикваш фурор и да си тръгнеш, ни лук яла, ни лук мирисала. Няма да стане!

— Мислех, че ще искаш да знаеш и че ходих при дядо, за да изясним нещата.

— Прекрасно! Обаче това са си ваши семейни работи — каза Ройс и се подпря на рамката на вратата, така че Лора да не може да мине. — И не е зле да знаеш, че не давам и пет пари какво си е наумил дядо ти — допълни той и обви косата ѝ около другата си длан. — Няма го тук, няма ги и баща ти, брат ти, братовчедките ти.

Сърцето ѝ заби лудешки.

— Да, няма никой. Сами сме.

— Защо да не се възползваме от случая! Хайде, кажи какво изпитваш ти!

Делеше ги само една крачка, която Лора направи.

— Искам да спиш с мен. Да ме любиш до сутринта. Достатъчно ясна ли бях?

— Пределно ясна.

Ройс я прегърна през коленете и я вдигна, а тя притаи дъх. Още преди да бе обвила ръце около врата му, той допря устни до нейните и я зацелува ненаситно. Лора простена от наслада и изхлузи обувки, докато Ройс я носеше към леглото.

Стаята бе изпълнена със сенки, чаршафите бяха намачкани, матракът изскърца под тежестта им. Лора притегли Ройс по-близо до себе си и се остави във властта на целувката, която я възпламени.

Той смъкна сакото ѝ и го метна напосоки, като не преставаше да я хапе по вратлето. Беше тъничка като вейка, откликваше на всеки негов допир и милувка, стенеше едва чуто. Искаше му се да я гали, да я усети цялата, ала страстното желание да я обладае надделя и Ройс го отприщи като пълноводна река, сякаш го бе потискал с години.

Продължи да я опознава сантиметър по сантиметър с устни и длани, да доставя наслада и на двамата, а тя стенеше с разтуптяно сърце и понеже вече не издържаше, разкопча блузата си. Той долепи устни до гърдите ѝ над сутиена, които приличаха на нежен трепкащ атлаз.

Още малко, и Лора да извика, толкова сладостни бяха милувките му, но те не ѝ бяха достатъчни, тя искаше още и още, искаше всичко и, забила нокти в гърба му, се изви на дъга, за да го подкани да побърза.

Не бе и подозирала, че можеше да е толкова ненаситна, че можеше да иска нещо толкова непреодолимо. А когато Ройс отново долепи устни до нейните, усещането я прониза тъй остро, че ѝ идеше да изкрещи.

Затъркаля се заедно с него, а тялото ѝ бе станало леко като перце, беше заредено с неопикуема енергия. Едвам си поемаше дъх, докато смъкваше полата.

Кожата ѝ бе гладка, топла, невероятно възбуждаща. Косата ѝ, наподобяваща черна надиплена коприна, се гънеше около тях, докато те се бореха на леглото, за да се освободят и от последните задръжки. Ройс усещаше как Лора го изпълва от край до край. Беше толкова замаян, та не съзнаваше, че никога досега не се бе нуждаел толкова много от някого или от нещо.

Облада я и тя изстена задъхано. Той видя в мъждивата светлина как Лора отваря за миг очи, премрежени от страст. Младата жена зашепна припряно името му и впи пръсти в косата му. И съвсем подивя.

Не забеляза кога се бяха свлекли на пода, повличайки след себе си и чаршафите. Въздухът бе тежък и дъхав и тя не можеше да си поеме дъх. Рязко отметна ръка, сякаш за да запази равновесие. Нещо изпраця и се счупи. Не чуваше нищо друго, освен лудешкото препускане на сърцето си, не усещаше нищо, освен неизразимата наслада, която тялото на Ройс вливаше във вените ѝ, не виждаше нищо, освен лицето и сините му като езера очи, вперени в нея.

Ройс едвам намери сили да се претърколи и да легне на студения под, а Лора се сгуши до топлото му тяло. Той си каза, че ще умре щастлив, ако следващите двацетина години лежи така и се отдава докрай на блаженството.

— На пода ли сме? — измърка тихичко тя, сякаш бе изпила цялата бутилка вино, а не само една чаша.

— Да. Почти сигурен съм.

— Как сме се озовали тук?

— Нямам представа — отвърна Ройс и се смръщи, усетил лека болка. Когато намери сили да вдигне ръка и да прокара длан по гърба си, видя върху пръстите си кръв. — Някъде тук има натрошено стъкло.

— Аха.

— Вече го има и по гърба ми.

— Така ли! — възкликна Лора и се сгуши до гърдите му, после отметна рязко глава. — Да не се е счупило нещо? Голи сме. Ще се нарежем целите.

— Дори и да е така, винаги ще повтарям, че си е заслужавало — отбеляза Ройс, след това я хвана през кръста и я вдигна, за да я премести върху леглото. Изумена от силата му, тя замига. — Стой там, докато изчистя.

— Според мен... Ох, че неприятно! — Лора стисна очи, за да не я заслепи лампата, която той бе запалил. — Стъкло ли е? Внимавай да не стъпиш на него.

— Вече съм стъпил — изруга Ройс и младата жена се засмя звънко.

После отвори очи и ахна.

— Тече ти кръв!

— На едно-две места. Но няма страшно, счупила се е чашата. Налага се да донеса метлата...

— А аз ще се погрижа за раните ти — поясни тя с усмивка, която, щом младежът се запъти към вратата, стана замечтана. — Господи, какво тяло!

Той спря и я погледна през рамо. — Лора седеше на леглото, снежна, тъничка, с разрошена коса.

— Същото важи и за теб, хубавице — прошепна Ройс и излезе от стаята.

Тя вече бе изтръскала от леглото стъклата по чаршафа, когато той се върна с метлата и лопатата.

— Трябва да го изпереш. Може би са останали стъкла.

— Метни го в ъгъла. Ще стигна и до него.

Младата жена вдигна вежда и огледа стаята — в нея имаше легло, шкаф, стол. Най-малкото приличаше на стол под купчината дрехи. Имаше напукано огледало и бюро с компютър и принтер.

— Много уютно, няма що.

— Нали ти казах, почти не се свъртам тук — отвърна Ройс и изсипа стъклата в кошчето за боклук, после подпря метлата и лопатата на стената.

— Ти переш ли някога? — попита Лора.

— Само когато нямам друг избор.

Младата жена се усмихна и потупа с длан леглото до себе си.

— Ела тук. Дай да видя къде си се порязал. — Когато той се настани до нея, тя изцъка с език и допря устни до рамото му. — Нищо ти няма, само малко си се одраскал.

— Получавал съм и по-тежки рани.

— Като тази ли? — поинтересува се Лора и прокара пръст по белега върху рамото му.

— Втурнах се да действам сам, не изчаках подкреплението. И сбърках. Оттогава не съм повтарял грешката.

— Ами това? — попита тя и докосна малкия белег върху брадичката му.

— Сбих се в една кръчма. Бях много пиян и изобщо не ме заболя и много глупав, за да се набутам между шамарите. Вече не правя и тази грешка.

— Значи си нов човек, Ройс! — възкликна Лора и се понаведе, за да го целуне по брадичката.

— В общи линии, да.

— Харесват ми тези общи линии. — Насърчена от страстта, замъглила погледа му, тя коленичи и обви ръце около врата му. — Щеше да ми е неприятно, ако беше някакъв достопочтен примерен гражданин.

— А ти не си ли достопочтена примерна гражданка?

— В общи линии съм — засмя се Лора и ухапа долната му устна.

— Все пак ти си представителка на бостънския клон на прочутия род Макгрегърови — поясни Ройс и плъзна длан по гърдата ѝ. — Какво търсиш в леглото ми?

— Би могло да се каже, че ми се е приискало да бъда точно в твоето легло. Имам навика да постигам желанията си. Семейна черта! — възкликна Лора и плъзна устни надолу по бузата му. — Исках теб. Искам те и сега. Хайде, Ройс! — прикани го тя и впила устни в неговите, не му остави никаква надежда той да мисли трезво.

ОСМА ГЛАВА

Снегът затрупа Източното крайбрежие, децата танцуваха от радост. От Канада задуха севернякът, който донесе хапещ студ. Пукаха се тръби, колите засядаха, улиците се превърнаха в ледена пързалка.

По-храбрите и решителните се тълпяха по магазините и търговските центрове, за да купят подаръците за Коледа и да изберат хартия и панделки, с които да ги опаковат. Хората вече получаваха честитки за празника, кухните ухаеха на току-що опечени сладкиши.

Бостън потрепери, когато от небето се изсипаха още двайсетина сантиметра сняг, и се запретна да разчиства улици и тротоари.

Облечена с няколко ката дрехи, за да не премръзне, Лора също се въоръжи с гребло и се зае да разчиства алеята пред къщата. Слънцето се отразяваше от застланата с бяла пелена земя и я заслепяваше, затова тя бръкна в джоба си и извади слънчевите очила. Студът я хапеше по бузите. Беше неописуемо щастлива.

Под червената скиорска шапка бе сложила слушалките на уокмена. В ушите ѝ звучеше музика. Коледна музика — бодра, жизнерадостна, весела като настроението ѝ. Докато разгребваше преспите, си мислеше, че всичко в живота ѝ върви по вода.

Предната седмица бе спечелила първото си дело. Е, не беше кой знае какво, бе за нанесени имуществени вреди. Но Лора беше застанала пред съдията и бе изложила доводите си. И бе спечелила. След това я бяха потърсили още двама клиенти, които искаха да ѝ възложат да състави завещанията им.

А това бе само началото.

Наближаваше Коледа и тя не помнеше някога да бе очаквала по-нетърпеливо празника. Беше ѝ приятно да гледа пъстрите светещи гирлянди пред къщите, празнично украсените витрини с окичени елхи и смешни Дядо Коледовци, които летяха с еленчетата си над моравите.

Лора очакваше с нетърпение дори деня, когато щеше да се слее с превъзбудената навалица по магазините, за да купи подаръци за близките си. Пет пари не даваше, че когато най-неочаквано запяваше или се вторачваше умислено през прозореца, Джулия и Гуен въртяха

очи и се споглеждаха. Взимаше на подбив подмятанията им, че била влюбена.

Изобщо не беше влюбена, просто се радваше на вълнуващата си връзка с един интересен мъж. А това бе съвсем различно. Ако беше влюбена, щеше да се притеснява. Щеше да чака телефонът да иззвъни и Ройс да я потърси, щеше да си гризе ноктите и да кърши ръце. Щеше да мисли непрекъснато за него, да изгуби апетит, да се мята нощем в леглото и да страда от тежки мисли и кисело настроение.

А при нея не се наблюдаваше нищо такова, отсъди младата жена и пак се зае да изгребва снега. Е, дума да няма, мислеше си често за Ройс. Всъщност почти през цялото време. Ала не седеше до телефона и не изпаднаше в мрачни настроения, обратното, чувстваше се окрилена.

Ето, изобщо не се намуси, когато той ѝ отказа да празнува с нея Деня на благодарността в Хайанис Порт! Е, не ѝ беше много приятно, предпочиташе двамата да са заедно, но не седна да го убеждава и да го моли, не му вдигна скандал.

Тоест, не беше влюбена, повтори си пак тя и метна снега върху греблото зад рамото си.

Точно в този миг някой я хвана през кръста и Лора запокити като попарена греблото. Изпищя приглушено и усети, че човекът зад нея я завърта, и видя пред себе си ядосани сини очи. Забеляза, че Ройс бе целият в сняг и мърдаше устни.

— Какво?

Той поклати глава, пое си дълбоко въздух и смъкна едната слушалка.

— Питам те какво, по дяволите, правиш тук.

— Разчиствам алеята.

Ройс прокара пръсти през косата си, за да махне снега.

— Забелязах.

— Сигурно съм те ударила. Извинявай — рече Лора и за да не прихне в смях, се престори, че кашля, после присви очи. — Не знаех, че си зад мен. — Ннакрая не издържа, засмя се и се хвана за корема. — Какво да правя, като се промъкваш толкова тихо!

— Ако не бе надула музиката, щеше да чуваш какво става по света. И нямаш ли си друга работа, ами изгребваш снега?

— Нямам избор, налага се да разчистя преспите, за да изкарам колата и да ида в кантората.

Ройс махна слънчевите ѝ очила и ги пъкна в джоба на палтото ѝ.

— Да си рече човек, че в квартала няма нито едно хлапе, което срещу десет долара да изчисти снега по алеята.

— Мога да го направя и сама — отвърна тя и, обзета от съмнения, сложи ръце на хълбоците си. — Ако смяташ да ми казваш нещо обидно в смисъл, че съм се захванала с мъжка работа, ще се наложи да взема греблото и да те фрасна по главата, за да ти дойде умът.

Ройс обхвана с длан брадичката ѝ, приближи лицето ѝ до своето и ѝ се усмихна предизвикателно.

— Това е мъжка работа.

Лора изсъска и се завъртя. Ала той я изпревари и грабна пръв греблото.

— Влизай вътре на топло — нареди ѝ строго. — Аз ще довърша.

— Не, аз — заинати се тя и се вкопчи в дръжката на греблото. — Това тук си е моята кола, моята алея!

— Само това оставаше, да стоя като пън и да те гледам как гребеш снега!

— Какво очакваш от мен, да се шмугна в кухнята, за да ти правя топъл шоколад ли?

— Няма да е зле — каза ѝ присмехулно Ройс и дори не трепна, когато Лора го замери по главата със снежна топка. — Нека първо свърша и ще поиграем.

— Няма да ти правя никакъв топъл шоколад!

— Ами тогава направи кафе.

— Нямах ли си друга работа, ами си дошъл да ми пречиш?

— Сега е само седем и половина. Има време.

Просто му се бе приискало да я види. Беше си казал, че ще иде по-рано на работа. Но накрая все пак отпраши с колата към къщата на Лора. Изключи двигателя и я загледа как гребе снега — с дългото червено палто и червената шапка, нахлупена чак до очите, приличаше на огнен стълб.

Следващата снежна топка го удари по гърба. Ала той се направи, че не я е забелязал, и продължи да гребе.

Притиснали носове до стъклото, Джулия и Гуен наблюдаваха сценката от прозореца на втория етаж.

— Кога ли ще я сграбчи и ще я повали върху снега? — попита Гуен.

— След още три топки.

— Точно така. Значи след десетина секунди.

— А после ще я целуне като обезумял.

— Най-много пет секунди — отсъди Джулия. — Този хубостник не си поплюва. Виж го само колко бързо гребе.

— А колко ли време ще мине, докато Лора осъзнае, че е влюбена в него?

— Браво, Лора! Добър мерник имаш! Уцели го право във врата. Какво ли му е на клетия човечец, сигурно е премръзнал от студ. Мен ако питаш, братовчедка ни ще си затваря очите за истината най-много до Коледа и нито ден повече.

— Мен пък ако питаш, вече е наясно — усмихна се тъжно Гуен. — Но нали си е своенравна, не иска да си го признае.

— А той?

— О, той е хлътнал до уши. Видя ли само как я гледаше? Направо я изпиваше с очи. Виж, виж, почва се!

Двете грейнаха, когато Ройс най-неочаквано се обърна, а Лора отстъпи крачка назад.

— А сега ще последва страхотна целувка — предрече Джулия.

Лора спря като закована и отсече:

— Дай си ми греблото!

— Греблото ли? Това ли гребло? — метна го Ройс, така че тя се загледа в него и отклони вниманието си.

Сетне я повали върху покритата с преспи морава.

— Кретен! — тросна се Лора и загреба с шепа от снега.

Ала преди да бе натрила с него лицето му, той й напъха във врата огромна снежна топка — ледена и мокра. После впи устни в нейните и така я лиши от възможността да го обсипе с обиди.

От нежната му страстна целувка младата жена забрави за снега и се усети неопишуемо лека и безтегловна. Колкото да не бе без хич,

опита все пак да възрази, но се отказа и обви длани около врата му.

Струваше ѝ се невероятно, че снегът под тях не се бе разтопил, а заледеното езеро не бе засъскало като гейзер.

— Ако си въобразяваш, че така ще ме умилостивиш — подхвана тя, когато накрая успя да си поеме въздух.

— Точно това си въобразих — засмя се Ройс и я целуна лекичко. — Носът ти е почервенял.

— Колко мило, че ми съобщавах! — отбеляза Лора и този път все пак успя да натърка лицето му със сняг. Той изруга, а тя прихна и се опита да се отскубне. — А на тебе пък ти е червено цялото лице. Много си хубав, няма що!

Ройс се заборичка с нея и натика лицето ѝ в преспата. Лора се съпротивляваше с всички сили и след три минути въргаляне и двамата бяха от глава до пети в сняг и едвам си поемаха дъх.

— Пусни ме да стана, грубиян такъв — засмя се тя и пак го бутна.

— Първо ме нарича кретен, сега пък грубиян — каза уж сърдито той и загреба с шепа от снега.

Лора плъзна очи към голямата снежна топка, после пак го погледна в лицето.

— Само да си посмял. Ще ми платиш!

Ройс подметна топката във въздуха и я улови.

— Леле, разтреперих се от страх — подвижна той и плъзна закачливо топката нагоре по бузата ѝ.

Тя лежеше, без да се помръдва, присвила очи и наклонила глава, сякаш очакваше най-лошото. Усмивката на Ройс помръкна и той вдигна очи към лицето ѝ.

— Ройс!

— Постой малко така! — помоли я той разсеяно и прокара пръст нагоре по покритите ѝ със скреж скули.

Наведе се и я целуна по тях. Лора сякаш бе изгубила дар слово — не можеше да пророни и дума, дори и от това да зависеше животът ѝ.

Ройс искаше да се увери, че не сънува. — Лора бе приказно хубава, лицето ѝ бе екзотично и неповторимо, тялото ѝ снажно и възбуждащо. Той знаеше какво е страст, ненаситност. Ала онова, което изпитваше, не се покриваше с тях, бе по-голямо. Беше всичко...

Допря леко устни до нейните, сякаш за да опита някакъв нов вкус, а после ги впи в нея.

Никога не я беше целувал по този начин. Никой не я бе целувал така. Лора вече бе свикнала с потребността да бъде с Ройс, да го усеща до себе си. Но тази бездънна нежност бе нова и направо я смазваше.

Отпусна безпомощно ръце на земята. Бе готова да даде, да посвети на Ройс и на онова, което бяха създали заедно, всичко, каквото представляваше и притежаваше.

Ройс усети, че тя трепери, и се отдръпна. Разтревожен, се зае да маха снега от косата ѝ.

— Премръзнала си — каза отривисто. — То оставаше да не премръзнеш!

— Ройс...

— Хайде, влизай вътре на топло — подкани я той още веднъж — стори му се, че Лора се разболява. Изправи се бързо и я дръпна да стане. — Имаш цял километър коса, която е вир-вода. Аз ще довърша със снега.

Присвиваше я стомахът, виеше ѝ се свят. Искаше ѝ се час по-скоро да се прибере вътре, да седне и да усети нозете под себе си.

— Добре, ще направя шоколада.

— Няма да се бавя — обеща Ройс и мина покрай нея, за да вземе греблото. — Алеята е почти разчистена, а и имам работа във фирмата.

Лора си даде сметка, че той нямаше намерение да говори за случилото се — и слава богу! Самата тя не знаеше какво точно ѝ бе станало.

— Добре! — рече младата жена, преди да тръгне към къщата. — После ела вътре да се постоплиш.

— Не ми е студено. Ще се видим по-късно.

— Както искаш.

Бе останала без дъх, когато се прибра и смъкна палтото си, а сетне махна шала от врата си, шапката и слушалките на уокмена.

Беше ѝ горещо и съблече и сакото, което си бе сложила над кашмиреното поло. Седна на стълбищната площадка, за да изуе и ботушите, после махна и горния от двата чифта чорапи.

Пак ѝ беше много горещо. Явно се бе прегряла с толкова много дрехи. Тресеше я. Дали не се разболяваше? Пак върлуваше грип. Този

грип сякаш върлуваше непрекъснато. Сигурно бе пипнала някоя зараза. И затова ѝ се виеше свят и мускулите я присвиваха.

Реши да вземе някакво лекарство.

Вдигна ръка и докосна с пръсти устните си, които още туптяха, зажаднели за милувките на Ройс, още пазеха миризмата му.

Лора затвори очи, оброни глава върху коленете си и неволно си призна най-страшното.

Беше безнадеждно влюбена в Ройс.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Днес в съда се справи много добре — усмихна се Даяна на дъщеря си — двете работеха в юридическата библиотека.

— Благодаря ти — отвърна Лора и се намръщи. Пишеше съдебен иск, който я бе измъчил до смърт. — Много съм ти признателна, че ми се довери и ме пусна да изложа доводите си пред следователя.

— Такива дела не са сложни, но и при тях си има тънкости. Ала ти се представи чудесно. Съдебните заседатели ти обърнаха внимание, не по-маловажно е и че клиентката ти има доверие.

Лора се усмихна.

— Само защото нейна адвокатка си ти. Аманда е твоя клиентка.

— Помогна ми изключително много в разследването — отбеляза Даяна и огледа отрупаното с дебели тонове писалище. — Но тепърва ни чака много работа.

— Безпокоиш ли се?

— Да, тревожа се — призна си майка ѝ. — Убедена съм, че Аманда го е извършила при самозащита, и няма да позволя да прекара и един-единствен ден в затвора. Освен това се тревожа малко и за теб.

— Защо? Аз съм добре.

— Наистина ли?

— Ама разбира се! Занимавам се с нещо, за което мечтая от малка. Животът ми е интересен и вълнуващ. До Коледа остава половин месец и както никога досега съм купила всички подаръци. Е, почти всички. Не виждам защо ще се тревожиш.

— Ами Ройс?

— И той е добре — отвърна Лора и заби поглед в книгите пред себе си. — Видяхме се снощи. Вечеряхме заедно.

— И?

— И беше хубаво. Приятно ми е с него. Ала ми се струва, че няма да е зле да поразредим срещите. И без това приближават празници. Хубаво ще е да премисля внимателно всичко.

Даяна въздъхна.

— Приличаш на мен толкова много, че чак се плаша.

— Какво имаш предвид?

— Ами това, че изобщо не спомена какво чувстваш самата ти. Какво изпитваш към него.

— Как така да не съм споменала! Нали ти казах, че ми е приятно с него, приятно ни е да сме заедно. Той е много интересен и задълбочен и аз... — Лора млъкна наред изречението, смутена от изпитателния поглед на майка си. — Освен това съм влюбена в него. Провалих се — взех, че се влюбих. Смятах да не го допускам, но ето че стана. Нося отговорност за реакциите и чувствата си. А би трябвало всичко да се свежда до физическа връзка между двама души, които се харесват и уважават — младата жена замълча и стисна очи. — Иде ми да убия дядо, задето ме забърка в тази история.

Даяна отпусна състрадателно ръка върху дланта на дъщеря си.

— Не виждам нищо лошо в това, да си влюбена в един интересен задълбочен мъж, когото харесваш и уважаваш и с когото ти е приятно.

— Сигурно, ала в началото се бяхме разбрали за друго.

— Виж ти!

— Е, не с толкова много думи. Всъщност споразумението беше негласно. Не търсехме любов и брак, семеен живот. И Ройс бе не помалко възмутен от мен, когато му казах какво си е наумил дядо — въздъхна тежко Лора. — Но наистина се чувствам добре. Яд ме е само на мен си. Обаче ще се оправя. Просто не бива да се хвърлям презглава в тази връзка.

— Просто не бива да си толкова своенравна и да се боиш да рискуваш в чувствата.

— Може би — кимна младата жена. — Ала не искам да губя Ройс, а това неминуемо ще стане, ако започна да усложнявам нещата. По-добре да оставя всичко както досега, рано или късно той сам ще си тръгне.

— Сигурна ли си?

— В нищо не съм сигурна. Все пак реших да запазя отношенията ни такива, каквито са, но не е зле да пазя по-голяма дистанция. А това никак не е сложно — затънала съм до гуша в работа, приближават и празници — заключи Лора и се насили да се усмихне. — Та да си дойдем на думата — чувствам се прекрасно.

Кейн се върна с малкия лъскав плик в кантората — беше в чудесно настроение. Бе ходил да вземе огърлицата, която смяташе да подари на жена си. Вече си представяше как тя отваря коледния си подарък, а той ѝ закача златната огърлица, украсена с цветни камъни.

Даяна щеше да бъде на седмото небе от щастие.

Но съгледа човека, който влезе преди него в адвокатска кантора „Макгрегър и Макгрегър“, и на мига помръкна. Беше Ройс Камерън, мъжът, който се забавляваше с дъщеря му.

— Камерън!

Ройс се обърна и неговото настроение, което и бездруго не бе от най-ведрите, също се развали. Тези Макгрегърови сякаш бяха вездесъщи.

— Добър ден, господин Макгрегър!

— Работното време е от девет до пет — отвърна хладно другият мъж. — Лора помага в подготовката на много важен процес. Ако търсите нея, ви препоръчвам да изчакате, докато си свърши работата за днес.

— Не търся нея. Искам да се срещна с жена ви.

Кейн го стрелна с пламнал поглед.

— Виж ти! Имате ли уговорена среща?

— Не, ала според мен тя ще ме приеме. Идвам по правен, а не по личен въпрос, господин Макгрегър.

— Графикът на Даяна е запълнен. Но аз мога да ви отделя няколко минути.

Ройс за пръв път се усмихна.

— Ако имам някакъв правен проблем, господин Макгрегър, вие сте последният човек в Бостън, към когото ще се обърна. Ако зависеше от вас, щяхте да се постараете да ме тикнат зад решетките най-малко за двайсет години, и то, ако може, в единична килия.

— А, не. Ако зависеше от мен, щях да се погрижа да ви пратят на каторга в строго охранявана зона.

Ала въпреки тези си думи Кейн ценеше хората, които никога не падат по гръб, и отвори входната врата. Тръгна към чакалнята с антики и лъснати до блясък повърхности.

— Моли, впиши, ако обичаш, това в графата „Коледа“ — помоли той секретарката.

— О, господин Макгрегър, това е огърлицата, нали? Може ли да ѝ хвърля едно око?

— Само гледай да не я види жена ми, после ѝ се обади и я питай може ли да отдели малко време на господин Камерън.

— Разбира се, господин Макгрегър — отвърна жената, но вече бе извадила от пакета кадифената кутийка и вдигаше капачето. — Божичко! — ахна тя и долепи длан до гърдите си. — Това е най-хубавата огърлица, която някога съм виждала. Госпожа Макгрегър ще я хареса.

Кейн приседна на крайчеца на бюрото и също погледна за кой ли път огърлицата.

— Така ли смяташ?

— Която и жена да намери такъв подарък под коледното дърво, веднага ще разбере, че е обожавана. Само погледнете как слънцето се отразява в камъните!

Ройс загледа смаян как бившият главен прокурор и министър на правосъдието на Съединените щати се прехласва, ухилен до уши, по бижу, точно както малчуган би се прехласнал по скъпа играчка. И изведнъж му хрумна, че този мъж обича до полуда жената, за която е бил женен четвърт век.

Как ли ставаше това? Как двама души продължаваха да се обичат, въпреки че бяха живели заедно цял живот?

— Няма ли да кажете нещо, Камерън?

Ройс се приближи и погледна огърлицата. Сигурно щеше да отива много на Даяна. А също и на дъщеря ѝ.

— Невероятна е — каза той и се почувства кръгъл глупак. — Ала не разбирам много от лъскави накити.

— Важното е, че жените разбират — отбеляза Кейн и намигна на Моли. — Нали така?

— То оставаше да не разбираме! — потвърди секретарката, после пхна плика в най-долното чекмедже и го заключи с малко ключе. — Ей сега ще звънна на госпожа Макгрегър, господин Камерън. Заповядайте, седнете.

— Може да дойде с мен. Потърси ме в кабинета, щом Даяна се освободи — ухили се Кейн с вълчата си усмивка и се обърна към Ройс. — Така става ли?

— Да, разбира се — каза Ройс и бръкна наперено в задните джобове на джинсите си, после тръгна след Кейн, който го поведе по стълбище с лъснат като огледало парапет от месинг и дърво.

Кантората миришеше на богатство. Едва доловими ухания, дебели килими, кожа, гладки чисти повърхности. Ламперията в коридора сигурно беше махагонова. Но по-важно, тук човек се чувстваше като в дом, а не като в служебно помещение. Ройс бе възхитен, че има хора, способни не просто да опитат, а и да постигнат всичко това.

Кейн влезе в личния си кабинет, където вече се чувстваше в свои води. Седна зад бюрото.

— Седнете, Камерън. Искате ли нещо? Кафе?

Ройс си избра канапето, тапицирано с тъмносиня кожа.

— От известно време не работя в полицията, обаче още помня как се провежда разпит. Вероятно го умея не по-зле от вас.

— А, не, аз го правя много по-отдавна от вас. Ала да не губим време и да говорим по темата. Какви намерения имате за дъщеря ми?

— Нямам никакви намерения. Никакви намерения, никакви планове.

— Но се срещате с нея вече от доста време.

— Да. Сигурно не съм първият мъж, с когото излиза.

Затова пък беше първият мъж, който хвърляше в паника Кейн.

— Да, имала е мъже и преди вас. Лора е хубаво умно момиче, което живее в крак с времето. Освен това е и богата — допълни той, без да сваля очи от Ройс.

Изпита огромно удоволствие, когато видя, че младежът е вбесен.

— Нима си въобразявате, че ме интересува колко дебел е портфейлът ѝ? — тросна се ядно Ройс и скочи на крака. — Нима смятате, че мъж, който е бил с нея и пет минути, може да си прави някакви тънки сметки? Пет пари не давам какво мислите за мен, ала би трябвало да имате по-високо мнение за дъщеря си.

— Имам много високо мнение за нея — потвърди Кейн и вече по-спокоен, се облегна. — А сега вече знам, че и вие я уважавате.

— Ама че негодник!

— Сам казахте, че не е важно какво мислим един за друг. Обичам дъщеря си. В повечето случаи съм сигурен и в преценката ѝ. Открай време съм смятал, че знае кой колко струва. Вижда нещо във вас и ще

се опитам да го приема. Но ако ѝ причините болка... — допълни Кейн и се наведе с блеснали очи. — Ако и за миг тя е нещастна, мислете му, не ви завиждам!

В този миг телефонът иззвъня и Кейн вдигна слушалката, все така без да сваля очи от Ройс.

— Да, Моли. Благодаря ти — затвори и наведе глава. — Жена ми ще ви приеме още сега. Кабинетът ѝ е отсреща.

Ройс беше толкова ядосан, та не бе сигурен, че ако отвори уста, няма да изтърси някоя обида, затова излезе от помещението, без да казва нищо.

— Какво самообладание! — възкликна тихо Кейн. За пръв път младежът му бе станал симпатичен.

— Ройс! — посрещна го Даяна, която бе дошла при вратата, за да го посрещне — лъчезарната ѝ усмивка бе в пълен контраст с леденото държане на мъжа ѝ. — Радвам се да ви видя. Заповядайте, влезте! Разполагайте се. Ще пиете ли кафе?

— Не, благодаря — процеди той през зъби. — Не искам нищо.

Диана видя, че бе много ядосан и почти не го криеше. Хвърли един поглед към кабинета отсреща и въздъхна.

— Какво тогава мога да направя за вас?

— Нищо. Не искам нищо от никого от вас и никога не съм искал. Ала разполагам с информация, която би могла да ви е от полза по време на процеса срещу Холоуей.

— Така ли? Седнете, де.

— Не ми се седи — сопна се Ройс. — Искам да приключим и да се махам оттук. — Усети, че бе прекалил, и въздъхна тежко с надеждата да се поуспокои. — Извинявайте.

— Не се притеснявайте. Срещата ви с бащата на Лора сигурно не е била от най-приятните.

— Предпочитам да не обсъждаме бащата на Лора. А и самата Лора, пък и всички останали, носещи името Макгрегър. Поне засега.

— Ами в такъв случай нека обсъдим Аманда Холоуей.

— Не я познавам, никога не съм я виждал. Навремето, когато работех в полицията, познавах бегло мъжа ѝ. Бяхме колеги в участъка — уточни младежът.

— Заедно с него ли сте работили?

— Само веднъж. Отидохме на проверка по сигнал. Не ми е приятно да говоря за това — отсече Ройс и най-после седна. — Полицаяте се подкрепят. Когато отиват някъде, искат да са сигурни, че човекът до тях няма да ги подведе и предаде. Та отидохме на проверка по сигнал. Бяха ни повикали заради някаква семейна кавга. От най-неприятните. Мъжът скъсваше от бой жената, децата пицяха. Аз озаптах мъжа, Холоуей се зае с жената. Лицето ѝ беше отекло и бе цялата в кръв, клетницата бе съвсем смазана. Вече не издържаше. Помня, че когато Холоуей я хвана, тя изпищя. Беше ѝ причинил болка — поясни Ройс. — Бях проснал мъжа на земята и тъкмо му слагах белезниците, когато чух писъка на жената. Видях, че Холоуей ѝ бе извил ръцете и я бе изправил до стената. Чудя се как не ѝ бе счупил нещо. Казах му да я пусне, а той ми отвърдна нещо от рода на: „Тази пачавра си го изпроси!“ Каза ѝ, че мъжът ѝ бил прав, като я е набил, та да ѝ е за обица. Удари я с все сила. Наложил се да оставя мъжа, за да обузда Холоуей и да отърва жената. — Ройс замълча, за да се съсредоточи. — Славеше се като добър полицай, на когото може да се разчита. Колегите го харесваха. Вършеше си чудесно работата. Казах си, че онзи ден просто не е издържал, поддал се е на напрежението. Но от ума ми не излизаше как бе замахнал на горката жена. И съзнавах, че ако не съм бил там, е щяло да стане още по-лошо. Затова и докладвах на шефа какво се е случило.

— Кой ви беше началник, Мастърсън ли?

— Да.

— В личното дело на Холоуей изобщо не се споменава за такава случка.

— Защото шефът ми заповяда да забравя за станалото. Обоснова се с това, че Холоуей се е бранел от изпаднала в истерия жена. Накратко, потули всичко, а след няколко седмици ме преместиха в друг участък. Бях много ядосан и реших да видя каква е работата. През шестте месеца, преди да ме преместят, в полицията се бяха обаждали три пъти от жилищния блок на Холоуей, за да съобщят, че у тях пак има скандал. Ала офицерите всеки път го прикривали. А Холоуей продължавал да бие жена си.

— Готов ли сте да разкажете пред съда какво сте видели?

— Ако се налага, да. Това не променя факта, че той е бил убит. Нито пък това, че години наред е тормозел жена си.

— Затова пък показва недвусмислено какъв е бил по характер, колко отчаяна е била жена му и че полицията в известен смисъл е била съучастник в тези побои. Аманда Холоуей е търсела помощ, но никой не е откликнал. И тогава го е убила, за да оцелее. Никой не е застанал на нейна страна.

— Вие го направихте. Лора също.

— Да, а сега и вие. Защо?

— Защото това може би ще промени нещата в момент, когато бях започнал да мисля, че каквото и да правя, всичко ще си продължава постарому. А също и защото е важно за Лора.

— А тя е важна за вас.

— Да... Държа на нея — потвърди след малко Ройс. — Ако решите да се възползвате от информацията, аз съм на ваше разположение. А сега ще тръгна. Чака ме работа.

— Благодаря, че дойдохте — каза Даяна Макгрегър и му протегна ръка.

Изпрати го с поглед и само миг по-късно вратата от другата страна на коридора се отвори.

— Е? — попита Кейн.

— Предостави ми факти, които ще ми бъдат от полза в делото „Холоуей“ — отвърна жена му. — И е влюбен в Лора. Тя също е влюбена в него.

— Но, Даяна, тя е само... Тя е просто...

Ала Кейн не се доизказа и се облегна безпомощно на рамката на вратата. Даяна го разбираше прекрасно и затова отиде при него и обхвана с длани лицето му.

— Лора пак ще си бъде наша. Това не променя нищо.

— Знам, знам — въздъхна тежко Кейн. — Бъди сигурна, че Лора ще си избере мъж, който ще ми бие шута така, че ще се озова чак в Канада.

Даяна се засмя и го целуна.

— И точно по тази причина Ройс ти стана симпатичен, нали, господин адвокате?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Два дена преди Коледа Лора взе на бегом стълбите, водещи към фирмата за охранителни и алармени системи на Камерън. Както винаги, секретарката я нямаше. Лора отиде с танцова стъпка при вратата на вътрешния кабинет и почука бодро.

— Ще ми отделите ли малко време, господин Камерън? — попита тя и надзърна вътре. — Ройс говореше по телефона и я повика със свит пръст да влезе.

— Ако този път сте сигурен, бихме могли да започнем още на втори януари. Не — отсече той твърдо и добави някак отчаяно: — Не, господин Макгрегър, не мога да го направя. Признателен съм ви... Не — повтори Ройс и разтри с пръсти челото си между веждите. — Разбирам, благодаря. Да. Весела Коледа!

— Дядо ми ли беше? — попита Лора, след като Ройс тресна слушалката върху вилката. — От всички Макгрегърови той има най-големи шансове да отприщи такъв гняв.

— Най-последно е решил каква точно алармена система иска. Поне засега. Имам чувството, че си е наумил да му бъде подръка до края на живота си — добави Ройс, после вдигна очи и видя грейналото в усмивка лице на Лора. — Защо си толкова щастлива?

— По ред причини. Днес делото наистина прие нов обрат. Благодарение на твоите свидетелски показания от вчера.

— Радвам се.

— Знам, не ти беше особено приятно, но ни помогна изключително много. Подочух и че районният прокурор смята да възбуди разследване срещу Мастърсън. Както личи, Аманда Холоуей ще бъде оправдана — добави Лора, наведе се през бюрото и целуна Ройс по бузата. — Благодаря ти.

— Не съм направил кой знае какво, че да ми благодариш. Мислех, че вече си тръгнала към Хайанис Порт.

— Първо ще се отбия у нас да взема подаръците. Много ми се иска да размислиш и да дойдеш с мен. Знаеш, че си добре дошъл. —

Тя вдигна вежда. — Сигурна съм, че и дядо те агитира от седмици да ни погостуваш на празниците.

— Благодарен съм ви, ала не мога да дойда. Не си падам по семейните сбирки. Коледа е за децата и семействата.

Лора поклати глава.

— Не си си сложил дори елха.

— Нали ми донесе онази пластмасова грозотия!

— Не е грозотия, много си е хубава даже! Но това е друго. — Много ѝ се искаше да го покани отново, да намери нужните думи, за да го убеди да прекара с нея Коледа, да бъде част от живота ѝ. Ала бе решила да се примири и да не го увещава повече. — Ще ми липсваш.

— Там ще е пълно с народ — усмихна се Ройс и се изправи. — С цели пълчища Макгрегърови. Само като си помисля, и се изнервям. Няма да имаш време да ти е мъчно за мен.

— Въпреки това ще ми е мъчно — възрази тихо тя и го целуна лекичко.

Извади от джоба си кутийка, опакована в ярка хартия, и му я подаде.

— Това пък какво е?

— Подарък. Нещо съвсем малко. Отвори го на Коледа.

— Слушай, аз...

— Кажй поне едно „благодаря“, Ройс!

Макар и да бе неописуемо смутен, той се насили да се усмихне.

— Благодаря ти.

— А сега кажи: „Весела Коледа!“

— Весела Коледа, хубавице!

— Ще се видим след няколко дни! — промълви припряно Лора и си тръгна, вгълпявайки си, че се е просълзила не от друго, а заради скорошните празници.

Ройс не помръдна от мястото си чак докато слънцето не започна да се снишава и навън не се мръкна. Помисли си, че колкото и да не му се искаше, трябваше да погледне истината в очите. Не можеше и занапред да отрича онова, което му се бе случило. А то му се беше случило още от мига, в който бе видял Лора, когато тя бе стояла почти гола, с нож в ръката, наред кухнята. Как да не обичаш такава жена?

Но чувствата му към нея не бяха важни. Лора не само бе дошла от един различен свят, тя живееше в този различен свят. Беше

племенница на президент, внучка на легенда във финансовия свят. Щеше да наследи огромно богатство, както бе подчертал и баща ѝ, който не можеше да понася Ройс.

Дори и да си затвореше очите за всичко това, нямаше как да не забележи, че Лора ходеше с диамантени обици, че живееше в къща в скъпия квартал Бак Бей, пълна с произведения на изкуството и с антики, че кара прескъп автомобил, който струваше колкото едногодишната му заплата.

Беше завършила Харвард, а Ройс нямаше дори висше образование. Връзката им беше обречена. И бе излишно той да храни някакви илюзии.

Ала през последните няколко седмици бе открил нещо. Сега вече разбираше защо Кейн Макгрегър бе гледал толкова замечтано и унесено, докато бе говорил за жена си. Сега вече Ройс разбираше как един мъж може да се влюби и любовта му да трае до гроб.

Ключът към тази загадка беше елементарен — просто трябваше да намериш жена, която да заслужава такава любов.

Наложи си да си избие от главата всички мисли за Лора. Да я забрави и да продължи нататък.

Обърна се, решен да затвори и да се прибере вкъщи. Кабинетът изглеждаше някак празен, а апартаментът сигурно щеше да му се стори още по-празен. Защо ли никога досега не се беше замислял за това? Бе свикнал да живее като вълк единак и това му харесваше. Предпочиташе сам да си е господар, да си тръгва и да идва, когато иска. А ето че сега дори мисълта, че ще спи сам, го хвърляше в ужас.

Прокара длани през лицето си и се запита кога ли бе станал такъв страхливец, откога го бе страх да рискува. Нали именно той бе започнал да ухажва Лора? Нали той бе направил първата стъпка? А сега щеше да се раздели с нея, защото се страхуваше да не би тя да го зареже.

Въздъхна безпомощно. Не, нямаше да допусне да седи със скръстени ръце, да се отдава на тежки мисли, докато си пие бирата, и да се самосъжалява. Разполагаше с още няколко хода, които нямаше намерение да пропилява, Ройс грабна палтото си и изхвърча като хала от кабинета.

Бе прав за едно. В къщата в Хайанис гъмжеше от Макгрегърови. И тези Макгрегърови вдигаха невероятна олелия. От стереоуредбата в хола гърмеше музика. В музикалния салон в другия край на дългия коридор най-малката братовчедка на Лора. — Амилия Блейд, свиреше на пианото коледни песни и припяваше на Даниъл, чийто баритон тътнеше из цялата къща.

От горния етаж се чуваха мъжки гласове. Пак спорят за нещо, помисли си Лора. Доколкото можеше да съди от гласовете, там бяха най-големият внук Мак и Дънкан. Но които и от братовчедите й да бяха горе, щяха да се разправят, докато стигнат до задънена улица, а после щяха да подхванат спор за нещо друго.

Влезе в помещението, което всички в семейството наричаха на шега „тронната зала“ заради огромния стол с висока облегалка, на който Даниъл седеше винаги по време на роднински сбирки. Там, при огромните прозорци, от които се откриваше гледка към скалите, се възправяше величествената петметрова елха, окичена от горе до долу с играчки и мигащи гирлянди.

Гирляндите щяха да светят чак до Богоявление.

Под елхата бе струпана цяла планина подаръци. В полунощ всички щяха да се втурнат по семейна традиция към тях. И в къщата щеше да се възцари любов. Колкото и да се караха, колкото и да спореха и да вдигаха врява, Макгрегърови се обичаха много и цялата къща бе изпълнена с тази любов.

На Лора й беше много неприятно, че Ройс щеше да кара сам Бъдни вечер.

— Не проумявам как успяват — каза зад нея баща й. Приблужи се, отпусна длани върху раменете й и ги разтърка. — Всяка година намират идеалната елха. Помня от съвсем малък, че всяка Коледа в къщата е имало елха, и то на същото място.

— Когато бяхме мънички и не ни разрешавахте да стоим до полунощ, се промъквахме на стълбището и дебнехме кога Дядо Коледа ще се спусне с подаръците по комина — рече Лора и се сгуши до баща си. — Нямам от тази къща и един-единствен лош спомен и едва напоследък осъзнах колко щастлива съм. Само да знаеш колко те обичам! — допълни тя и отпусне глава на рамото му.

Кейн долови в гласа й някаква тъга и хванал брадичката й, се взря в очите й, в които бяха избили сълзи.

— Какво има, мъничкото ми? Какво се е случило?

— Нищо. Просто съм се разкиснала. Налегнала ме е съзливост, все пак е Коледа. Реших, че не плача достатъчно често. Ти си първият мъж, който е бил до мен в живота, и искам да ти кажа, че никога, нито веднъж не си ме подвеждал.

— Недей, че ще се разплача и аз — прошепна Кейн и я притисна до себе си.

По стълбището прокъртяха стъпки — от горния етаж слизаше цяла орда. Викове, закани, обиди, смях.

— Иън и Джулия вече водят битка със снежни топки — отбеляза Лора и стисна ръката на баща си. — Още една прекрасна традиция на Макгрегърови.

— Ти ще се включиш ли?

— Ами да — потвърди дъщеря му и усмихната, отметна глава. — Ако ние двамата с теб се съюзим, ще ги тръшнем всичките. Хайде, ти върви, аз идвам след малко.

— Дадено! — възкликна Кейн и я целуна по връхчето на носа. — Ти също не ме подвеждаш никога, Лора. Гордея се с теб.

— Кръвта вода не става — усмихна се и тя.

Изпрати с възхитен поглед баща си, докато той вървеше към вратата и се опитваше да надвика врявата и да отправи предизвикателство към бившия президент на Съединените щати, за да си премерят силите на бой със снежни топки. После седна на страничната облегалка на стола на дядо си. И тя щеше да се включи в боя, ала искаше да прекара няколко минути насаме с мислите си.

Каза си, че ще си пожелае нещо под коледната елха, както бе правила навремето, като малко момиченце. Сега това щеше да бъде желанието на зряла жена, надеждата, че някой ден, някоя снежна Бъдна вечер мъжът, когото обича, ще стои с нея в същата тази стая.

— Лора!

Тя се обърна рязко и за миг ѝ се стори, че сънува. После грейна в усмивка.

— Ройс! Дойде все пак! Ужасно се радвам! — възкликна Лора, прекоси на бегом помещението и го хвана за ръката. — Божичко, дланите ти са ледени! Къде са ти ръкавиците? Дай ми палтото си и иди да се постоплиш край огъня!

— Трябва да поговорим.

— Ама разбира се — рече все така усмихната тя, но очите ѝ, вперени някъде зад Ройс, си останаха студени. В коридора пак имаше много хора, ала всички се бяха умълчали и бяха притаили дъх. — Роднините ми! — отбеляза Лора.

— Нямам никакво намерение да се запознавам с половин милион Макгрегърови, най-малкото докато не приключим с разговора.

— Както искаш — съгласи се тя и огледа любопитните лица на роднините си. — Казвай сега! — нареди бързо. Без да чака, за да види дали Ройс ще изпълни заповедта ѝ, го дръпна да влезе в „тронната зала“ и затвори вратата. — Не се притеснявай, вече познаваш доста от тях, а през следващите ден-два ще опознаеш и останалите.

— Не знам дали ще остана.

— Ама как така...

— След като ме изслушаш, може би няма да искаш да ме гледаш тук.

Лора усети как на гърлото ѝ засяда буца, ала запази самообладание.

— Добре, де, защо все пак не си съблечеш палтото. Ще донеса нещо за пиене, за да вдигнем наздравица за Коледа. Обичаш ли бренди?

— Може. Донеси каквото предпочиташ ти — отвърна Ройс и смъкна палтото, докато тя вървеше към барчето с напитките. — Божичко, каква елха!

— Е, не е като твоята керамична „грозотия“, но върши работа — пошегува се Лора и му подаде чашата, после се чукна с него. — Радвам се, че дойде.

— Е, не бързай да се радваш толкова!

Тя почувства, че трябва да седне, и без да се замисля, избра стола на Даниъл. А Ройс си каза, че в него Лора би трябвало да прилича на джудже. Нищо подобно! Беше направо царствена, приличаше на кралица, готова да властва. Ала той нямаше намерение да се предава току-така, без бой.

— Ако нещо те мъчи, кажи, не го потулвай! — прикани го предпазливо тя.

— Да, лесно ти е на теб! — Ройс закрочи нервно, спомни си, че не обича бренди, и остави чашата. — Нямах друг избор, бях принуден да дойда тук, на вражеска територия.

— Вражеска територия ли! — прихна Лора.

— Баща ти не може да ме гледа.

— О, Ройс, няма такова нещо. Просто...

— Да не говорим за това. Няма значение — махна с ръка той и развеселен, продължи да крачи напред-назад. — Така, де, защо да ме обича и харесва? Не съм следвал в Харвард, нямам къща, работил съм в полицията, а сега с триста мъки се опитвам да наложа фирмата си. И за капак спя с дъщеря му. На негово място щях да се погрижа да ми теглят куршума.

— Баща ми не е сноб.

— Не е нужно да е сноб. Но просто няма как да си затваряме очите за фактите. А дори и да ги забравим, нещата пак не се променят особено.

— Какви неща?

Ройс поклати глава, продължи да снове, после спря и се вторачи в Лора.

— Искам да... Трябва да помисля — допълни той и отиде при един от прозорците. Навън, на хълмистата морава най-малко шест-седем души се биеха със снежни топки. — Нямам нищо общо с вашия свят. Със семейство като вашето.

— Нашето семейство наистина си е уникално във всяко отношение.

— Не съм бедняк — допълни Ройс сякаш на себе си. — Фирмата носи добри пари. Разбирам си от работата. — Махна се от прозореца, ала реши, че му е по-спокойно, когато се движи. — Твоите пари не ме интересуват. Все едно ми е дали имаш пет долара или пет милиона.

Лора бе потресена не само от думите му, които я озадачаваха, но и от вида му. — Той изглеждаше потиснат, ядосан и както никога притеснен.

— И през ум не ми е минавало, че се интересуваш от тях.

— Е, исках да ти го кажа и аз — промърмори младежът едва чуто и поклати глава. — В състояние съм да се издържам. Правил съм го цял живот. Ти си свикнала с повече и това не е проблем за мен. Трябва да получаваш онова, с което си свикнала.

— Радвам се, че мислиш така, защото нямам намерение да се лишавам от него — отбеляза Лора и стана от стола. — Стига с тези недомлъвки, Ройс, говори направо!

— Старая се! — каза той с опасно блеснали очи. — Правя каквото мога! Да не мислиш, че ми е лесно? Че съм го правил цял живот? Никога не съм го обмислял! Никога не съм го искал! — тросна се Ройс, приближи се и впери в нея гневен поглед. — Нека сме наясно, хубавице! Никога не съм го искал.

— Какво не си искал?

— Не съм искал да се докарам дотам, че да не минава и ден, в който да не мисля постоянно за тебе. Да те търся нощем, ако не си до мен. Да изпитвам потребност да чуя гласа ти, само да го чуя, нищо повече! Да съм влюбен в теб!

— Влюбен в мен ли? — повтори Лора и се отпусна бавно на стола. — Ти си влюбен в мен!

— А сега ме изслушай, без да ме прекъсваш! Знам, че и ти не си безразлична към мен, иначе нямаше да ми позволиш да те докосна и с пръст. В началото може би просто се привличахме физически, сега обаче отношенията ни не се свеждат до това. Те са нещо много по-голямо и ако ми дадеш възможност...

— Ройс!

— Изслушай ме, Лора, без да ме прекъсваш! — примоли се той и се дръпна от нея, за да си възвърне самообладанието. Имаше чувството, че върви по тъничко въже, опънато на височината на третия етаж. — Хубаво ни е, когато сме заедно, и аз знам, че мога да те направя щастлива. — Извърна се рязко. — Дядо ти е на същото мнение.

— А, само не ми говори за дядо ми — вметна Лора, усетила как обзелите я опасения изчезват яко дим.

— Защо да не говоря! Ще говоря, и още как! Щом дядо ти смята, че съм достоен за теб, защо да не го мисля и аз?

— Горката аз! — възкликна гневно тя.

— Защо горката! Трябва да се радваш! Имам як гръб, разумен човек съм, не шикалкавя. Освен това те обичам, обичам всичко в теб и около теб! Дори ще се постарая да се науча да живея със семейството ти. А това си е доста голям подвиг! — Ройс бръкна в джоба си и извади малка кутийка. — Заповядай — каза и ѝ я подаде.

Лора я взе и затаила дъх, я отвори. Сърцето ѝ подскочи от радост и вълнение и тя извика. Тъмночервеният рубин направо грееше прелъстително в златния си обков.

— Реших, че диамантът е прекалено предсказуем за теб — прошепна младежът. — За нас.

— Предложение за брак ли ми правиш, Ройс? — попита Лора, доволна, че гласът ѝ бе прозвучал така спокойно и ведро, понеже сърцето ѝ биеше като обезумяло.

— Това е пръстен, нали така?

— Да, съмнение няма. И то много хубав — потвърди тя и погледна Ройс право в очите.

— Какво? Да не би да е малък?

— Кретен! Аз чакам.

— Чакаш ли? Не ти, а аз чакам.

Лора въздъхна.

— Добре, нека опитаме другояче. Нямах намерение да го правя, не исках да се получава така. Ала съм влюбена в теб.

Ройс понечи да ѝ възрази — вече бе обмислил доводите.

— Изслушай ме, де! — Лора се облегна и доволна, протегна ръка. — Ти си невероятно красив мъж. Имаш фирма и макар че понякога се подценяваш, не можеш да се оплачеш от липса на самочувствие. Умен си. — Тя стисна устни и кимна замислено. — От добро семейство си. И ако използваме глупавите ти изрази, мисля, че си подходящ за мен.

— Значи си влюбена в мен — успя само да изрече Ройс.

Лора се запита дали през дългия живот, който им предстоеше да изживеят заедно, тя щеше да го види някога отново толкова смирен и потиснат.

— Да, безумно влюбена съм в теб, Ройс. И искам да знаеш, че проявих голям стоицизъм и смелост да се примиря, че ти не ме обичаш. Но след като ми се обясни в любов, вече всичко се променя. И ако бе проявил здрав разум и ми бе предложил да се оженим, вместо да ми буташ в ръцете тази кутийка, щях да кажа „да“.

Той още я гледаше вторачено, ала мислите му вече се проясняваха. А сърцето му... Сърцето му капитулира.

— Бях си приготвил наистина необорими аргументи, с които да те убедя.

— Ще ми ги кажеш ли?

— Не — отвърна Ройс и си пое въздух. — Няма да се унизявам и да те моля на колене.

— Само това оставаше! — възкликна Лора, после стана от стола и му връчи кутийката. — Хайде, опитай още веднъж!

Той си даде сметка, че не е чак толкова трудно да изречеш тези думи, когато те идват от сърцето.

— Обичам те, Лора — пророни Ройс, без да сваля очи от нея, и я докосна по косата на слепоочието. — Обичам те. Искам да живеем заедно, да създадем семейство. Искам да прекарам с теб следващите шейсет Коледи. Ще се омъжиш ли за мен?

— Колко хубаво го каза! — възкликна тя със замъглени от сълзите очи. — Дай си ми пръстена! И ме целуни! Тогава вече всичко ще е прекрасно.

— Първо кажи „да“.

— Да, да, да! — скочи Лора в обятията му и затърси устните му. Бе повече от прекрасно. — Толкова се радвам, че те намерих. Че те намерих именно, когато изобщо не те търсех! Мечтаех си за мъж като теб! — пророни тя и докато си слагаше пръстена, позволи на първата сълза да се търкулне по бузата ѝ. — Преди малко си пожелах да бъдем заедно и ето че си тук с мен!

— Ето че сме заедно! — прошепна Ройс. Входната врата се отвори с гръм и трясък, по коридора задумкаха забързани стъпки. — Обкръжени сме!

— Те ще те обикнат — засмя се Лора и го помилва по бузата. — Аз вече те обичам. На всичко отгоре на твоя страна е и тарторът на рода, Дънкан Макгрегър! — възкликна тя и се притисна с блеснали очи до него. — Хайде да го намерим и да му кажем! Мен ако питаш, предпочитам да го оставя да се мъчи, ама карай да върви, все пак е Коледа! Ще се зарадва, че се е оказал прав! Какъв по-голям подарък за него!

ИЗ ЛИЧНИТЕ СПОМЕНИ НА ДАНИЪЛ ДЪНКАН МАКГРЕГЪР

За човека няма нищо по-ценно от неговото семейство. То е и най-тежката му отговорност. Никога не се

отклонявам от своя дълг, а заема ли се с нещо, го върша както трябва.

Доживях да омъжа най-голямата си внучка. Божичко, каква красива булка беше, направо грееше в дългата булчинска рокля и булото върху лъскавата черна коса, носено от баба й!

Нашата Лора бе толкова прелестна, че се наложи да прегърна Ана и да я успокоя. О, видях и колко горд бе Кейн, докато водеше Лора към олтара, при мъжа, който й стана съпруг. Мъжът, когото лично аз избрах. Но предпочитам да не разгласявам това.

Децата все се мусят, ако решат, че им се бъркам в живота. А аз просто се безпокоя за тях и искам да им помогна.

Та онази великолепна утрин стоях и гледах как Кейн се подсмивва самодоволно и потупва по гърба своя зет и дори пуснах една сълза, когато Иън като брат на булката вдигна наздравица в чест на младоженците.

Онзи ден бе неописуемо щастлив за целия клан на Макгрегърови!

Свърших си добре работата. Лора и Ройс ще бъдат щастливи и няма да е зле да не протакат и да си родят дечица, които баба им да дундурка. Ана изгаря от нетърпение да й се роди първото правнуче!

Сега вече мога да насоча вниманието си към сладката Гуен. Ненагледно хубава е, не ти трябва принцеса, мъжко момиче е, много е сериозна, ала има романтично сърце. Дали е умна ли? Бог обича това дете, по-умно от него трудно ще срещнете. Но и тя като баба си не разбира, че й трябва мъж, трябва й деца, които да я радват.

И така, налага се да запретна ръкави и да й намеря мъж, който да й е лика-прилика! Всъщност вече съм го открил. От добро семейство е. Благоразумен е, душа човек! За нищо на света няма да допусна моята Гуен да се омъжи за момче, което не я заслужава!

Е, ще ми трябва малко време, ала аз разполагам с предостатъчно време. Човек, който е живял дълго като мен,

се е научил да подбира подходящия момент. Не бързам за никъде, умея да бъде търпелив. Няколко месеца ще обмислям най-внимателно всичко. От хората съм, които знаят колко е важно, ако смяташ да строиш, да се погрижиш строежът ти да стъпи на добра, здрава основа.

Обзалагам се, че, следващата Коледа моята Гуен вече ще се стяга за сватба.

ВТОРА ЧАСТ
ГУЕНДОЛИН

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Едно, две, три!

Гуен и екипът в спешното отделение вдигнаха деветдесеткилограмовия мъж от количката и го преместиха на масата. Имаха огромен опит, работеха в пълен синхрон и изпълняваха начаса нарежданията на Гуен.

— Включете го към системите, госпожице Клипър! — каза Гуен.

Знаеше, че студентката в четвърти курс медицина си обича работата и я върши вещо. Но въпреки това не изпускаше от очи ръцете ѝ, докато главната сестра разрязваше просмуканите с кръв стари джинси на мъжа в безсъзнание.

— Мотоциклетисти! — пророни Гуен. — Самоубийци!

— Поне е бил с каска — отбеляза с въздишка Одри Клипър, докато пъхваше тръбичката в устата на ранения. — Готово!

— И броня нямаше да го спаси. Направете кръвна проба и го откарайте в токсикологията. Ако се съди по миризмата, добре се е почерпил — рече Гуен, надяна ръкавиците и се зае с крака на мъжа.

Не биваше да губи и миг, трябваше да бърза, ала въпреки това запазваше самообладание и работеше, без да се суети. Раната върху левия крак, от прасеца до коляното, бе много дълбока и се виждаше костта, която беше счупена. Задачата ѝ бе да намести счупената кост и да прати ранения в хирургията.

От съседната зала се чуваше как някаква жена крещи и ридае, как вика отново и отново с писклив истеричен глас Джони.

— Това ли е Джони? — попита Гуен и хвърли поглед към стъклото, разделящо двете зали в спешното отделение.

— Да. Джон Петрески, двайсет и две годишен — поясни един от санитарите.

— Ще се погрижим да е в състояние да танцува на следващия си рожден ден. Лин, обади се в операционната и им кажи, че идваме, Файн, ела да държиш тук, а аз ще отскоча до съседната зала да видя какво става там — рече Гуен и се запъти към вратата, като мимоходом

сваляше престилката и ръкавиците. — Какво е състоянието й? — попита на един дъх, докато надяваше нов чифт ръкавици.

— Охлузвания и рани. Чакаме снимките. Изместена раменна кост — отвърна лекарят колкото му глас държи, за да надвика истеричните крясъци на жената.

— Как се казва?

— Тина Бел.

— Тина! — рече Гуен и се надвеси над ранената. — Успокой се, Тина! Инак не можем да ти помогнем.

— Джони! Джони е мъртъв!

— Не, не е мъртъв! — опроверга я Гуен и дори не трепна, когато младата жена я стисна с все сила. — Ще го откараме в хирургията. Ще го вдигнем на крака.

— Но той е ранен, ранен е много тежко.

— Да, ранен е и ние го лекуваме. Ала ти, Тина, трябва да ми помогнеш. Колко алкохол е изпил?

— Само една-две бири — разплака се момичето. — Джони!

— Само една-две бири ли? Трябва да знаем колко точно е пил, за да можем да го лекуваме.

— Може би шест-седем. Не знам. Кой ще ти брои!

Гуен не си направи труда да въздиша.

— Наркотици? Хайде, говори, Тина!

— Изпушихме две цигари марихуана. Само две. Джони!

Брансън Магуайър наблюдаваше през стъклената стена всички движения, които наподобяваха балет. Жестове, съгласувана работа, престилки, светлини. Младият мъж имаше чувството, че най-силно свети слабичката блондинка в невероятно грозна граховозелена престилка.

Не виждаше очите й. Големите предпазни очила скриваха и тях, и по-голямата част от лицето й. Въпреки това Брансън знаеше как изглежда тя — доктор Гуендолин Блейд, издънка на легендарния комарджия, в чийто вени течеше и кръв на команчите, и на не по-малко легендарния род Макгрегърови.

Бе виждал снимката на Гуен по вестниците и телевизията от времето, когато вуйчо й се бе кандидатирал за президент, а после и

през осемте години, когато той бе живял в Белия дом. Беше я виждал и на снимката върху масивното писалище на дядо й. — Даниъл Макгрегър, съградил не една и две империи.

Макар че се смяташе за човек с набито око, Брансън не бе очаквал Гуен да е толкова дребничка и крехка. Имаше вид на жена, създадена да носи ефирни дрехи от тюл, а не оплескана с кръв престилка.

Стъпваше като балерина. Всяко нейно движение бе изпълнено с грация и лекота. Косата й, която на ярката светлина изглеждаше златисточервена, бе подстригана късо като на хлапе, а отпред беше на бухнал бретон. Дали за да изглежда по-стилна, или за да й е по-удобно?

На Брансън му беше интересно да разбере.

Стоеше с ръце в джобовете на тъмносивия си панталон и я гледаше, не изпускаше от поглед нищо. Умееше да наблюдава. И търпеливо чакаше да види какво още ще се случи.

Гуен забеляза лицето зад стъклената стена. Тъмноруса коса, спускаща се до тъмносиния пуловер. Студени сиви очи, които сякаш не мигаха, уста, която не се усмихваше.

Но бе толкова погълната от работата, че почти не му обърна внимание. Ала и след като приключи с двамата пациенти и ги прати в другите отделения, мъжът още стоеше зад стената. А когато Гуен понечи да го подмине, той й препречи пътя.

— Доктор Блейд! Гуендолин Блейд...

Сега мъжът се усмихваше едва забележимо. И тя видя, че се бе заблудила. Очите му не бяха студени, обратното, бяха топли като гласа му.

— Да, аз съм. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да, и точно затова съм тук. Казвам се Брансън Магуайър.

Гуен пое ръката му, която той й протегна по инерция. Забелязал, че името не й говори нищо, Брансън се усмихна чаровно.

— Засегнахте самолюбието ми. Вероятно не ви остава много време за четене.

Гуен бе капнала от умора и в момента не мислеше за нищо друго, освен как ще поседне и ще пийне чаша кафе.

— Извинявайте, господин Магуайър, но аз не... — В този миг обаче се сети кой стои пред нея. — О, да, детектив Мат Скъли от

бостънската полиция. Чела съм книгите ви. Създали сте интересен герой.

— Скъли ми върши добра работа.

— Не се и съмнявам. Ала сега не ми е до това, да обсъждам криминалета. Ако нямате нищо против...

— Лавандулови са.

— Моля?

— Очите ви са лавандулови — поясни Брансън и продължи да я гледа вторачено. — Чудех се дали само ми се е сторило от светлината. Но очите ви наистина са лилави, а не сини.

Гуен се подразни.

— В шофьорската ми книжка пише, че са сини. А сега, както ви казах, трябва да вървя, нямам време за губене.

— Смяната ви не свършва ли в два часа? Вече приближава три.

— Откъде сте разбрали кога ми свършва смяната? — тросна се Гуен с леден тон, а Брансън си помисли възхитен, че когато се налага, тя показва и нокти.

— Виждам, не сте ме чакали.

— Защо да ви чакам? — попита тя и погледна количката, на която изкарваха Тина от спешното отделение.

— Докторке! Докторке! Искам да видя Джони. Трябва да видя Джони!

— Извинявайте — рече Гуен, после обърна гръб на Брансън и тръгна по коридора.

Брансън чу само как младата жена променя тона, как от леденостуден той става сърдечен и спокоен. Момичето върху количката се разплака сподавено и кимна.

— Знаете как да успокоите пациентите си, докторке — отбеляза той, когато Гуен се върна при него.

— Та защо според вас е трябвало да ви чакам тази нощ?

— Защото дядо ви обеща да го уреди.

— Да уреди ли? Какво да уреди? — Ала Гуен бе много уморена и още преди да бе дочакала отговора, затвори очи. — Имам нужда от кафе — прошепна тя. — Елате с мен.

Завъртя се рязко, при което лекарската ѝ престилка се изду, и забърза по коридора. Свърна наляво и влезе в помещението за персонала. Брансън не изпускаше нищо от поглед и се стараеше да

запомни убитите тонове, евтините столове, олющените шкафчета, бучащия хладилник, миризмата на разплискано кафе, която не можеше да измести смрадта на болница.

— Много уютно, няма що!

— Искате ли кафе?

— Да, разбира се. Без захар и мляко.

Гуен взе един от кафениците върху котлона и напълни две пластмасови чашки. И понеже знаеше, че това само се нарича кафе, сложи огромна лъжица захар в своето. Брансън опита напитката в чашата и потрепери.

— Добре, че съм в болница. Вие тук нали промивате стомаси?

— Това е една от най-големите ми радости в живота. Искам да седна. — Настани се на един от столовете, кръстоса крака и се опита да размърда пръсти в ниските си удобни обувки. — Вижте сега, господин Магуайър.

— Викайте ми Бран.

— Та вижте сега — повтори тя. — Съжалявам, че сте били подведени. Дядо ми е... Това, което е.

— Той е най-невероятният човек, когото познавам.

— Да, невероятен е — съгласи се Гуен вече с по-мек тон. — Освен това е много упорит, когато си науми нещо. Сигурна съм, че сте много свестен човек, освен това, както вече ви казах, чета с удоволствие романите ви. Но не проявявам интерес.

— Така ли? — възкликна Брансън и се престаши да отпие още веднъж от кафето. — И към какво не проявявате интерес?

— Ами към това, някой друг да ми урежда нещата — уточни тя и прокара дълги тънички пръсти без лак по ноктите през косата си. — Според дядо съм била занемарила личния си живот, ала всъщност му отделям точно толкова внимание, колкото според мен заслужава. В момента не ми е до флиртове.

— Виж ти! — вдигна заинтригувано вежда Брансън и се намести в ъгъла на канапето с протрита тапицерна.

Сенките под очите ѝ бяха почти в тон с прелестния цвят на ирисите ѝ и ѝ придаваха вид на крехка чуплива ваза.

— Защо така?

— Защо едва преди година съм се дипломирала като хирург и за мен е важно да се утвърдя в професията. Освен това — добави Гуен

троснато — предпочитам да си нямам вземане-даване с мъже, които съм харесала не аз, а дядо ми. А и вие не ми приличате на мъж, който разчита един деветдесетгодишен старец да му избира жените.

— Това сигурно е комплимент — каза след малко Брансън. — Според мен е комплимент. Благодаря! — рече той и грейна в лъчезарна усмивка. — Нямах намерение да ви каня да идем някъде, но съм принуден да го направя. Колкото да успокоя себелюбието си.

— Не сте... — поде тя и си пое дъх, за да проясни мислите си. Даде си сметка, че мозъкът ѝ вече не работи. Двете смени в болницата си казваха думата. — Какво правите тук?

— Правя проучване — поясни Брансън и отново я озари с чаровна усмивка. — Поне такива са намеренията ми. Започвам нова книга, необходими са ми някои данни за болницата, искам да почувствам атмосферата тук. Цветовете, думите, ритъма, неща от този род. Даниъл ми каза, че ще ми помогнете, обеща да ви помоли да ми отделите внимание и да отговорите на въпросите ми.

— Ясно — каза Гуен, сетне отпусна глава върху облегалката на канапето и затвори очи. — Това си е доста обременително.

— Според мен е направо невероятно. Е, какво ще кажете? Ще приемете ли поканата ми? Ще пийнем хубаво кафе, ще се любим, ще се оженим, ще си родим три дечица, ще си купим голяма къща и грозно куче.

Тя отвори очи и едвам се сдържа да не се усмихне.

— А, не, благодаря.

— Добре, не ви се пие кафе. Аз съм разбран човек. Ала държа на секса, преди да минем под венчилото. За това съм непреклонен.

Сега вече Гуен се усмихна и въздъхна уморено.

— Какво се опитвате да постигнете — да ме разсмеете или да ме направите за смях?

— И двете — отвърна Брансън и остави кафето. Не си струваше заради малко кофеин да си разваля стомаха. — Вие, Гуендолин, сте красива. Казвам ви го, за да знаете, че ако започна да ви свалям, ще го направя заради самата вас, а не за да печеля точки пред стареца.

Гуен продължи да се усмихва, но усмивката ѝ стана остра като скалпел.

— Мъжете, които се опитват да ме свалят, накрая често се нуждаят от лечение. Казвам ви го, в случай че не сте си внесли

здравноосигурителните вноски.

Той изду бузи.

— А ще ми помогнете ли все пак с проучването? Няколко седмици ще идвам в спешното отделение, ще наблюдавам какво правите, ще ви задавам въпроси в удобно за вас и за другите време. Разчитам на вас, така че романът да звучи правдоподобно.

Гуен умираше за сън — мечтаеше си за възглавница, одеяло и тиха тъмна стая.

— Никой не ви пречи да наблюдавате. Дори и да възразя, можете да го направите през главата ми, както всъщност и сте постъпили тази вечер. Баба и дядо имат голямо влияние върху ръководството на болницата.

— Ако не искате да ми помогнете, ще ида в друга болница. Болници в Бостън — дал Господ.

— Бях груба. Просто съм много уморена — извини се тя и разтърка слепоочията си, за да разсее мрачното си настроение. Не беше виновна, че Брансън ѝ се бе изтърсил в края на този изключително тежък ден. — Нямам нищо против да ви помогна в проучването, стига, разбира се, да не пречите на мен и на другите, които работят в спешното отделение. Ще отговоря на въпросите ви, когато разполагам с време, и ще помоля колегите в моята смяна да ви съдействат, стига да не са заети.

— Признателен съм ви. А когато приключим, ще ми се нахвърлите ли, ако в знак на благодарност ви поканя на вечеря или ви поднеса малък хубав подарък?

— Ще се постарая да не ви наранявам. Следващите три седмици съм нощна смяна.

— Няма проблем. Аз съм нощна птица. Капнали сте от умора — прошепна той, изненадан, че му се иска да я прегърне и да я остави да подремне, отпуснала глава върху коленете му. — Хайде да ви закарам до вас.

— Дошла съм с колата.

Брансън наведе глава.

— Сигурно често шиете хора, заспали нощем зад волана.

— Прав сте. Ще поспя в кабинета.

— Както искате — рече младият мъж и стана от канапето. Гуен умираше за сън, очите ѝ се затваряха. Сенките под тях сякаш бяха

станали още по-наситени. — Гледайте да поспите поне осем часа, докторке! Утре ще дойда пак. — Тръгна към вратата, ала преди да излезе в коридора, отново се обърна към нея. — И още нещо. Внесъл съм си всички здравни осигуровки.

Докато вървеше към изхода, му направи впечатление, че най-после, в три часа след полунощ, в спешното отделение бе спокойно. Преди да излезе, огледа хубаво регистратурата, компютрите, облицования с теракота под, за да ги запомни.

Навън го посрещна шибацият студен ноемврийски вятър, който разроши косата му, докато той търсеше в джоба си ключовете от колата. Помисли си, че човек трябва да е идиот, за да не ухажва Гуендолин. А синът на Мег Магуайър не бе идиот.

Качи се на кабриолета, последен модел, и изпружи крака. Завъртя ключа и дочул тътена на двигателя, се усмихна. Обичаше двигателите, които работят добре.

А въпреки крехката си външност Гуендолин Блейд приличаше именно на двигател, който работи безупречно.

Брансън включи касетофона и започна да припява на Верди. Докато караше към къщи, започна да крои планове, с които би се гордял дори Даниъл Макгрегър.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вече бе минало десет часът сутринта, когато Гуен отключи входната врата на къщата в Бак Бей. Валеше ситен леден дъждец и тя бързаше час по-скоро да се прибере на топло.

Не си направи труда да вика братовчедка си Джулия. Знаеше, че тя е излязла, за да склучи поредната си сделка с недвижими имоти. А другата ѝ братовчедка. — Лора Макгрегър, се бе изнесла преди няколко месеца, след като се омъжи за Ройс Камерън.

На Гуен още ѝ беше мъчно за нея. Трите братовчедки бяха живели заедно години наред, а преди това бяха израсли заедно. Бяха неразделни още от студентските общежития, после в апартаментите и къщите, които Джулия бе започнала да купува.

Гуен не искаше нищо друго, освен да знае, че Лора е неописуемо щастлива, но и досега понякога поглеждаше неволно към витата стълба в антрето с надеждата да зърне братовчедка си, която слиза като фурия от горния етаж.

Окачи палтото си на закачалката. Разполагаше с целия следобед и можеше да свърши доста неща, включително и да си вземе топла вана. Ала най-напред смяташе да похапне.

Насочи се към кухнята, като пътем разтриваше врата си, схванат след четирите часа сън на канапето в служебното помещение в болницата. Май се налагаше да помоли преди следващата смяна някой от физиотерапевтите да ѝ направи хубав масаж.

Усети уханието на розите още преди да ги бе видяла. Сигурно бяха три дузини, бяха снежнобели, с дълги дръжки, натопени във великолепна кристална ваза. Реши, че ги е пратил някой от обожателите на Джулия, и се наведе да ги помирише. Романтичното ѝ сърце имаше слабост към розите и към неразумно щедрите жестове.

Отиде при хладилника, без да храни особени надежди. Откакто Лора се бе изнесла, той почти винаги беше празен. Който познаваше трите млади жени, често казваше, че Джулия не яде изобщо, Лора яде непрекъснато, а Гуен хапва само когато храната ѝ е поднесена на тепсия.

Гуен извади без особен възторг опаковка кисело мляко и провери на дъното дали срокът на годност не е изтекъл. Реши, че една седмица не е кой знае какво за кисело мляко, и го отвори. Прекоси помещението и взе бележката, оставена на плота, за да я прочете, докато яде.

„Гуен, розите са страхотни. Какви ли още тайни криеш от мен? Ще те поразпитам по-късно. На телефонния секретар има съобщения за теб. Дядо. Не ме питай какво е казал. Търсил те е и някакъв тип със сексапилен глас, представил се като Бран. Да не е ухажорът с цветята? Хм! Ей, умната! Ще се върна към шест. Може би.

Джулс.“

Свъсена, Гуен прочете бележката още веднъж и пак погледна цветята. Забеляза между дръжките мъничък плик. Взе го и почука замислено с него по дланта си. После го отвори рязко.

„Помислих си, че розите са точно в твоя стил. Благодаря предварително за помощта.

Бран“

— О! — възкликна младата жена и едвам надмогна тръпката на вълнение, обзела я, когато погледна за пореден път розите. — За мен са! — прошепна тя и се наведе да ги помирише.

После отстъпи стъписана назад. Трийсетина бели рози с дълги дръжки наред ноември наистина си бе доста разточителен и недвусмислен знак. Страхотен, но въпреки това...

Трябваше да бъде по-пряма и да отреже квитанциите на този Брансън Магуайър. Ох, дядо, дядо, помисли Гуен. Какво си намислил пак! Каква каша си забъркал!

Обърна се към телефонния секретар, натисна копчето и заслуша с усмивка мощния глас на Даниъл:

„Мразя ги тези дивотии! Вече никой не разговаря с никого, всички си приказваме чрез машинки. Вие, момичета, прибирате ли се някога вкъщи? Гуен, имам един млад приятел, който се нуждае от малко помощ. Писател е, пише прилични романи. Освен това е ирландец, би могло да се очаква, че е сладкодумен. Няма равен в убийствата и да спипва превъртелите убийци. Нали ще му помогнеш, моето момиче? Направи тази услуга на стария си дядо. Момчето е свястно. Майка му е следвала с твоята майка, човекът не е някой непознат от улицата. Говорих с баща ти, Джулия. Каза ми, че пак купуваш къща. Браво на теб, много си ми оправна. И слушайте, нищо няма да ви стане, ако от време на време се отбивате да видите баба си. Безпокои се, клетата.“

Гуен прихна и прокара пръсти през косата си. Съобщението бе съвсем в стила на Даниъл Макгрегър. Ала молбата му да помогне на неговия познат ѝ се стори съвсем безобидна. Значи бе син на колежка на майка ѝ от университета. В такъв случай тя сигурно бе прекалено мнителна и този път, за разлика от обикновено, дядо ѝ не плетеше интриги и наистина я молеше за услуга, която изобщо нямаше да я затрудни.

Доволна, младата жена взе отново млякото и натисна бутона за съобщението, оставено от Брансън.

„Гуендолин!“

Тя застина, както държеше лъжицата до устните си. Имаше нещо по-особено в тона, с който той изричаше името ѝ. Наричаше я с цялото ѝ име, което бе по-романтично, а не просто с галеното Гуен.

„Аз съм Брансън Магуайър. Надявам се, че си поспала. А също, че обичаш бели рози. Ако разполагаш с един час, бих искал да се видим днес, в удобно за теб

време. Бих те поканил на обяд или вечеря, но не ми се ще да ми отказваш повторно. Искане ми се да уточня едно-две неща с теб — за сюжета на новия ми роман. Ако имаш възможност, обади ми се. Смятам цял ден да съм вкъщи. Ако не можеш, ще се видим довечера.“

Тя гребна замислено от млякото. Молбата на Брансън ѝ се видя разумна. В съдържанието на съобщението и в тона му нямаше и намек за флирт. Гуен се подсмихна и пак си гребна от млякото. Обвини се, че е седнала да се взира във всеки нюанс и да го анализира. Именно заради това се бе притеснила толкова предната нощ. Човекът си вършеше работата, беше професионалист, тя също. Защо да не му отдели един час! Ако не за друго, то поне за да се извини негласно и на него, и на дядо си, че е била толкова мнителна.

Вдигна слушалката и набра телефонния номер, който новият ѝ познат бе оставил в съобщението. Той вдигна след третото позвъняване.

— Ало!

— Обажда се Гуен Блейд. Благодаря за розите, прекрасни са.

— Това да се чува! Свършиха ли работа?

— Работа ли?

— Размекнаха ли те достатъчно, за да ми отделиш един час?

— Не. Затова пък се размекнах от телефонното съобщение, което е оставил дядо. Не знаех, че майките ни са следвали заедно.

— Доколкото знам, само един-два семестъра. Моята се е прехвърлила във вътрешно обзавеждане, а твоята май се е занимавала с какво ли не. Според майка ми Серина Макгрегър се е интересувала от всичко на този свят.

— Още си е такава. Хайде да се срещнем в два. Ако може, в центъра на града. Тъкмо имам да пазарувам.

Значи в два, помисли Брансън. След обяда, преди вечерята. Умна жена!

— Добре. Защо да не се видим в хотел „Бостънски залив“? Чаят там е страхотен.

— Да, знам — каза Гуен и след като погледна киселото мляко пред себе си, се размечта за вкусни сочни пасти. Пренебрегваният ѝ

стомах се разбунтува. — Разбрахме се, в два, в централното фоайе.

Гуен беше там точно навреме, навик, който според братовчедка й Джулия бил вбесяващ. Беше стояла дълго в топлата вана, за която си бе мечтала и която направи чудеса за схванатия ѝ врат. И бе прегледала набързо евтиното издание на „Да умираш красиво“ от Брансън Магуайър. Беше чела романа и преди, ала искаше да си припомни стила на автора.

По същия начин би се запознала с медицинския картон на някой пациент, преди да се заеме с лечението му, би се поинтересувала и какви са предпочитанията на някой неин познат, преди да му купи подарък. Просто си беше такава — прилежна и старателна, бе завършила медицина. Доста години преди нормалното и сега беше най-младата жена хирург в болница „Мемориъл“ в Бостън.

Беше хвърлила много труд и знаеше, че си бе заслужила успеха. Дума да няма, бе израсла в привилегирована среда. Семейството ѝ я обичаше, помагаше ѝ, беше щедро с нея. Винаги я беше подкрепяло във всяко нейно решение. Гуен съзнаваше и че с богатството, което притежаваха Макгрегърови, безспорно ѝ бе по-лесно да преодолява много от трудностите по пътя.

Но съдбата ѝ беше предопределена най-вече от нейната любов към медицината като тайнство, като изкуство и наука.

Младата жена прекоси фоайето на хотела, възхитена от величието и изискаността на високия гипсов таван, от огромните саксии с прелестни екзотични цветя, от мрамора и позлатата.

Брансън слезе от асансьора, видя я и си помисли, че тя прилича на студентка, дъщеря на богаташ, дошла в центъра на града. Беше облечена в сиво сако и панталон, бе праметнала черното палто върху ръката си. Направи му впечатление, че бе със съвсем малко бижута, все с изчистени линии. Скъпа брошка върху ревера, малки златни обички с формата на халки, часовниче с черна кожена каишка.

Изглеждаше свежа и не толкова уязвима, както снощи.

— Идваш точно навреме — отбеляза той, след като отиде при нея.

— Да, доста неприятен навик.

— Обичам точните жени — хвана я за ръката и я поведе към асансьора. — Нека не пилеем време, можем да го оползотворим по-приятно. — Брансън натисна бутона за един от етажите и се извърна към Гуен. — Изглеждаш страхотно. Дано си си починала.

Беше облечен в тъмни джинси и тъмносиня блуза, чиито ръкави бе запретнал до лактите. Мокасините му бяха доста износени.

— Да, благодаря ти. Къде отиваме?

— В моя апартамент.

Тя сведе припряно очи.

— Така ли?

Той се засмя.

— Не бива да си толкова наивна и доверчива, Гуендолин. Някой може да се възползва. Отпусни си душата — добави бодро, преди Гуен да бе успяла да възрази. — Поръчал съм чай. Ще седнем в хола. Така ще мога да си записвам и келнерите няма да ни прекъсват. Нямам никакви задни мисли.

— Добре, нямам нищо против, още повече че умирам от глад. Мислех, че живееш в Бостън.

— А тук не е ли Бостън! — възкликна младият мъж и отново я хвана за ръката, за да я изведе от асансьора. — Живея тук. Според журналистите се правя на богаташ, щом си позволявам да наемам хотелски апартамент. А хотелът всъщност прилича на скъп жилищен блок, само дето има камериерки и обслужване по стаите и обитателите се сменят често. Имаш страхотна усмивка. С какво най-сетне я заслужих?

— И родителите ми са живели на хотел, докато не се е родил най-големият ми брат. — Мак. И сега понякога го правят. Двата ми братя също живеят на хотел, и сестра ми Амилия би го направила, ако й беше по джоба. Според мен няма нищо странно и позъорско в това, че живееш в хотел.

— О, бях забравил! Казина. Лас Вегас, Атлантик Сити, Ню Орлийнс, Европа. Поохарчих се заради твоето семейство, косвено, разбира се.

— Най-много обичаме някой да се охарчва заради нас — отбеляза тя и зачака Брансън да отключи широката двойна врата, после влезе в просторния, елегантно обзаведен хол.

В единия край на дългата маса от орехово дърво в трапезарията забеляза преносим компютър с включен към него голям монитор. Навсякъде се виждаха купчини книги, листове за писане, чаши за кафе.

— Според мен тук е спокойно и подходящо за работа.

— Засега не мога да се оплача. Понякога ми се приисква да си купя къща, да си кося моравата, да боядисвам капаците на прозорците. Обикновено ми минава, ала някой ден и това може да стане.

— Ако решиш да купуваш къща, обади се на братовчедка ми Джулия. Занимава се с покупко-продажби на недвижими имоти.

— А, Първата Джул.

Гуен наклони глава.

— Да, журналистите ѝ лепнаха този прякор, когато чичо Алън беше президент. На нея ѝ се струваше забавно. Още седемгодишна Джулия имаше тънко чувство за хумор.

— Сигурно никак не ѝ е било лесно да расте в Белия дом. Но както гледам, всички в семейството се справят добре. Ето, брат ѝ е художник. Братовчедите ви са адвокати. Ако не ме лъже паметта, миналата пролет една ваша братовчедка се омъжи. Каква бляскава сватба!

— Да. Ала какво сме се срещнали да обсъждаме, моите роднини или твоя роман?

— Това го казвам между другото — отвърна той и си помисли, че момичето бе и умно. Веднага скача да защитава роднините си. — Даниъл обича да се хвали. Непрекъснато ми говори за децата и внуците си и вече имам чувството, че ги познавам лично. Много се гордее с вас.

— Знам — поомекна отново тя. — Склонна съм да браня роднините си. Друг навик.

— И той е похвален. Ето, носят ни храната и напитките — отбеляза Брансън, когато на вратата се позвъни. — Чувствай се като у дома си.

Гуен реши, че е най-добре да седне на масата в трапезарията, срещу компютъра. Усмихна се на сервитьора, донесъл поръчката, чу как Брансън се шегува с него и го подкача добродушно за някаква среща по американски футбол, видя как му пъхва дискретно в ръкава сгънатата банкнота.

— Не проумявам как това приятелче може да живее в прекрасния ни град и да е запаляно на такъв мижав отбор като „Далас каубойс“ — отбеляза Брансън и извади от кофичката с лед една бутилка. — Шампанско?

— Не.

— Поръчах го за всеки случай. Знае ли човек! — възкликна младият мъж и пак пхна бутилката в кофичката. — Ще я оставим за друг път. Заповядай, вземи си! — посочи той с широко движение чиниите със сандвичи, ръжени питки и пасти — каза, че си гладна.

— А ти каза, че искаш да обсъдиш с мен своята книга — напомни Гуен, после наля и на двамата от чая.

— Точно така. Та ето с какво разполагам дотук — поясни Брансън, също седна и си сложи в чинията от всички видове сандвичи и пасти. — С лекарка психопатка.

— Чудно, няма що!

— Ще ми се да се заема отново с темата за доктор Джекил и мистър Хайд — рече домакинът и отхапа от сандвича. — Наистина си прелестна.

— Така ли?

— Съвсем сериозно говоря. Хубава си, освен това създаваш впечатлението, че си крехка и безпомощна. Всъщност обаче си умна и оправна. Мислех да обрисувам героинята като висока, стройна и убийствена — продължи Брансън, вперил в нея присвитите си сиви очи. — Сега обаче си давам сметка, че контрастът е за предпочитане. Не мога и да мечтая за по-добър прототип.

Гуен реши, че е по-добре да се забавлява, отколкото да се сърди.

— Прототип на психопатката ли?

— Да — усмихна се той и очите му грейнаха сърдечно. — Нали нямаш нищо против?

— Колкото и да е странно, бих казала, че съм поласкана. Значи твоята злодейка е лекарка, жена, която с едната ръка лекува, а с другата убива.

— Точно така. Бързо схващаш! — похвали я Брансън и забарабани с пръсти по чинията. — Владее се безупречно, знае много точно какво прави. Силата да лекува, тръпката да унищожава й доставят удоволствие. Тя, разбира се, е ненормална, но на друго равнище. Ако я направя хирург, какъв ще е животът ѝ? Ще бъде по-

възрастна от теб. Не искам да усложнявам нещата, като на всичкото отгоре я описвам и гениална.

— Аз не съм гениална. Просто бях добра студентка.

— Гуендолин, завършила си медицина в Харвард на възраст, когато в повечето щати на младежите не им е разрешено да употребяват алкохол. За мен си гениална. Свикни с тази мисъл — отсече той и се пресегна да си вземе още един сандвич, а Гуен само примига учудено. — Ала да се върнем на героинята. Много напрегнато ли е да си жена хирург? Това все още е запазена територия на мъжете, нали? Освен това моята героиня я мъчи мания за величие, тя си е втълпила, че е Бог — все пак бърника в телата на хората и се разпорежда с живота им. Не може да се оплаче от липса на наглост и самолюбие.

— Наглост и самолюбие ли?

— Да, и ти си нахакана и имаш високо мнение за себе си. Долових го вчера, докато те гледах как работиш с онези деца в спешното отделение. Заповядваш нещо и всички ти се подчиняват на мига. Сновеш от зала на зала, всички моментално насочват вниманието си към теб. Не го забелязваш, защото си свикнала. Очакваш го. Искам и моята героиня да очаква пълно уважение и подчинение, да е много самонадеяна. От друга страна обаче, тя не си намира място от яд, озлобление и отчаяние. Как е при теб Гуендолин, и ти ли си ядосана, озлобена и отчаяна?

— Сега или по принцип? — попита тя — едвам догонваше мисълта на Брансън.

Той я озари с усмивка.

— Какъв хубав глас имаш! Издава класа, леден и възбуждащ е. Но както и да е, интересува ме какво жертва една жена, за да се утвърди на лекарското поприще. Как се справяш с едва загатнатите и съвсем открити подмятания, със сексуалния тормоз, който неизменно съпътства издигането в службата? Нали разбираш, според мен моята героиня си мечтае да обезобразява мъже, защото ги смята за нищожества, дразнеци и гнусни, които само й мътят водата.

Гуен отново се засмя — наистина се забавляваше.

— Твоята героиня започва да ми става симпатична.

— Точно това искам. Искам да я хареса и читателят, колкото и отвратен да е от нея. — Брансън наслага още сандвичи и пасти в

чинията ѝ и продължи нататък: — Тя е умна, амбициозна, безпардонна, не се спира пред нищо. Едно-две от момчетата, с които излиза в началото, са мухльовци и тя ги съжалява. После обаче нещо в нея се прекършва — заради високите изисквания, заради напрежението и постоянния танц между живота и смъртта, когато трябва да взима съдбоносни решения. И губи човешкия си облик.

Гуен си повтори, че не бива да му се ядосва, че просто трябва да се забавлява. Взе си от сандвичите, които ѝ бе сложил в чинията, и поясни:

— Напрежението наистина е непоносимо. Неколцина добри лекари напуснаха болницата просто защото не издържаха да не мигват по цяла нощ. Спешни случаи, оскъдни средства, които държавата непрекъснато орязва, съсипан личен живот. Твоята героиня няма да разполага с време за забавления, освен ако не е много оправна. Доколкото разбирам, ще работи в някоя голяма бостънска болница.

— Точно така — потвърди Брансън, после извади бележник и си записа нещо в него. — По колко часа на седмица да пиша, че работи?

— О, зависи, от четирийсет до един милион.

Той ѝ се усмихна и на мястото на сандвича сложи в чинията еклер с лъскава шоколадова глазура.

— Продължавай.

Единият час се бе превърнал в деветдесет минути, когато Гуен се сети да си погледне часовника.

— Закъснявам. Трябва да вървя, ако искам да напазарувам за Коледа, преди да е започнала смяната в болницата.

— Къде си се разбързала? Още е ноември.

— Гледам да не отлагам днешната работа за утре — поясни младата жена, стана от стола и си взе палтото.

— Слушай, ще дойда с теб.

— Къде, да пазаруваш ли?

Брансън вече ѝ държеше палтото. Възползва се от случая и помириса косата ѝ. Бе толкова възхитен, че завъртя очи, ала тя не го видя, защото той стоеше зад нея.

— Имам страхотен вкус за подаръците. И междувременно ще те поразпитам още. Мога да дойда и в болницата.

— Май и ти не отлагаш днешната работа за утре.

— Права си. Обичам си работата — рече Брансън, също грабна палтото си и отново хвана Гуен за ръката. — Знаеш ли, мисля героинята да се влюби в детектив Скъли. Ще се любят като обезумели, ще си усложнят неописуемо живота, взаимно ще си разбият сърцата. — Младежът спря и се взря в лицето ѝ, за да му се полюбува. — Как мислиш, той нейният тип ли е?

Гуен понаведе глава. Разбираше от намеци, колкото ѝ тънки да бяха те.

— Онзи циничен тарикат, който си пада по поезията ли? Може би твоята героиня ще го хареса... При всички положения с голямо удоволствие ще се опита да му види сметката.

— Така си и знаех — плъзна Брансън ръка към нейната и я изведе в коридора.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кога най-после ще го видя?

Гуен дори не вдигна глава — режеше с хирургическа точност хартията, с която щеше да опакова подаръците.

— Кого?

Джулия взе една сребриста панделка от купчинката, която братовчедка ѝ бе струпала върху масата в трапезарията.

— Мъжът, който е достоен за теб.

Замисли се дали и тя да не донесе някои от своите подаръци, за да ги опакова. Но я мързеше, пък и току-що бе минал Денят на благодарността, до Коледа имаше близо цял месец.

— Който бил достоен за мен! — възкликна Гуен, после сложи кутията с ризата върху хартията, която подгъна старателно, така че от двете страни да останат точно по три сантиметра.

— Онзи с цветята — поясни Джулия и след като се прозина, отпи от кафето.

— Брансън ли? — попита Гуен и прихвана пакета с панделка. — Искаш да го видиш ли?

— Ами да. Излизаш с него вече цели три седмици, а аз не съм му зървала очите.

— Не излизам с него — поправи я Гуен и обърна пакета, за да пристегне панделката и от другата страна. — Само му помагам.

Джулия се облегна на стола. Обожаваше братовчедка си за нейната подреденост и организираност, за щедрото ѝ сърце, ведро чувство за хумор и непрекословна преданост, а също и за това, че тя изобщо не бе наясно със себе си.

— Много е хубав.

— Да.

— Виждала съм снимката му върху корицата на неговите книги, гледала съм го и един-два пъти по телевизията. Наистина е страхотен.

— Нямам намерение да те опровергавам — отвърна Гуен и след като се подвоуми, реши да сложи червената панделка и се зае да отмерва нужната дължина.

— Значи не проявяваш към него интерес като жена, така ли?

— Не съм мислила за това.

— Гуен!

Тя въздъхна нетърпеливо и остави панделката.

— Не проявявам интерес към това да проявявам интерес. А ти вече ми приличаш на дядо — и той опява само затова.

Джулия се усмихна и в тъмните ѝ очи се мярнаха дяволити пламъчета.

— Това комплимент ли е, или обида?

— Знаеш, че това за дядо е болната тема — все повтаря, че е време да се омъжим и да имаме деца. Щях да се спускам от смях, когато на Деня на благодарността започна да подпитва коя с кое момче излизала. С кое момче, моля ви се! — завъртя Гуен очи и прихна. — Непоправим е.

— И слава богу! Ала този път бе взел на мушка теб. „О, Гуени, миличка, какво става с моя млад приятел, писателя? Много свястно момче е този Брансън, има ум в главата си. Освен това ирландците ценят семейството.“

Гуен поклати глава и пристегна красиво панделката върху пакета.

— Брансън очевидно му е симпатичен.

— Наумил си е да го ожени за теб.

— А, не. И аз мислех така в началото, но после видях, че съм бъркала. Брансън е безобиден.

— Щом предпочиташ да е така! — отсъди философски Джулия и едвам се сдържа да не избухне в смях. — Мен ако питаш, дядо щеше да те притисне до стената и да ти извади душата, ако Лора и Ройс не бяха съобщили, че чакат бебе. После старият Даниъл бе прекалено зает да си бърше сълзите, да вдига наздравници, да потупва Ройс по гърба и да се подсмивва под мустак, че кроежите му са се увенчали с успех.

Гуен взе голяма червена панделка и въздъхна.

— Ще ставаме лели. Лора изглеждаше на седмото небе от щастие, нали?

— Да — потвърди Джулия и разнежена подсмръкна. — А само преди година разправяше, че нямала никакво намерение да се обвързва с мъж. Точно както и ти сега.

— За Бога...

— Вратата — скочи Джулия, грейнала в усмивка. Докато прекосяваше къщата, се питаше какво става тук.

Братовчедка ѝ можеше от сутрин до вечер да оперира хора и да шие рани, можеше да подреди по азбучен ред всички костици в човешкото тяло, да сложи диагноза на какви ли не болести, състояния и травми, а не можеше да проумее, че е влюбена...

Джулия отвори вратата и видя пред себе си обекта на тази любов, който държеше огромна лъскава бяла кутия за сладкиши.

— Понички или пасти? — попита тя.

— И понички, и пасти.

— В такъв случай влизайте! Пускам ви!

Брансън пристъпи в антрето, като оглеждаше заинтригувано стройната жена с буйна червена коса, тъмнокафяви като шоколад очи и кожа, нежна и бяла като мляко. Бе облечена в дебела хавлиена роба на ярки райета и пухкави пантофи.

— Приятно ми е да се запознаем! Вие сте Брансън Магуайър — усмихна се Джулия и му протегна ръка, върху която проблясваха пръстени. — Познах ви.

— А вие сте Джулия Макгрегър, драго ми е — рече Брансън и пое дългата ѝ, тъничка длан. — И аз ви познах.

— Вече ви харесвам, странно, нали? Всеки мъж, който в единайсет часа в неделя се появява на вратата с пасти и сладкиши, начаса ми става приятел.

— Ще хапнете ли един баварски крем?

— Ама вие сте най-добрият ми приятел — грабна тя кутията от ръцете му. — Сваляйте палтото, чувствайте се като у дома си. Мисля, че ще намеря малко кафе към пастите.

— Така го бях замислил. Дали доктор Лакомникова... — поде младият мъж и се сепна. — О, прощавайте, не се изразих много любезно.

— Доктор Лакомникова ли? — ахна Джулия и очите ѝ блеснаха щастливо. — Хубаво сте го измислили. И тъй като сте ми донесли един-два милиона калории, няма да ви издавам.

— Признателен съм ви — рече Брансън и закачи палтото си на закачалката. — Тя тук ли е, или ще излапаме сами всички тези вкуснотии?

— Оперира в трапезарията. Насам!

— Страхотна къща — отбеляза Брансън, докато вървеше по коридора.

— Тази ми е любимата. Затова и живеем в нея.

— Доколкото знам, обичате да купувате къщи.

— Да, да купувам, да продавам, да ги ремонтирам и обзавеждам.

А вие обичате да разказвате истории.

Прекосяха стая с удобни канапета и малка, зидана от камък камина. Вниманието на Брансън бе привлечено от голяма купа в ярки сини и зелени тонове, той спря и се загледа в нея.

— Правила я е майка ми.

— Страхотна е. Майка ви ще заеме достойно място в историята и като блестяща художничка, и като дейна първа дама на държавата.

— Ама наистина сте голям симпатяга.

— В гимназията съм писал доклад за баща ви — озари я Брансън с усмивка. — Обрах лаврите.

— Бившият президент Алън Макгрегър винаги е отделял голямо внимание на образованието. Ще бъде много поласкан.

Поласкана бе и самата Джулия, затова хвана госта за ръка и го поведе към трапезарията.

— Виж кой ни е донесъл подаръци! — оповести тя.

Гуен вдигна глава. Ножиците в ръцете ѝ изтракаха.

— О! — Беше изненадана, че най-неочаквано я бе присвило под лъжичката и ѝ се бе приискало да оправи с ръка косата си. — Здравей, Брансън.

— Носи ни пасти и затова реших, че съм влюбена в него. Ще донеса кафе и ще сложа сладките в чиния. Не го пускай да си ходи, Гуен, току-виж ми се приискало да го задържа за себе си — намигна Джулия на Брансън и понесе кутията към кухнята.

— Май и аз се влюбвам в братовчедка ти — засмя се младежът и без да чака покана, придърпа един стол и се настани до Гуен.

— Не си губите времето!

Дали Брансън бе доловил в гласа ѝ едва загатнато раздражение, или само така му се бе сторило? Надяваше се все пак тя да се бе почувствала засегната.

— Не вярваш ли, докторке, в любовта от пръв поглед?

— Не — излъга тя. Вярваше в какви ли не небивалици, когато ставаше въпрос за сърдечните работи. — По какъв повод ни носиш

пасти?

— Ти ще си умреш от глад, ако някой не ти донесе нещо за хапване — отвърна Брансън, после взе една синя панделка и започна да я разглежда. — А и искам да ти благодаря за времето, което ми отделяш.

— Много мило от твоя страна. — Когато той остави панделката при купчината сърмени джувки, Гуен я взе и я сложи на място. — Ала нямаше нужда.

Брансън се подсмихна под мустак. Вече съвсем преднамерено, за да я подразни, взе една червена панделка.

— При всички положения ми помагаш много — допълни той и сложи червената панделка върху зелената хартия.

— Романът върви ли? — вдигна тя вежда.

— Не мога да се оплача — усмихна се гостът точно когато Джулия се върна с поднос, върху който бяха наредени кафениче, чаши и огромна чиния с пасти. Направи ѝ знак с вежди и премести сребърната панделка върху червената купчинка. — Изглежда страхотно.

Гуен се зае да пренарежда панделките, а Джулия изду бузи, за да не прихне в смях.

— Дано нямате нищо против — поде тя, — но си отделих малко от пастите, ще ги занеса горе. Трябва да се обадя по телефона. Винаги сте добре дошъл, Бран. Следващия път да донесете шоколад.

Тя вдигна зад гърба на Гуен палци, за да му покаже, че го поздравява, и се понесе нагоре по стълбището.

— Дай да ти помогна — предложи Брансън.

— Не, имам си система.

— Сериозно ти говоря. — Той сам наля от кафето и ѝ сложи върху чинийката паста с лъскава глазура. — Хапни си сладко.

— На всяка цена. След малко — отвърна Гуен, като подгъваше старателно краищата на хартията.

— Как изкара Деня на благодарността?

— Беше шумно и уморително. Пряхдохме. Прекарахме си чудесно. А ти?

— Аз също. — Брансън загледа как младата жена прокарва палец по хартията и я заглажда като с бръснач. Стори му се прелестна в

своята съсредоточеност. — Извинявай, Гуендолин, ала няма как, налага се да го направя.

Обхвана с длан главата ѝ и допря устни до нейните. Тя не се помръдна, само се изопна като струна, но той долови изненадата ѝ. Реши да се възползва от това и я замилва по бузата и късата мека златиста коса. Ухаеше на свежо, на първия топъл полъх на пролетния ветрец. Брансън недоумяваше защо бе чакал цели три седмици, за да я докосне, как бе издържал толкова дълго. Гуен бе направо съвършена. Разтвори с език устните ѝ и въздъхна одобрително. Ала тя си каза, че час по-скоро, незабавно трябваше да сложи край на всичко това. Беше ѝ горещо, чувстваше се замаяна и безпомощна. Кръвното ѝ налягане, сигурно бе скочило... Пулсът ѝ също... После Брансън ухапа лекичко със зъби горната ѝ устна и Гуен престана да мисли.

— Колко си сладка, Гуендолин! — прошепна той зашеметен. — Сладка и неотразима! — плъзна пръсти и я замилва по тила, а тя потрепери. — Я да видим какво имаме тук!

— Чакай! — спря го Гуен, като сложи длан върху гърдите му, и се изненада, че и неговото сърце бумти също тъй лудешки, както и нейното, макар че на пръв поглед той се владееше много повече. — Чакай малко.

— Не искам да чакам.

Брансън я целуна още по-страстно, макар че и двамата не бяха подготвени за това. Искаше му се да я притегли върху коленете си, да прокара език надолу по вратлето ѝ, оттам по рамото и така чак до пръстите на краката.

— Казах ти, чакай! — настоя тя, отскубна се бързо и се опита да си поеме дъх, да си възвърне самообладанието и здравия разум. — Разбрали сме се нещо.

— Имаш ли си някого?

— Не, нямам, но това няма нищо общо.

Той само вдигна вежди.

— Тогава сигурно имаш нещо против авторите на криминални романи с ирландско потекло.

Гуен прокара пръсти през косата си и тя щръкна като слънчоглед.

— Не ме размивай.

— Може би тогава смяташ целуването за вреден навик.

Гуен го погледна под вежди.

— Ти ми се подиграваш.

— Може би. И тъй като тълкувам думите ти като отрицателен отговор, искам да знаеш, че целуването с теб е на път да ми стане навик — каза Брансън и без да сваля спокойните си сиви очи от лицето ѝ, прокара пръст по устните ѝ. — Започвам да изпитвам нещо към теб.

— Нещо ли?

— Още не съм му дал определение. Ала работя по въпроса. Дали да не го нарека „състояние“? — добави младият мъж и я помилва по брадичката. — Защо не ми помогнеш да разбера за какво става въпрос? — Той я погледна в очите. — Нервна си — най-неочаквано установи Брансън, изненадан и зарадван. — А след триседмичното наблюдение бях готов да се закълна, че си непоклатима като скала и изобщо нямаш нерви. Никога не се колебаеш, никога не падаш духом, никога не трепваш. Сега обаче си нервна, и то защото те докосвам. И това, Гуендолин, е невероятно възбуждащо.

— Вече прекали — прекъсна го тя, после избута стола и скочи като ужилена. — Престани. Изобщо не съм нервна. Не желая да продължаваме всичко това.

— А сега ме лъжеш — засмя се Брансън, забелязал, че очите ѝ притъмняват от гняв. — Наистина нервите ти не издържаха. Но не те виня. Когато една жена се разтапя като теб в обятията ми и твърди, че е безразлична към мен, имам всички основания да не ѝ вярвам.

— Не съм твърдяла, че съм безразлична — каза студено Гуен и той се засмя.

— Точно така, не си твърдяла. Грешката е моя — рече Брансън и пак я хвана за ръката, без да обръща внимание на това, че тя се дърпа, за да се отскубне от него. Устата, прелъстила я само преди миг, сега се хилеше най-нагло. — Не се безпокой, няма да те целувам отново, докато... Ами докогато...

— Заета съм, Брансън.

— Аз пък съм упорит, Гуендолин. И те желая. Едва ли го чуваш за пръв път.

Ала тя наистина за пръв път чуваше тези думи, изречени толкова самоуверено и нагло. Стана ѝ неприятно, че това я възбужда.

— Ако искаш и занапред да ти помагам, трябва да разбереш и да приемеш ограниченията.

— И дума да не става! Мразя ограниченията и...

— Ах, ти, нагъл и непоносим...

— Добре де, виновен съм! Страх те е, че ще тръгна да те прелъстявам — заяви Брансън. — Защото вече и двамата сме наясно, че мога да го направя. Но засега ще отложим тази част от отношенията ни.

Ако преди гласа ѝ бе студен, сега прозвуча направо смразяващо.

— Дълбоко се лъжеш, ако смяташ, че съм лесна и мекушава.

— И през ум не ми е минавало такова нещо. Обратното, смятам, че си невероятно силна, че си мъжко момиче. Всеки ден ми поднасяш нови и нови изненади. Подценяваш се, ако мислиш, че те желая само защото имаш красиви очи и прекрасно тяло.

— Аз... — вдигна Гуен ръце и пак ги отпусна безпомощно. — Съвсем ме обърка.

— Това е само началото. Ще те оставя да помислиш, и бездруго ще го направиш. Хайде, ще се видим в болницата.

Тя кимна, почувствала огромно облекчение.

— Добре.

Брансън обхвана с длани лицето ѝ и я целуна бързо по устните.

— Надявам се дотогава да ми държи влага — рече той и си тръгна.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първата седмица на декември Гуен беше първа смяна в болницата. През годините се бе научила да нагажда според обстановката биологичния си часовник. Ако трябваше да спи, заспиваше на мига, и то непробудно. Когато трябваше да се събуди, се будеше, и то бързо.

Бе решила да тръгне по стъпките на баба си, да стане лекар хирург и затова не позволяваше нищо да я отклонява от нейната цел. Фокус на живота ѝ бяха семейството и работата. Всичко останало беше второстепенно и случайно.

Включително мъжете.

Включително и Брансън Магуайър, както се опитваше да си втълпи Гуен.

Ето че вече три дена той не се бе появявал. Младата жена реши, че е събрал достатъчно сведения за романа си, усетил е атмосферата в болницата и нейната помощ вече не му бе нужна. А и сигурно е проумял с наистина дебелата си глава, че Гуен изобщо няма намерение да ходи с него.

Бе решила да не допуска тази мисъл да я огорчава и разочарова.

Продължи да шиене внимателно ужасната десетсантиметрова рана върху пресеца на пациент, имал неблагоприятното да се блъсне в дърво.

— Спусках се с шейна по хълма — обясни той, като се стараяше да гледа навсякъде другаде, но не и раната и иглата. — Исках да изпреваря децата. Ала явно съм малко стар за надбягване с шейни.

— Просто е трябвало да внимавате да не би на пътя ви да изскочи дърво.

Когато вратата се отвори и в операционната влезе Брансън, Гуен усети как я присвива под лъжичката. Но довърши шева, без изобщо да трепва.

— Тук е забранено да се влиза — каза му меко тя.

— Няма да преча — обеща Брансън и се приближи, за да огледа раната. — Майчице! — ахна той и се усмихна състрадателно.

— Да знаете само колко кръв загубих.

— Не се движете, господин Реники. Почти приключихме.

— Извинявайте. Знаете ли, имам чувството, че ви познавам отнякъде — каза мъжът на Брансън, възползвал се от възможността да отклони вниманието си от болката.

— Всички имат това чувство — отвърна Брансън, после взе един от металните сгъваеми столове и се разположи наблизо. — Та как се докарахте дотам, че да ви кърпи най-хубавият хирург в Бостън?

— Ох, не е за разправяне! — Реники погледна Гуен и видя, че тя все така е насочила цялото си внимание към него. — Метнах се на шейната и влязох в схватка с едно дърво. Победи дървото.

— Да, днес денят е само за пързаяне с шейни. А щом е било толкова неизбежно да ви победи дървото, все пак сте получили и утешителна награда — доктор Блейд. Няма по-добра от нея. И понеже вече сте я опознали, я ми кажете, как според вас да я убедя да приеме поканата ми днес да вечеряме заедно?

— Ами...

— Махни се, Брансън — каза Гуен и макар да не се изчерви, от притеснение едвам си поемаше дъх.

— Ще идем на някое спокойно място — не мирясваше той. — Тя забравя да яде, аз просто се грижа за здравето ѝ.

— Това може би ще уреди въпроса — отсъди Реники, който вече се забавляваше. — Все пак си имате работа с лекарка, изтъкнете ѝ колко е важно да се храни здравословно, нещо от този род.

— Точно така! Виното, разбира се, ще бъде в умерени количества. А запалените свещи действат успокояващо на очите. Спокойна вечеря след тежкия ден.

— Брансън, не ме принуждавай да викам охраната на болницата! Сега ще превържа раната, господин Реники. Не бива да я мокрите. Ще ви дам списък с онова, което трябва да правите, а след десетина дни ще дойдете да ви махнем шевовете.

— Има невероятни ръце, нали? — отбеляза Брансън. — Ако опра до кърпене, не бих позволил никой друг да се докосва до мен. Мислех да я заведа на френски ресторант, там правят страхотни десерти фламбе. Дали доктор Блейд ще се поблазни?

— Моята жена не би отказала.

— А аз съм сигурен, че жена ви не ходи къде да е. Какво ще кажеш, докторке?

— Готово, господин Реники — отгласна се Гуен заедно със стола и отиде с него при бюрото, откъдето взе разпечатка с препоръките как пациентът да се грижи за раната. — Поне засега не ви съветвам да се возите на шейна.

— Да, да! Благодаря! — каза мъжът и пое усмихнат листа хартия. — И не мъчете така клетия човек! — добави Реники и излезе от операционната.

— Няма да позволя, докато работя, да разсейваш мен или пациентите — тросна се ядно Гуен и смъкна ръкавиците и престилката. — Няма да влизаш в кабинетите за преглед или в манипулационните, освен ако не се нуждаеш от преглед и манипулации. И за нищо на света няма да допусна да ме сваляш, докато съм на работа.

Брансън се опита безуспешно да сподави усмивката си.

— Ами какво да правя, като мисля непрекъснато за теб!

Тя изсумтя и запокити ръкавиците върху плота.

— Нуждаеш ли се от лечение или преглед?

— Скъпа, ако си решила да ми се правиш на лекарка... — поде Брансън, ала този път млъкна наред изречението. Все пак Гуен имаше подръка доста остри инструменти. — Добре де, пошегувах се неуместно. Последните два дни работя денонощно. Излязох да подишам чист въздух и първото, за което се сетих, беше ти. Сигурно си има причина, та реших да те поканя на вечеря.

— Заета съм.

— Много ли?

— Много! Имаме служебно мероприятие, ще събираме средства за болницата.

— Ще дойда с теб.

— Имам си кавалер.

— Имала си кавалер, моля ви се! — И той не знаеше дали да прихне от тази дума, или да се разфучи, че тя ще излиза с друг. — Звучи ужасно скучно.

— Грег ми е приятел, колега, много обаятелен мъж — поясни Гуен, а наум си призна, че наистина не бе срещала по-скучен човек от него. — А сега ще ме извиниш, но имам работа.

— Тогава да те поканя на закуска, а?

— Престани Брансън — затвори очи тя.

— Нима смяташ, че ще се предам толкова лесно само защото някакъв тип на име Грег ще те придружава, докато събирате средства за болницата?

Младата жена реши да приложи друга тактика — усмихна се предизвикателно.

— Може би смятам да закузвам с Грег?

Брансън усети как сърцето го присвива, ала веднага си възвърна самообладанието.

— Сега пък се опитваш да ме вбесиш. Добре, забрави за закуската. Кога имаш почивка?

— Защо?

— Можем да отскочим до хотела и да се отдадем на кратък див секс — така има шанс да те изхвърля от мислите си. Ще ме докараш до лудост, така да знаеш!

Гуен изненада и двамата, като избухна в смях.

— Я глътни две приспивателни, обади ми се утре сутринта и се махай! — рече му тя и се запъти към вратата.

Погледна го през рамо и насмалко да го халоса с вратата по лицето.

Търсиш си белята, Гуендолин, помисли Брансън и се завъртя на пети. Налагаше се да започне да й прилага мръсни номера и да пусне в употреба тежката артилерия. И знаеше прекрасно къде да намери тази тежка артилерия.

Над Хайанис Порт се сипеше ситна суграшица, която се трупаше по величествените стари дървета на полегатата морава пред замъка, съграден от Даниъл Макгрегър.

Брансън харесваше къщата с нейните сякаш грееци камъни, с елегантните прозорци и причудливи кулички. Често се питаше как да я вмести в някой от романите си. Какво ли убийство или престъпление можеше да отведе в такава къща детектив Скъли, обръгнал за всичко на този свят? Вероятно жена, какъвто бе случаят и с неговия създател?

Жена, която — призна си Брансън — му беше влязла под кожата, бе завладяла мислите му и сега правеше опити да се промъкне и в

сърцето му.

Винаги си бе мислил, че ако някога се влюби, това ще прилича на мощен взрив и той ще бъде покосен от страст, желание, лудост и убеденост. А ето че всичко бе започнало с някакво първично привличане, тласнало го към неизследвани територии.

Ей на това му се вика загадка, каза си Брансън, докато изкачваше стъпалата пред парадния вход, украсен с пищния герб на Макгрегърови. А той не бе в състояние да устои на загадките — не се успокояваше, докато не ги разчоплеше пласт по пласт, за да види какво има в сърцевината.

Ако наистина се влюбваше в Гуен, трябваше да бъде сигурен, да обедини фактите, да осмисли чувствата. И колкото и да му бе неприятно да си го признае, имаше нужда от малко помощ.

Не се изненада, когато му отвори лично Ана, както винаги елегантна и мила. Тъмните ѝ очи грейнаха радостно, тя протегна към него изящните си ръце.

— Добре дошъл, Брансън! Даниъл ще се зарадва много.

— Надявах се да не си е вкъщи, за да те убедя да го зарежеш и да избягаш с мен в Барселона.

Тя се засмя и го целуна по бузата.

— Долу ръцете от жена ми, мръсен ирландецо! — провикна се с цяло гърло Даниъл Макгрегър, който се появи, ухилен до уши, на стълбището. — Така значи, в Барселона! Ти какво си въобразяваш, че съм сляп и глух ли? Седнал, моля ви се, да флиртува под носа ми със собствената ми жена!

— Сипа ме, не мога да го отрека! Пък и ти си по-достоеен мъж от мен, Макгрегър, след като си успял да задържиш толкова години такава жена.

— Ха! — прихна Даниъл и доволен, притисна Брансън в мечешка прегръдка. — Много си ни сладкодумен, мед ти капе от устата, и това за кой ли път те спаси! Хайде, влизай да полеем срещата.

— С чай — отсече Ана и погледна под вежди мъжа си.

Той завъртя яркосини очи.

— Ана, момчето е било толкова път, идва чак от Бостън, а навън е такъв студ, че се пука и камъкът. Едно уиски ще му дойде добре.

— Ще пие чай, ти също. Иди в хола, Брансън. Аз ще дойда ей сега.

— Ох, каква жена! В тази къща преди залез-слънце никога няма да видиш уиски, а и след това ще извадиш голям късмет, ако ти отпуснат два пръста!

Той прегърна младежа през раменете и го въведе в хола, където бумтеше огън, отразяващ се в антиките и картините по стените.

— Не искам нищо друго, освен чай — каза му Брансън. — Дошъл съм да поговорим, искам да обсъдим нещо на свежа глава.

— Колко злочест ще е денят, когато някаква си чаша уиски ще размъти моята глава или главата на един достоен ирландец! — отсъди Даниъл, после седна, изпружи дълги крака и прокара длан по рунтавата си бяла брада. — Да обсъдим нещо, значи.

— Да. За Гуен.

— За Гуен ли? — ахна Даниъл — самото възплъщение на невинността, и кръстоса ръце. — А, да, тя ти помагаше с новия роман, нали така? Е, напредваш ли?

— С кое, с романа или с помощта?

— И с двете.

— С романа всичко е наред, Гуен ми помогна страшно много.

— Това да се чува! Моята Гуени си е умна. На баба си се е метнала.

— Ах, ти, стар интригант! — промърмори Брансън. — „Иди в болницата, моето момче. Гуен е тъкмо човекът, който ти трябва“ — изимитира той стареца.

Даниъл грейна в усмивка. Винаги бе смятал, че Брансън е много схватлив и оправен. Ако не го смяташе за такъв, за нищо на света нямаше да го хареса за внучка си.

— Не съм ли прав?

Брансън се облегна.

— Какво ли ще каже тя, ако научи за кроежите ти? Да не мислиш, че ще ти благодари, задето си ме накарал да ѝ се хвърля в краката?

— Според мен това си зависи само от теб.

— Каква каша си забъркал пак, Даниъл! — извика Ана, която бе влязла с количката за сервиране, и прониза мъжа си с отчаян поглед.

— Нищо не съм направил.

— Сватосва ме с внучка ти — поясни Брансън и се изправи да поеме чая. — С Гуендолин.

— Пак ли, Даниъл! — вдигна брадичка Ана. — Нали вече си говорихме за тези неща? И се разбрахме да не се бъркаш в живота на децата.

— Не се бъркам. Само запознах Гуен с този свестен младеж, с Брансън. За да се опознаят...

— Ако може, по-отблизо — довърши вместо него гостът и наля чай на Ана. — А аз мога само да съм му благодарен.

— Наистина не виждам нищо лошо — повиши тон Даниъл и в очите му проблеснаха хитри пламъчета. — Ето на, и момчето ми е благодарно. То оставаше да не ми е благодарно! Такова хубаво момиче като нашата Гуен. Умно, прибрано, обичливо, от добро семейство...

— Не е нужно да изброяваш достойнствата ѝ — прекъсна го младежът и сипа чай и на него. — Не е нужно да агитираш и нея, ще се опитам да я убедя сам.

— Чуйте го, моля ви се, щял да се опита! — възкликна Даниъл и стовари юмрук върху страничната облегалка на фотьойла. — Цял месец се мотаеш. Какво още чакаш?

— Даниъл! — извика Ана и си напомни, че трябва да е търпелива. — Остави човека на мира.

— Ако го оставя на мира, ще мине още цял век, докато направи първата стъпка.

— Точно за това съм тук.

— Ето на! — Старецът стовари още веднъж пестник, този път победоносно. — За какво намекваш?

— Намеквам, че внучка ти изобщо не откликва.

— Не откликвала — завъртя Даниъл очи. — А ти защо не я ухажваш? Или искаш да ти напиша как един мъж ухажва жената, която харесва?

Брансън се размърда на стола.

— Не знам дали думата „ухажва“ е уместна.

— Виж ти! А коя дума според теб е уместна за внучка ми? — попита той с ледени пламъчета в сините очи.

— Нямам дума за нея — призна си Брансън и вдигна ръка в знак, че не иска да се карат. — Тя ме привлича много, интересна ми е — помисли си, че е излишно да си мери толкова думите, в края на краищата беше при приятели. — На път съм да се влюбя в нея.

— Какъв път? Или си влюбен, или не си влюбен.

Този път Ана само се засмя.

— О, на Даниъл все не може да му се угоди.

— Добре, де, влюбен съм, но искам да се уверя, че чувствата ми са споделени. От доста време не съм позволявал да ми разбият сърцето — каза Брансън на Даниъл. — Надявам се и занапред да е така. Та мисълта ми е, че не може да си живял толкова дълго и да не си усвоил някои тънкости, например изкуството да преценяваш от пръв поглед хората, да си наясно с техните достойнства и недостатъци. Знам, че обичаш семейството си. Тоест, със сигурност си претеглил всички плюсове и минуси, преди да решиш, че съм достоен за Гуендолин.

— Виж го, Ана, какъв ни е умен. Нищо чудно, че ми е любимец.

— Недей да бързаш толкова — спря го Брансън. — Още не съм взел окончателно решение. Обаче — добави той, преди Даниъл да бе избухнал, — ми се ще много да проуча възможностите. Тъй като познаваш Гуендолин...

— Нарича я „Гуендолин“! — възкликна Даниъл и очите му се насълзиха. — Чу ли, Ана, как я нарича с цялото ѝ име и колко романтично звучи?

— Млъкни, Даниъл — прошепна Ана, въпреки че и тя се бе разнежила.

— Познавате я още от бебе — продължи младежът. — А аз се запознах с нея едва преди няколко седмици. Защо не ми предоставите малко вътрешна информация?

— Тя държи на честността — поясни Ана и погледна първо Брансън, а сетне и мъжа си.

— Нямам намерение да я лъжа — усмихна се младежът и върху брадичката му се появи чаровна трапчинка.

— Трябва да ѝ завъртиш главата — намеси се и Даниъл. — Открай време си е романтична, дай ѝ да слуша приказки!

— Не, Гуен трябва да запази здрав разум — поправи го жена му. — Тя се гордее със своята сила и независимост.

— Не, тя има нужда от лунна светлина, от рози и нежни думи.

— А, не, има нужда не от това, а от почтеност, взаимност и уважение.

Брансън въздъхна тежко.

— Е, помогнахте ми много — поклати той глава, а после съвсем се обърка, защото Ана и Даниъл прихнаха в гръмогласен смях. — Да

не съм пропуснал някоя шега?

— Ама ти не ме слушаш внимателно — каза Даниъл и хвана жена си за ръката. — Наистина пропусна най-важното. Обясних ти, че Гуен се е метнала на баба си. Казахме ти най-чистосърдечно какво иска нашата Гуен. Същото, което преди шейсет години искаше и прелестната Ана Уитфийлд от недодялания шотландец, влюбил се до полуда в нея още в мига, когато я зърна с розовата рокля на лятното увеселение у Донахю.

— И макар че се наложи доста да се потрудя — продължи през шепот Ана, — с времето получих всичко, каквото исках, дори повече. Важното е, Брансън, да бъдеш верен на себе си, важното е и Гуен да бъде такава, каквата е. Започнете отгук.

Гуен бе много доволна, че бе настояла да иде на служебното мероприятие със своята кола, и сега, в полунощ, вече се бе прибрала и паркираше на алеята пред къщата. Не помнеше някога през живота си да бе прекарвала по-скупна вечер.

Нямаше нищо против служебните мероприятия или срещу Грег. Но служебното мероприятие, съчетано с Грег — това вече си бе истинско изпитание за търпението ѝ.

Ако Грег се бе претрашил още веднъж да ѝ пусне ръка под масата, Гуен щеше да му я изтръгне, без изобщо да се колебае!

Каза си, че ако е бил с нея, Брансън сигурно е щял да коментира през шепот надутите речи и да взима на подбив хората, които ги държат. А тя е щяла да се опитва да не се кикоти и да не се опозорява. Брансън сигурно е щял да пуска шегички и за жилавото студено пиле по киевски, което Гуен се бе преструвала, че яде с голям апетит.

И те двамата сигурно са щели да танцуват, а не да обсъждат цял час и половина лазерната хирургия. Накрая Гуен не издържа, измисли някакво извинение и се изниза.

Ала защо ли сега си мислеше за Брансън? Тръсна глава и слезе от колата. Всъщност не бе искала да прекара вечерта и с него. Бе искала да се прибере вкъщи и да се сгуши пред камината с чаша бренди и хубава книга в ръка. Но сега вече бе твърде късно за това и тя си мечтаеше да се пъхне под топлите завивки и да потъне в сладък сън.

Вече беше почти при входната врата, когато видя декоративното дърво в огромна саксия, сложено точно под лампата на верандата. Смаяна, се наведе и се взря в препарираната птичка върху един от клоните, натежали от златни копринени круши.

Имаше и картичка с нейното име върху плика и Гуен я отвори. На нея пишеше:

„Нека днес бъде за теб първият ден от коледните празници!

Бран“

Беше ѝ пратил препарирана яребица върху декоративно крушово дръвче, помисли си тя и притиснала картичката до гърдите си, въздъхна тежко. Колко мило от негова страна! Гуен прокара пръсти по една от лъскавите круши и се усмихна глупаво на пъстрата препарирана птица. И както бе коленичила до смешното декоративно дръвче, най-неочаквано си даде сметка, че се бе влюбила безумно.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гуен излезе от операционната зала. Сложната операция бе продължила дълго, но тя бе доволна, че я бяха допуснали да асистира. Последните десет часа бе прекарала на крак и беше толкова уморена, че копнееше час по-скоро да се прибере и да си почине.

Видя Брансън, който я чакаше в коридора, и реши, че шансовете да се измъкне от болницата се увеличават.

— Казаха ми, че си тук и правиш операция.

— Само асистирах — поправи го тя. — Пациентът работил доста небрежно с електрическия трион, едвам го закърпихме. Ала ще запази ръката си — добави Гуен, после натисна бутона на асансьора. — Доктор Мерит е най-добрият хирург в щата. Не познавам друг, който да е в състояние да прави такива чудеса като него. Човекът бе загубил много кръв, беше травмиран, имаше разкъсани мускули и нерви. А и не е от пациентите, които лесно ще издържат на дълга хирургична намеса — наднорменото му тегло е най-малко петдесет килограма. Но се надявам, че догодина по Коледа пак ще може да реже с електрическия трион елха за празника.

— А ти взе ли си елха?

— Ще си купя тази седмица — отвърна тя и влезе в спешното отделение. Камък ѝ падна от сърцето, че поне тук всичко изглеждаше спокойно. — Ще ида да си взема кафе.

— Смяната ти свърши, нали?

— След десет минути — каза младата жена, после влезе в служебното помещение и се насочи право към кафеника. — Днес не те чаках.

— Имам да свърша някои неща — рече Брансън и извади от джоба си кутийка. — Ето едно от тях.

Както държеше кафеника, Гуен погледна красивата сребриста кутийка, прихваната с панделка.

— Стига си ме отрупвал с подаръци, Брансън!

— Защо?

— Вече прекаляваш.

— Ама защо? — усмихна се той. — Другите ти харесаха.

Тя си спомни декоративното крушово дръвче, прелестната малка брошка с две гургулици, трите смешни кокошчици от порцелан и четирите пластмасови птиченца, които, ако ги курдисаш, пеят и чуруликат. Бяха наистина чудесни.

— Хайде, отвори кутийката! — подкани младежът. Пое кафеника от нея, връчи ѝ кутийката и наля кафе и на двамата.

Гуен бе очарована и не го криеше. Брансън чу как тя въздиша безпомощно, докато отваря кутийката и вади дългата верижка с пет преплетени халки върху нея.

— Как успяваш?

— С търпение, решителност и упорство — отвърна Брансън и остави чашите. — Дай да ти я сложа.

Взе я от нея и я надяна през главата — верижката грейна върху фона на грозната зелена престилка. Гуен прокара пръсти по нея.

— Не е редно да я взимам.

— И таз добра, не било редно! Какво лошо има да я вземеш, след като я харесваш!

— То оставаше да не я харесвам! — отвърна някак отчаяно тя. — Наистина е много хубава.

Ала бе убедена, че няма право да я взима. Те с Брансън се познаваха съвсем бегло. Гуен не го бе насърчавала да я ухажда. Той не бе следващата стъпка, която тя предвиждаше в живота си.

— Защо го правиш? — попита го Гуен.

— Защото още изпитвам нещо към теб — отговори Брансън, после се наведе и допря лекичко устни до нейните — не се стърпя, толкова чаровни му се сториха смущението и притеснението ѝ. — И това нещо май се разраства. Хайде, сложи си дрехи, с които да не плашиш толкова хората, и да идем някъде — плъзна той ръце около кръста ѝ. — Защо да не вечеряме на свещи?

— Не съм облечена за вечеря.

— Изглеждаш чудесно. Хубава си. Направо си съвършена — добави Брансън, усетил, че тя се двоуми, омеква, на път е да склони. — Искам да съм с теб, Гуендолин. Искам да се любим. Не помня някога да съм искал по-силно нещо, а аз съм искал много неща през живота си.

Гуен се остави той да я целува — не можеше да се спре.

— Откакто влезе в моя живот, съм толкова зашеметена, че не мога да си поема дъх.

— Ами не си поемай — каза Брансън, обзет от нетърпение. — Ела с мен! Позволи ми, Гуендолин, да те докосна! — примоли се той и я обсипа с целувки, разсеяли всички нейни мисли за съпротива.

— Искам... — пророни тя и обхвана с длани лицето му, после прокара пръсти през тъмнорусата му коса. — Искам те. Не си мисли, че те разигравам или се правя на интересна. — Гуен се дръпна, за да го гледа в очите. За нея бе жизненоважно да е искрена, да следва логиката. — Досега не съм желала никого в такава степен, че да му разреша да ме докосва.

Трябваше да мине известно време, докато Брансън се отърси от тръпката на възбудата, докато си възвърне здравия разум и разбере какво му говори тя.

Божичко, колко беше непорочна и невинна! Наистина приличаше на принцеса от приказките.

— Нямах представа колко много значи това за мен. Не искам да те нараня.

— Не се страхувам, че ще ме нараниш — рече Гуен и отстъпи назад. Прокара пръсти през косата си и добави: — Лекарка съм, знам. — Брансън се засмя и тя го погледна с присвити очи. — Какво смешно съм казала?

— Някои неща не са свързани с анатомията и нямат нищо общо с медицината, доктор Лакомникова.

— Доктор коя?

— Чу ме — отвърна Брансън и си помисли какво удоволствие е да я изненадва. — И повярвай, докато те любя, няма да мислиш като лекарка.

— Още не съм казала, че ще ме любиш — възрази с леден тон Гуен. Самоуверената му усмивка я подразни и тя си възвърна малко от самообладанието. — И ако и занапред ти е толкова забавно, че в това отношение ми липсва опит...

— Изобщо не ми е забавно, че ти липсва опит в това отношение. Обратното, действа ми възбуждащо. Невероятно възбуждащо. Хайде, не ми отказвай, нека вечеряме заедно, и то късно. Искам да прекарам с теб много време, за да ти дам... опит — довърши той, после се пресегна, хвана я за брадичката и я притегли към себе си.

— Още не съм решила — прошепна Гуен и изпита голямо облекчение, защото точно в този момент иззвъня служебният пейджър, прикачен към колана на престилката ѝ. — Извинявай.

Свали пейджъра и погледна кода, после се обърна, изскочи през вратата и тръгна да търси дежурния лекар на отделениято.

— Добре, че още не си си тръгнала, Блейд, имаме спешен случай — каза ѝ той. — Рани от огнестрелно оръжие в гърдите и коремната област. Момченце на дванайсет години. Линејката ще бъде тук след две минути.

Брансън видя как Гуен се преобразява направо пред очите му — от ядосана жена се превърна в хладна калена стомана. Без да губи и миг, хукна към двойната врата още преди сирените да бяха огласили всичко наоколо.

Санитарите вкараха момчето с количката. — Гуен тичаше до нея и пътем разпитваше колегите си какво е състоянието на детето. Надяна ръкавиците и престилката, а една от медицинските сестри ѝ сложи предпазните очила. За броени секунди ръцете ѝ станаха целите в кръв.

Брансън забеляза, че момченцето бе с яке и джинси. Подир количката в залата нахълтаха мъж и жена, които плачеха, молеха и разпитваха на висок глас.

— Не стойте тук — извика Гуен, докато вкарваше тръбичките на системата. — Уолъс, донеси ми шест банки с кръв. Нулева отрицателна група. Налага се да му прелеем кръв.

— Той ще се оправи. Ще се оправи, нали? — попита жената, като се опитваше да изтика един от санитарите. — Прибирал се от едно приятелче. Горкото ми момченце! Мъничкият ми Скоти!

Във въздуха се носеше тежката миризма на мъка и ужас, изместила дори миризмата на кръв.

— Сега вече Скоти е в добри ръце — успокои Уолъс родителите и се опита да ги изведе от помещението. — Няма по-добра лекарка от доктор Блейд. Оставете я да си върши работата.

Ръцете ѝ пипаха бързо, тя се мъчеше да запази спокойствие.

— Кръвното налагане пада. Почти не усещам пулса.

Гуен нареди да направят кръвна проба. Думите ѝ кънтяха из въздуха, докато тя се опитваше как ли не да помогне на детето. Ала дълбоко в себе си вече знаеше, че не може да направи нищо.

— Побързайте със снимките. Някой да иде да ги донесе. Искам да разбера колко куршума са заседнали в телцето му. Хайде, Скоти, стой с мен!

Бореше се със сетни сили за живота на момченцето. Бе плувнала в пот, очите ѝ блестяха, сякаш беше на полесражение. Знаеше, че понякога смъртта може да бъде и победена. Е, ако не победена, то поне надхитрена.

Раните бяха много тежки. Но Гуен не си позволяваше да мисли за тях — бе насочила цялото си внимание към онова, което трябваше да направи, към всяка стъпка, всяко движение, всеки отговор.

Минутите се изнизваха, колегите ѝ сновяха напред-назад, влизаха и излизаха от залата на спешно отделение.

— Кръвното налягане пада! Пулсът не се усеща! — извика една от сестрите.

Гуен изруга, покатери се на количката и започна да масажира сърцето на момчето.

— Хайде, включвайте системата! Бързо! Не бива да пилеем и един-единствен миг! Губим го!

Детето беше с черна къдрава косица и с лице на заспал ангел. Гуен си заповяда да не го гледа, да не мисли, само да действа.

— Дайте ми още две банки с кръв. Трябва да прехвърлим детето горе. Хайде, побързайте!

Санитарите изкараха количката, Гуен още беше на нея и масажираше сърцето на момченцето. Родителите се спуснаха към тях и се опитаха да се вкопчат в количката, ала младата лекарка дори не им обърна внимание — бе вперила очи в лицето на детето.

Последното, което Брансън видя, преди да се затворят вратите на асансьора, бе решителността в блесналия ѝ поглед.

Когато след два часа вратите се отвориха отново, той пак видя очите ѝ, но сега в тях се бе запечатала смъртта на детето.

— Гуендолин...

Тя само поклати глава. Взе като курдисана личния си картон и отбеляза времето, когато бе напуснала работа. Не каза нищо и отиде безмълвно при своето шкафче в служебното помещение.

— Съжалявам — каза зад гърба ѝ Брансън.

— Понякога се случва и това. Детето е починало още преди да го докарат. Починало е, когато един от куршумите го е пронизал в

сърцето. — Гуен свали престилката и извади от шкафчето вълненото си сако. — Не е трябвало да ме чакаш, Брансън. Капнала съм от умора, тази вечер не ми е до светски живот. Ще се прибера вкъщи.

— Ще те откарам.

— Дошла съм с колата — поясни тя и извади от шкафчето дамската си чанта и палтото.

— Няма да те оставя сама. Разстроена си.

— Не съм разстроена. Това не е първият пациент, когото губя, едва ли ще е и последният. — Облече палтото и извади от джоба ръкавиците. — Направихме всичко по силите си. Но това не бе достатъчно.

Гуен отвори с вдървени изтръпнали пръсти вратата. Брансън изчака да излязат навън, където прехвърчаше снежец.

— Нека все пак те откарам.

— Не ми досаждай! — Дръпна тя ръката си, когато той се опита да я хване. Усещаше невероятна, почти непоносима тежест в гърдите си. — Мога и сама да се оправя. Не съм опряла до теб. Махни ми се от главата... — Възмутена от самата себе си, Гуен спря и разтърка очи. — Извинявай. Не бива да говоря така. Недей, моля те — поклати тя глава, когато Брансън понечи да я помилва по бузата. — Искам да се поразходя.

Той пхна ръце в джобовете си.

— Тогава ще се разходим двамата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Навън фъртуната издигаше стълбове бели снежинки. Те вървяха, без да продумват, покрай реката, а някъде в далечината се чуваше тътенът на уличното движение. Навсякъде светеха празнични коледни гирлянди. На кръстовището един Дядо Коледа звънеше монотонно с камбанка, а покрай него минаваха забързани пешеходци.

Гуен си помисли, че Коледата е време за детски смях, за семейни празненства, за тайни и радост. Но за съдбата — стига да вярваш в нея — дните, сезоните бяха еднакви.

— Човек не бива да таи мъката вътре в себе си — отбеляза накрая тя. Ръцете ѝ бяха премръзнали и уморени. Пъхна ги бързо в джобовете на палтото си, не ѝ се занимаваше с ръкавиците. — Не се ли отърсиш от нея, губиш представа за нещата, започваш да се съмняваш в себе си, в инстинктите и способностите си. И следващия път, със следващия пациент вече не си във форма. А аз не мога да го допусна. И го съзнавам прекрасно.

— Ала забравиш ли мъката, преставаш да си човек, губиш онова, което ти вдъхва сили да се бориш и следващия път, със следващия пациент.

— Никак не е лесно да вървиш неотклонно по този път — отвърна през шепот Гуен. — Колкото и да се опитваш да ходиш по права линия, в един момент неминуемо се отклоняваш в едната или в другата посока — допълни тя и се спря да погледа водата.

Обичаше това място, този град с неговото лудешко улично движение, с прелестните старинни сгради и морето. Обичаше Бостън заради неговата история и гордост. Сега обаче това не ѝ носеше утеха. Градът беше част от един свят, който понякога бе студен и жесток към беззащитните.

— Не исках детето да умира. Още щом видях колко тежко е ранено, с разума си разбирах, че не можем да направим нищо. Но понякога стават и чудеса. — Гуен затвори очи, признателна на Брансън, че мълчи и ѝ влиза в положението, разбира потребността ѝ да си излее болката. — На другото ще издържа. На безкрайното работно

време, на напрежението и стреса. Учила съм да правя точно това. Ще издържа и на безсмислената бюрокрация. На грубите пациенти, на наркоманите и хората, посегнали на живота си. Ще се примиря и с пропилените животи. Непрекъснато се натъкваш на тях и в един момент преставаш да ги забелязваш. И после най-неочаквано... — Гласът ѝ се разтрепери и тя долепи пръсти до очите си. — Беше само на дванайсет години.

— Ти направи всичко по силите си — обади се най-накрая Брансън.

— Ала детето е мъртво и вече няма значение какво съм направила.

— Не си права. Не бива да се самообвиняваш — каза Брансън и я извърна с лице към себе си. Видя, че по страните ѝ се стичат сълзи. — Колко живота спаси днес, тази седмица, тази година?

— Щом видя човек, който се мъчи, знам, че мога да му помогна... В повечето случаи.

— И го правиш — рече тихо Брансън. — Каквото и да ти струва.

— Точно това съм искала. Знам и че понякога, каквото и да правиш, колкото и всеотдайно да работи екипът, си обречен да загубиш. Това е напълно логично, не противоречи на здравия разум, но пак ми е трудно да го приема. Знам, че тази сутрин момченцето е станало от сън и е закусило. Отишло е на училище, мечтаело си е. И после животът му е бил прекършен само защото то се е озовало на неподходящо място в неподходящ момент. — Гуен се обърна и пак тръгна покрай реката. — Бях длъжна да опитам — продължи тя. — Детето беше мой пациент. Ала най-ужасното беше, когато излязох в коридора, за да съобщя на майка му и баща му, че е мъртво.

— Гуендолин, ти си смел човек. Онова, което правиш, е истинско чудо! — прошепна Брансън, после взе ръцете ѝ и инстинктивно започна да ги разтърква, за да ги постопли.

Тя отпусна глава върху рамото му.

— Извинявай, че ти се разкрещях.

— Шшт! — сведе той устни към косата ѝ.

Ето кое носи утеха в живота, помисли Гуен. Да имаш до себе си мъж, на чието рамо да се облегнеш.

Изпита нужда да го усети още по-силно и допря устни до неговите. Топлината им разсея болката и умората.

— Брансън! — пророни тя и се опита да се усмихне, когато той започна да бърше с палци сълзите ѝ. — Ако още ме желаеш, ще дойда с теб.

Брансън почувства как на гърлото му засяда буца. Ръката му върху бузата ѝ застина.

— Разбира се, че те желая — рече той и я помилва по рамото. — Сега обаче и дума не може да става да те моля да идваш с мен.

— Но... — поде Гуен, сетне затвори очи и млъкна наскре думата, усетила, че Брансън я целува по челото.

— Вдъхновяваш ме да се придържам към някои правила. Сега си разстроена и уязвима. Няма да е трудно да си внуша, че те успокоявам и отклонявам вниманието ти от болката.

— А няма ли да е така?

— Да, ала в същото време и ще се възползвам от случая. А аз не искам да го правя.

— Не те разбирам. Мислех, че предпочиташ да се възползваш, както се изрази, от случая.

— Не по този начин. Ще бъдем за пръв път заедно не защото си нещастна, не и защото си ми благодарна, че съм те изслушал. Когато те докосна, когато ми позволиш да го направя, ще бъде само заради нас двамата. За нищо друго.

— Ако си внимателен само защото никога досега не съм била с мъж...

— Внимателен съм, защото става дума за теб, Гуендолин. Държа на теб, знай го! — натърти Брансън и пак я целуна лекичко по устните. — И то много. Затова ще се погрижа да вечеряш, после ще те изпратя до вас и ако се налага, лично ще те сложа в леглото и ще се уверя, че си заспала.

Гуен най-после се усмихна.

— Излишно е да ми трепериш като на малко дете.

— Знам. И точно заради това ми е така приятно да го правя. Днес нямаш думата по този въпрос. Премръзнала си — добави той, прегърна я през раменете и я поведе назад към болницата.

— Признателна съм ти за вниманието, но вече дойдох на себе си. Колата ми е тук, така че...

— Трябва да хапнеш.

— Не ми се яде.

— Ще ядеш! — отсече протичко Брансън и съгледа на една пресечка от болницата малко ресторантче. — Хайде, ела да хапнеш ей там!

— Не, обслужването е безобразно, а и храната не е от най-изисканите.

— Тъкмо ще се позабавляваме — засмя се той и когато я поведе към входа на заведението, тя забеляза, че на светлината косата му блести като златна. — Е, доктор Блейд, както е тръгнало, тази вечер ще бъде и първата ни любовна среща.

Гуен загледа как Брансън отваря тежката врата с тъмно стъкло. Лъхнаха я миризми и горещина. По тавана бяха накачени грозни украшения за елха, които я развеселиха.

— Защо пък не! — каза тя.

Вътре нямаше къде игла да падне. Бе топло като в баня и много шумно. Гуен не чу какво бе казал Брансън на келнерката, затова пък видя сгънатата банкнота, която ѝ подаде. Жената веднага ги настани в едно от ъгловите сепарета.

— Това не е от заведенията, където се налага да даваш рушвет на оберкелнерката — забеляза Гуен, докато се наместваше на стола, тапициран с изтъркана кожа.

— Ама уредих нещата, нали? — засмя се Брансън и на брадичката му се появи трапчинка. — Имаш нужда да поседнеш и да си починеш, и то възможно най-далеч от онова гъмжило при барплота...

— Ресторантът е свърталище за хора, които търсят силни преживявания — поясни, Гуен и отпусна глава върху високата облегалка. — Доста от колегите идват тук да пофлиртуват и да си намерят някого за вечерта — усмихна се тя, забелязала, че Брансън бе сбърчил чело. — Не ме гледай така, лично аз почти не стъпвам тук, рядко имам енергия да флиртувам.

— Чувствата ми няма да бъдат засегнати, ако тази вечер все пак опиташ — усмихна се той и я хвана за ръката. — Искаме да поръчаме нещо за хапване и пиене — обърна се към сервитьорката, която минаваше покрай масата, после даде поръчката. — Гледайте да не изгорите пържолите. Донесете ни и бутилка минерална вода. Как се казват?

— Кристъл — отвърна свъсена жената и продължи да записва поръчката.

— Ще ви бъдем благодарни, Кристъл, ако ни донесете с виното и няколко питки. Денят бе много тежък за дамата, тя е капнала от умора. Сама знаете какво е да си капнал от умора...

После я озари с такава сияйна усмивка, че жената престана да се муси.

— Знам, и още как! Разбира се, че ще ви обслужа бързо.

Гуен изчака келнерката да се отдалечи и си пое въздух.

— Какви ги вършиш, Брансън! Как така поръчваш, без да ме питаш какво искам?

— Обещавам да не ми става навик — отвърна той засмян. — Мозъкът ти е преуморен, защо да го товарим още и да го караме да взима решения! Имаш нужда да се отпуснеш, да хапнеш месо и да презаредиш батериите си. И аз ти осигурявам всичко това. И за да ти покажа, че го правя най-добронамерено, следващия път ще предоставя на теб да поръчаш и за мен.

— Наистина ли? — грейна тя. — Какво ще кажеш за едни дробчета?

Брансън се намръщи.

— Смятам да умра, без да съм опитвал карантия.

— Спомни си за това другия път, когато решиш да поръчваш и за мен.

— Разбрахме се. Кога имаш почивен ден?

— Ще почивам в събота следобед и в неделя.

— Ще излезеш ли с мен в събота вечер? Ти ще кажеш кога, аз пък ще определя къде.

Гуен изви вежда.

— В Консерваторията има представление на „Сватбата на Фигаро“. Обичаш ли опера?

— Имам много ласкаво отношение към операта.

Тя премигна два пъти.

— Наистина ли?

— Приятно е от време на време да те изненадвам — рече той и се усмихна на келнерката. — Благодаря ви, Кристъл. — Взе от панерчето една питка, разчупи я на две, намаза я с масло и даде половината на Гуен. — А Моцарт е сред любимите ми композитори.

Ще дойда да те взема в седем часа. И стига да не възразяваш, ще вечеряме след представлението.

— Чудесно.

— Тогава вече бих искал да останеш при мен и да те любя. После да спиш с мен, а в неделя да закусим в леглото. Стига да не възразяваш.

Гуен преглътна хляба и отпи от газираната минерална вода, която Брансън бе налял в чашата ѝ.

— Не, не възразявам — успя да изрече тя.

— Я да видя — настоя Джулия още щом Гуен влезе в къщата. — Ужасно съжалявам, че не успях да те придружа по магазините. Лора, Гуен се прибра от пазар с цяла камара пакети.

— Лора тук ли е?

— Предприела е набег срещу хладилника. — Джулия грабна един от пакетите и се завтече към хола. — Сутринта Ройс я завел едва ли не насила да купуват бебешки нещица и сега била капнала от умора.

— Какво са купили?

— Засега нищо. Явно само са оглеждали. Жалко, че не съм видяла как Ройс умува кое точно бебешко кошче да вземе.

— Колебаехме се между три модела — поясни Лора, след като дойде при тях с купа спагети. — Но се изпокарахме заради разногласия относно стила.

Гуен се отпусна на канапето срещу окичената коледна елха и подви под себе си нозе.

— Изобщо не ми изглеждаш капнала — рече укорно тя. Братовчедка ѝ излъчваше жизненост и здраве. Тъмните ѝ очи блестяха, златистите ѝ страни се руменееха.

— Наистина не се чувствам уморена, ала Ройс толкова се увлече, че тръгна да избира електронни игри, и предпочетох да се измета.

— Виж, аз наистина се уморих — отбеляза Гуен и разтърка ходилата си. Пое си дълбоко въздух и усети мириса на бор, на канела и пукащо ябълково дърво. На уютен дом. — Но сама съм си виновна. Бива ли да чакам последната минута, за да избирам нова рокля! Всъщност не ми и трябва.

— Как така да не ти трябва! — възрази Джулия и бръкна в първия плик. — Една важна любовна среща заслужава и хубава рокля.

— Сбърка пакета!

— А в този какво има? Я да видим! — Издула буза, Джулия извади тъничка опаковъчна хартия, от която изпаднаха обшити с дантелки розови жартиери. — Не бих казала, че съм сбъркала пакета. Зависи от гледната точка.

— Вечно си късам чорапогачника — започна да се оправдава Гуен. — Реших, че ще е по-практично, ако... — После се засмя и сви рамене. — Добре, де, исках да го смая!

— Клетият човечец, направо ще го хвърлиш в тъч, щом те види с това тук! — Джулия извади и сутиен в същия цвят, украсен отпред с мъничка розичка. — Божичко, с твоя Брансън е свършено!

Лора остави купата и приседна до Гуен, на страничната облегалка на канапето.

— Това ли е мъжът на твоя живот?

— Искане ми се да е той.

— Той е, разбира се, иначе защо ще ти праща седем кристални лебеда! — рече Лора.

— Ще дойде след около два часа — поясни Джулия. — Ако останеш, ще го видиш и ще му се полюбуваш.

— На драго сърце, ала имам среща с любимия си съпруг. Хайде, Гуен, покажи ни роклята!

— Добре, но не забравяйте, че съм обикаляла да я търся цели четири часа. Проявете милост! — Извади от плика плоска кутия и стана от канапето, за да покаже тясната рокля от тъмнорозово кадифе в целия ѝ блясък.

— Красива е — прошепна Джулия.

— Не ти ли се струва прекалено претенциозна с тези лъскави мъниста по бието и маншетите?

— Няма такова нещо! Направо е създадена за теб — възрази Лора и прокара пръсти по гладкото кадифе. — Класическа, елегантна.

— Не е кой знае колко секси. Опитах се да намеря нещо, което да е малко по-... И аз не знам какво търсех, ала се върнах с това!

— Мен ако питаш, роклята си е много секси! — не се съгласи Джулия. — Висока яка, дълги тесни ръкави. Брансън ще има да се

чуди какво ли ще открие под нея. А когато те види... Е, ти си лекарка, знаеш да правиш изкуствено дишане, може би той ще оживее.

— Притесняваш ли се? — поинтересува се Лора.

— Не — усмихна се Гуен, после сгъна старателно роклята и я прибра в хартията. — Ще бъда с мъжа, когото харесвам. Всичко е прекрасно. А сега смятам да се кача горе, да се поизлежавам в топлата вана и да посветяла гримирането и обличането два пъти повече време, отколкото обикновено.

Тя събра пликовете и излезе от стаята.

— Сигурна ли си в човека? — обърна се Лора към Джулия, след като Гуен се скри по стълбите.

— Нали ти казах, направо си е изгубил ума по нея. А освен това е и първият мъж по който тя се прехласва като гимназистка.

— Да, приятно ми е, че я виждам такава замечтана. — Протегна се доволно и лениво Лора. — Откъде го е докопал дядо?

— Познава родителите му. Но според Гуен дядо няма нищо общо.

Лора се изсмя и пак вдигна купата със спагетите.

— Глупачето ми! Дядо винаги дърпа негласно конците — отметна тя глава. — И знаеш ли, Джулс, ако тя се хване сериозно с мъжа, който ѝ е избрал дядо, той ще насочи цялото си внимание към теб.

— Това и чакам! Само да ми падне в ръчичките! — усмихна се самодоволно Джулия и колкото да се позабавлява, вдигна една играчка Дядо Коледа, която се курдисваше и която удивително приличаше на Даниъл Макгрегър. С чевръсто движение на китката нави механизма и пусна играчката да се клатушка. — Отсега те предупреждавам, старче — закани му се тя с пръст. — Почнеш ли да ми правиш номера, здрава ти гърбина!

Лора се засмя при вида на довольната многозначителна усмивка върху розовобузестото лице на брадатия Дядо Коледа, после озари с усмивка и братовчедка си.

— Дано си вярваш!

Гуен слезе на долния етаж точно в седем часа. Чувстваше се спокойна, самоуверена, щастлива. Върху ушите ѝ блещукаха

диамантите, подарък от майка ѝ и баща ѝ по случай дипломирането. Със сексапилното бельо под изисканата рокля със строг силует тя се чувстваше женствена и загадъчна.

На вратата се позвъни и докато отваряше, Гуен усети как сърцето ѝ прескача. Съгледа пред себе си Брансън, който беше облечен в смокинг и носеше огромен букет бели рози.

— Божичко, колко са красиви!

— Чакай малко! — без да се помръдва, той я огледа от глава до пети. — Ти си самото съвършенство. Направо ме зашемети, Гуендолин.

— Тогава няма да ти казвам колко усилия хвърлих, за да го постигна — усмихна се тя и пое розите. — Нека ги натопя. Нали ще ме почакаш?

— Да, ще те почакам — отвърна Брансън и ѝ целуна ръка.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Холът в хотелския апартамент на Брансън бе пълен с току-що цъфнали бели рози и с бели свещи, озарили всичко наоколо с мека светлина. При прозореца с дръпнати завеси, така че да се вижда целият град, имаше масичка със снежнобяла ленена покривка, отрупана със сребърни прибори и кристални чаши.

Гуен въздъхна тежко.

— Да не си наел цял рояк елфи? — прошепна тя.

— Не, разчитам на оправния персонал на хотела — поясни Брансън и пое пелерината ѝ. — Преди да тръгнем от театъра, им позвъних, за да приготвят всичко.

— Както гледам, ти създадох големи главоболия.

— Няма такава нещo. Обичам да подреждам мизансцена — възрази той, после остави пелерината и притисна устни към дланта ѝ. — Направих го в чест на нас двамата. Е, поръчах храната, без да се допитам до тебе.

— Този път ще бъде великодушна и ще ти простя.

— Ще ни донесат студени закуски. Гладна ли си, или първо да се заемем с шампанското?

— Едно шампанско ще ми дойде добре.

— Искам тази вечер всичко да е добре. — Брансън взе една розова пъпка и ѝ я поднесе, после извади от сребърната кофичка с леда бутилка шампанско. — Първия път, когато те видях, си представих балет с отлична хореография.

Гуен понаведе глава и се усмихна, когато тапата изпука.

— Балерините са много по-издръжливи, отколкото си мислят мнозина.

— Най-добрите са силни, всеотдайни, неуморни. Освен това, когато те видях, си представих феи и приказни принцеси — допълни Брансън и ѝ подаде чашата с шампанското. — Те също са по-силни и издръжливи, отколкото си мислят повечето хора. Но въпреки това на човек му се приисква да спаси някоя принцеса и да се грижи за нея.

— От какво ще ме спасяваш, Брансън?

— За една нощ, за една-единствена нощ — от реалността — каза той и допря чашата си до нейната. — Да пием за приказките и за щастливия край.

— Наздраве! — Тя отпи и усети върху езика си пенливото вино. — Ала това тук е реално и не е нужно да ме спасяваш от него. А и не искам. Излишно е да ме прелъстяваш, Брансън. Тук съм, защото искам. Защото те желая.

— Най-голямото удоволствие за мен, Гуендолин, е да те прелъстя.

Той я помилва по бузата и я целуна спокойно по устните.

Тя не беше притеснена — поне засега. А на него му се искаше да е нервна. Искаше му се да види как прелестните ѝ очи се замъгляват от притеснение, от желание, от копнеж. Смяташе да смъкне пласт по пласт практичната ѝ природа, докато пред него се открие романтичната ѝ същност.

Искаше да пробуди у нея именно романтичното. И да се грижи за него. Да му доставя наслада. А щом го откриеше, щеше да даде на Гуен всичко, каквото притежаваше и каквото представляваше.

— Вземи, опитай! — прикани я Брансън, после взе от купата една ягода, топна я в белия течен шоколад и ѝ я поднесе.

— Великолепна е!

— Вземи още!

Даваше ѝ малки хапки от различните лакомства върху масата и от време на време я целуваше. Усети, че тя трепери като листо.

— Само ми, кажи какво искаш. — Засега я милваше само по лицето и я целуваше все по-страстно. — Кажи ми, когато си готова.

— Аз не съм от стъкло — възрази Гуен, но гласът ѝ трепереше.

Брансън я отвеждаше на място, където тя не бе ходила никога, и първите стъпки бяха зашеметяващи.

— Може и да не си от стъкло, ала въпреки това си безценна — прошепна той, взе чашата от ръцете ѝ и я остави на масата. Премрежените му от страст очи бяха вторачени в нейните. — И моя. Поне за тази нощ...

Вдигна я на ръце, а сърцето ѝ примря сладостно. Сигурно беше глупаво, но Гуен си представи рицар в блеснали на слънцето сребърни доспехи, който я бе понесъл, за да я качи на бял жребец.

Покривалото на леглото беше отметнато и по него бяха разпръснати розови листенца, при вида на които сърцето ѝ подскочи. Горяха свещи, чийто пламъчета трепкаха и озаряваха с мигаща светлина стаята.

— Тук няма време — рече ѝ младият мъж и я остави при леглото. — Тук няма друг свят, освен този. Няма никого, освен нас. Освен теб, Гуендолин, и мен.

Тя му вярваше. Днес имаше нужда от тази създадена от него реалност, искаше само нея. Вдигна ръце, прегърна го и се остави във властта на усещанията. И на Брансън.

Устните му бяха търпеливи, убедителни, ту властни, ту гальовни, ту възбуждащи. Гуен се олюля, зашеметена от милувките му и от крехкото ухание на рози и свещи.

Докосвай ме, помисли си, ала сякаш го изрече, защото дланите на Брансън се плъзнаха по бедрата ѝ и я замилваха по нежните извивки под кадифето. Още и още!

Той я зацелува надолу по вратлето. Бавно, сантиметър по сантиметър смъкна ципа, за да почувства за пръв път кожата ѝ, която приличаше под кадифето на свила. И вече беше топла. Не му струваше никакви усилия да не бърза, да е внимателен. Желанието му към Гуен бе съпътствано от също тъй силната потребност да дава. Извърна я с гръб към себе си, за да се наслади на прелестната извивка на тила и раменете ѝ. Когато тя вдигна ръка и го прегърна през врата, Брансън усети как кръвта му кипва, но въпреки това устните му останаха търпеливи, а ръцете — нежни.

Гуен потрепери и се изви на дъга, когато той обхвана с длани гърдите ѝ и прокара палци по нежната извивка. И двамата застанаха възбудено, след като Брансън смъкна роклята от раменете ѝ и тя се свлече на земята.

— Божичко!

Изобщо не бе очаквал, че отдолу ще открие такава невероятна гледка. Беше си представял прелестното ѝ тяло. Ала когато съгледа бикините от розова коприна и дантелите, се възбуди така, че впи пръсти в раменете ѝ и я извърна към себе си, за да вижда лицето ѝ.

Гуен забеляза страстта, внезапно озарила очите му с цвят на пушек, и почувства как сърцето ѝ тупти като обезумяло. Кожата ѝ стана топла и настръхна, главата ѝ се замая.

— Исках... Исках да те изненадам — успя да пророни тя и усетила, че той пак е вперил почти черни очи в нея, инстинктивно отстъпи назад.

В тях имаше нещо диво.

От глава до пети Гуен беше в розово и бяло — приличаше на чуплива скъпоценност, сложена зад тънко-претънко стъкло. На Брансън му идеше да натроши на парченца това стъкло и да граби, да плякосва, да обладава. Но си наложи да озапти желанието. Докосна само с връхчетата на пръстите пленителните изваяни форми под розовата коприна.

— Невероятна си!

Как успяваше да я милва така нежно и в същото време да я изгаря с пламнал поглед? Тя развърза с трепереща ръка вратовръзката му.

— Искам да те видя...

Брансън долови колко бе напрегната. В очите ѝ проблясваха искриците на страха, макар че Гуен се опитваше как ли не да го обуздае.

— Погледни ме — примоли се той, когато тя разкопча бялата официална риза. — Искам да виждам очите ти, докато те галя. Искам да виждам какво усещаш, докато те милвам. Ето така.

Прокара длан по бедрата ѝ над чорапите. Разкопча първия жартиер, а очите ѝ се разшириха и Гуен притаи дъх.

— Трепериш! Точно такава те искам — разтреперана — рече Брансън и разкопча и втория жартиер. — Ала най-много от всичко искам да... Да, се оставиш във властта на страстта.

Положи я върху кревата и легна върху нея. Притисна устни о нейните и разпали в нея тъмна опасна страст.

Ако първите стъпки в този свят, който Брансън бе сътворил за нея, бяха главозамайващи, то тези сега бяха направо смазващи.

Той плъзна устни надолу, за да усети мириса на плътта ѝ. Дланите му я милваха навсякъде. Плисна я остра като копие горещина, а насладата обви болката и я измести, когато Брансън стисна гърдите ѝ и смъкна сутиена.

Сетне пърлещият пламък се превърна в топлина.

Никой през живота ѝ не я беше докосвал така. Никой не бе разпалвал такива невероятни усещания. По кожата ѝ полепваха розови

листенца, свещите озаряваха натежалите ѝ клепачи с нежна романтична светлина. Брансън я целуваше сладостно и пламенно, нашепваше ѝ с хипнотизиращ глас комплименти и обещания. Но колкото и нежни да бяха милувките му, от тях сърцето ѝ препускаше лудешки и тя едвам си поемаше дъх.

Той искаше да ѝ даде всичко, каквото можеше да ѝ дари. И искаше да вземе от нея всичко, каквото Гуен можеше да му предложи. Смъкна чорапите от стройните ѝ бедра и съвсем се възбуди, когато тя задиша още по-учестено и движенията ѝ станаха по-припрени.

Гуен го докосна с изваяни вещи пръсти, замилва го и го затърси и Брансън бе обзет от чувството, че ще умре, ако не я целуне веднага по устните.

Тя простена, когато ризата се свлече и усети допира на кожата му. Искеше тъкмо това — близостта на телата, на умовете им. Забравила за притесненията, се усмихна и обхвана с длани лицето му.

Насладата бе хладна и прелестна като свила, с която Гуен сякаш се загърна.

Брансън знаеше. — Тя имаше усещането, че се рее, че се носи напосоки във въздуха. Морните ѝ въздишки също му действаха възбуждащо. Бавно, съвсем бавно той я възнесе още по-нависоко, докато въздишките ѝ се превърнаха в стонове и Гуен отвори стъписано очи. Бе извила инстинктивно тяло на дъга в стремежа да получи още и още.

Тя поклати глава, сякаш отричаше онова, което ставаше вътре в нея. Бе вперила очи в лицето му, за да не пропусне и едно-едничко чувство, изписало се дори за миг върху него. Ръцете му... О, ръцете му бяха неуморни.

Горещината я удари като кълбовидна мълния. Гуен се задави, плисната от остра неописуема наслада, пронизала я от глава до пети. Чу се как стене и се разтресе.

— Брансън!

— Хайде пак!

Не му се искаше тя да си поема дъх, да прояснява мислите си. Зашеметен, без да сваля очи от нея, я тласна към следващата вълна на насладата. А когато бе сигурен, че Гуен бе готова и удоволствието щеше да е по-силно от болката, също се отдаде на страстта.

Облада я, проникна в нея и я изпълни, докато двамата не се задвижиха едновременно в ритъм, естествен като дишането. Тя му се отдаде изцяло. Когато той пак я целуна, откликна на мига. Когато я притисна в обятията си, впи пръсти в гърба му, за да се слоят в едно.

Сърцето ѝ ликуваше, Гуен бе на седмото небе. Брансън притисна устни към вратлето ѝ, съзнавайки, че никога дотогава всъщност не бе правил любов. Беше непорочен като нея, защото нямаше представа какво бе да се любиш с човек, когото обичаш.

А то бе всичко.

— Гуендолин! Красива, силна, скандално сексапилна Гуендолин! Тя бе неопишимо щастлива.

— Брансън — поде Гуен със същия сънен глас. — Красив, силен, скандално сексапилен Брансън!

Той понадигна глава. Очите ѝ бяха премрежени, кожата ѝ блестеше, устните ѝ бяха извити в нежна усмивка.

— И аз не знам какво да правя! Как ли ще те пусна да станеш от това легло?

— Трябва ли да ходя някъде?

— Дори и да отидеш, няма да е много далеч — отвърна Брансън и прокара пръст по лицето ѝ. — В банята има джакузи.

— Така ли?

— Хайде, от мен да мине, ще те пусна дотам. Какво ще кажеш за една топла вана, за чаша леденостудено шампанско и мъж, който вече иска да те люби отново?

— Ще кажа, че съм силно заинтригувана... Чакай! — Тя обхвана лицето му и доближи устните му до своите. Целувката бе топла и страстна. — Питам се как ли ще бъде първия път. Как ще се чувствам, след като знам, че съм се отдала на мъж. Ала каквито и невероятни надежди да хранех, те изобщо не могат да се мерят с онова, което изживях нощес.

Той усети как го плисват неудържими чувства и допря чело до лицето ѝ.

— Не знам какво да ти кажа.

— Кажи ми, че нощта още не е свършила.

— Казвам ти, че просто едва е започнала.

А когато му дойдеше времето, Брансън щеше да ѝ признае и че иска да прекара с нея всички нощи от живота си. Кажеше ли ѝ го сега,

романтичката в нея щеше да повярва. Но после практичната жена в Гуен щеше да се усъмни.

А той не искаше да има никакви съмнения, когато ѝ се обяснеше в любов.

Направеше ли го сега, когато тя се бе разнежила, романтичката в нея щеше да откликне точно както му се искаше. Ала после практичната жена щеше да отсъди, че се е поддала на моментно настроение.

Брансън не искаше да има съмнения и когато Гуен му се обяснеше в любов.

— За какво си мислиш? — попита го тя.

Той се отърси от унеса и се усмихна.

— Мислех си как ли да те убедя да си сложиш... Онази малка изненада, с която беше облечена одева.

— Сега ли?

— Не — отвърна Брансън и прокара пръст по долната ѝ устна. — След ваната. Сложи я за късната вечеря.

Гуен се засмя.

— Искаш да съм по жартиери, докато вечеряме?

— О, да — потвърди той и се наведе да целуне устната, която току-що беше разтъркал.

Тя се замисли и си спомни как я бе погледнал Брансън, щом бе разбрал какво има под кадифената ѝ рокля.

— Знаеш ли, докато съм във ваната, ще ти дам възможност да ме убедиш да сложа жартиерите.

— Нямам равен във водните спортове — рече той и Гуен се засмя.

— Разчитам на това.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди се щастлива, с чувството, че се плъзга през пластове и пластове нагъната коприна. Въздъхна самодоволно, размърда се и протегна ръка, но видя, че е сама в леглото.

Искаше ѝ се Брансън да е до нея, само на педя, и тя да го милва по стегнатото топло тяло.

Не отвори очи. Беше ѝ неопишимо приятно да лежи отпусната и да си мечтае. Да усеща как тялото ѝ малко по малко се връща в реалността.

Не бе и подозирала, че тялото може да върши такива чудеса. Уж бе учила толкова много, уж бе усвоила какви ли не знания по време на следването и в болницата, а нямаше представа колко невероятно реагира човешкото тяло на сетивната възбуда. Нищо не я бе подготвило за онова, на което бе способна, стига да имаше... Дразнител.

Прокара ръка по чаршафа и усети, че е студен. Запита се откога ли го няма Брансън. И кога ще се върне.

Беше ѝ обещал закуска в леглото. И Гуен бе решена да си я получи. Колкото и да не ѝ се искаше, отвори очи и се вторачи сънено в часовника. Е, май беше късничко за закуска. Ала защо да не обядват в кревата?

Стана, намери върху закачалката на вратата в банята хотелски хавлиен халат, заметна се с него и тръгна да търси Брансън.

Той работеше на компютъра в хола. Бе сбърчил ядосано чело, очите му бяха зачервени. На Гуен това ѝ се стори странно — винаги си бе представяла, че Брансън пише без всякакво усилие и думите сами се леят. С каквото и да се заемеше той, всичко му идеше отръки. Сега обаче приличаше на човек, който се бори с нещо и не бе особено доволен от резултата.

Тя приглади с длан косата си. По тялото ѝ премина тръпка. Действаше ѝ възбуждащо да гледа как Брансън работи и мисли, да знае, че изобщо не я бе забелязал. Беше само по тъмни гащета. Гуен се стъписа при мисълта колко лесно би могла да ги смъкне.

Най-неочаквано той вдигна глава. Погледна я, но някак неவிждащо. После сивите му очи се проясниха и Брансън ѝ се усмихна сърдечно.

— Добро утро! Не исках да те будя.

— Сигурно ти преча да работиш.

— И бездруго не ми спори — отвърна той и ѝ протегна ръка, а тя прекоси стаята и сплете пръсти с неговите. — Станах рано — обясни Брансън и целуна пръстите ѝ един по един. — Реших, че няма да ти дойде зле да си починеш още малко.

— Не помня някога да ми е било по-ведро и хубаво — засмя се Гуен, защото той я грабна и я сложи върху коленете си, после поднесе устни за целувка.

— Не те оставих да си отспиш.

— За което съм ти признателна.

Брансън откри нежното местенце на свивката на врата ѝ и долепи устни до него.

— Хайде да се върнем в леглото и да си поръчаме закуска!

— Хм! Няма да откажа — потрепери тя, когато той плъзна длан под халата и я замилва. — А сега е още по-добре.

Вече приближаваше обяд, когато Гуен си възвърна способността да мисли. Бяха се излегли на пода в хола и тя бе отпуснала глава върху гърдите на Бран. Той се засмя, усетил пръстите ѝ върху китката си.

— Пулсът ли ми мериш, докторке?

Гуен се усмихна и дръпна ръка.

— Сигурно. Ускорен ти е, ама не много.

Брансън също притисна пръсти до врата ѝ.

— И твоят е ускорен — рече той, после стана от пода и я дръпна да се изправи. — Ако не те нахраня, няма да допълзиш до леглото.

— Хубаво ми е и на пода — възрази тя, взе халата, който бе запокитила до себе си, и се взря в Брансън, който вече стоеше до нея. — Като лекарка мога да кажа, че си в отлична форма. А като жена — добави Гуен и също се изправи — ще отбележа, че имаш страхотен задник.

— Мерси! И за двата комплимента.

— След като се събудих, дойдох и без да ме усетиш, те погледах как работиш. Изглеждаше много сериозен и ядосан.

— Някои части от романа направо ми късат нервите.

— Мога ли да ги видя? — попита тя и без да дочака отговора, се взря в екрана на компютъра.

— А, не! — отсече Бран, сетне натисна някакво копче и екранът угасна.

— Виж го ти, какъв грубиян бил! — намръщи се Гуен.

— Да, груб съм. А на теб ще ти бъде ли приятно, ако следващия път, когато махаш някой жлъчен мехур, ти вися над рамото и ти давам съвети?

— Кой е казал, че ще ти давам съвети? — нацупи се тя.

— Нямаше да се стърпиш. На малцина, скъпа, ще им хрумне да се опитват да правят мозъчна операция, затова пък всички си въобразяват, че могат да пишат. — Той я целуна лекичко. — Не позволявам на никого, освен на редактора, да чете книгите ми, докато не излязат. Така не си развалям отношенията с приятелите.

— Добре де, щом си толкова чувствителен на тази тема...

— Да, чувствителен съм. Какво искаш за закуска?

Гуен вдигна рамо.

— Все едно какво. И бездруго ми каза за какво е романът — напомни му тя.

— Не, казах ти само каква в общи линии ще е героинята — възрази Брансън и се опита да не се засмее, ала не се сдържа и прихна. — Сега ще се сърдиш ли? Всъщност нацупена си много сладка.

— Не съм нацупена — тросна се мрачно Гуен. — Никога не се цупя.

— Как така никой не ме е предупредил? — прошепна той. — Гуендолин не обича да ѝ отказват. Цупи се.

— Не се цупя. Ще поръчаш ли закуска, или да го направя аз?

— На драго сърце. — Беше му леко на душата и поръча два пъти повече храна, отколкото можеха да изядат. — Ще ти просветне, когато си пийнеш кафе.

— И сега съм си добре — процеди през зъби тя.

— Май имам още нещо, с което да те успокоя. Я каква си настръхнала!

— Не съм настръхнала и няма нужда да ме успокояваш — възрази хладно Гуен.

— Въпреки това! — знаеше си своето Брансън и излезе от стаята и след малко се върна с огромна кутия, опакована в златиста хартия и прихваната с червена панделка.

Гуен въздъхна тежко.

— Аз, Брансън, не съм малко дете, че да ме умилюствяваш с подаръци. Ако наистина ти бях сърдита, каквито и подаръци да ми правиш, пак няма да ми мине.

— Първо го виж и тогава говори — озари я той с чаровна усмивка.

Зачовърка я любопитство и тя не се сдържа, взе кутията. Беше по-тежка, отколкото бе очаквала, затова я сложи върху масата и се зае да развързва панделката.

В пакета имаше прелестна купа, която отвътре бе яркосиня, а отвън бе украсена с рисунка на осем млекарки, които дояха крави на весели петна. Не бе нужно Гуен да гледа подписа, за да разбере кой я бе правил.

— Леля Шелби! — прошепна тя. — Как успя да я убедиш да ти я даде?

— Ударих го на молби. Отидох при Джулия и тя се възползва от влиянието, което има върху майка си. Както разбрах, тя се е забавлявала много, след като е чула молбата ми.

— То оставаше да не се забавлява. Купата е страхотна! — каза тихо Гуен с преизпълнено от радост сърце. Недоумяваше защо ли Брансън ѝ действа така. Как успяваше за такова кратко време да пробуди у нея толкова различни чувства. — Според мен това е върхът!

— А, не бързай толкова. Крия още един-два коза.

— До Коледа остава цяла седмица! — извика тя и се хвърли в обятията му. — И аз не знам какво ме прихваща. Всичко се развива толкова шеметно, че не мога да го осмисля.

— Дръж се за мен и няма страшно.

— Трябва да си възвърна равновесието. Когато съм с теб ми се мае главата — промълви Гуен и се вкопчи в него. — Имам чувството, че знаеш какво си мисля и усещам. Още преди да съм си го помислила и да съм го усетила. Това ми действа на нервите — въздъхна тя и отпусна глава върху рамото му.

Нямаше представа защо точно в този миг се бе сетила за думите му отпреди малко — те прокълтяха предупредително в съзнанието ѝ.

— Какво имаше предвид, когато каза, че никой не те е предупредил? — попита Гуен и отвори очи, които дотогава бе стискала.

— Хм...

Тя се отдалечи от него и се взря изпитателно в лицето му.

— С кого си ме одумвал?

— Нямам представа за какво намекваш. Ето, носят ни закуската — вметна бързо Брансън и доволен, че има повод да насочи вниманието си другаде, стана да отвори.

Гуен запази спокойствие, докато сервитьорът редеше масата. Но мисълта ѝ работеше трескаво и не след дълго тя стигна до някои заключения.

— Ти ме гледаш под лупа, нали, Брансън? — попита го, когато отново останаха сами. — Както веднъж отбеляза, аз съм ти нещо като прототип.

— Разбира се, че те гледам под лупа — потвърди той и наля от кафето, като внимаваше да не го разплиска. — На професионално равнище. Още от самото начало се споразумяхме за това.

— Да де, ала тук не сме на професионално равнище.

— Едното няма нищо общо с другото. Абсолютно нищо — поясни Брансън. От погледа му личеше, че едвам сдържа гнева си. — Нима смяташ, че използвам това, което се случи между нас, за да напиша книгата си? В това ли ме обвиняваш?

— Не те обвинявам в нищо. Само питам.

— В такъв случай отговорът е „не“ — процеди той с присвити очи. — Но както виждам, не ми вярваш особено.

— Струва ми се странно, че ме познаваш толкова добре, сякаш си ме описал в някоя от книгите.

— Описал съм професията ти, онова, което работиш. Дори съм включил в романа Одри, русата студентка по медицина, нейните амбиции и желание да се утвърди, описал съм и главната сестра в спешното отделение. Ето какво съм направил. Ала когато Даниъл и Ана ми разказаха за теб, изобщо не съм си водел бележки за проклетата книга.

Гуен вече се срамуваше, че бе подхванала такъв разговор, но при тези думи от срама ѝ не остана и следа.

— Какво са ти разказали за мен?

Брансън съжали ужасно, че себе изтървал — знаеше, че изпусне ли си нервите, губи самообладание и започна да върши глупости.

— Ами нищо особено. Яденето ще изстине.

— Значи си подпитвал за мен.

— Какво лошо има в това? — учуди се той. Ала ледените нотки в гласа ѝ му подсказаха, че тя го бе притиснала до стената. — Интересувах се от теб. Искях да науча нещо повече.

— Кога?

— Малко след като се запознахме. За бога, старците не са издали никаква държавна тайна — рече Брансън припряно. — И ти си могла със същия успех да ги питаш за мен. Даниъл на драго сърце е щял да ти разкаже всичко до най-малките подробности. Мисля, че знае за мен всичко, инак нямаше да допусне и да припаря до теб.

Гуен вдигна ръка и си пое въздух.

— Той е уредил всичко, нали? А ти си знаел.

— Не, не знаех, докато не се запознахме. Осъзнах обаче за какво точно става дума едва след като отидохме да поприказваме. Но не е ли все едно?

— Не обичам да бъда манипулирана и мамена.

— Не съм те мамил, Гуендолин.

— Затова пък ме манипулираш — кимна тя бавно.

— Няма такова нещо — започна да се оправдава с помръкнали очи Брансън. — Привличаш ме още от мига, в който те видях. Нима е трябвало да се откажа само защото Даниъл Макгрегър е решил, че няма да е зле да ухажвам внучка му?

Вътре в нея се бореха унижението и гневът.

— Дядо ми няма право да се меси в личния ми живот, а ти е трябвало да ми кажеш, когато си разбрал, че си пъха носа, където не му е работа.

— Какво толкова е направил човекът? Просто е уредил да се запознаем. Ако между нас нямаше нищо, щях да събера материалите, необходими ми за романа, щях да ти изкажа благодарност в началото на книгата и всичко щеше да приключи.

Гуен поклати глава и отиде да вземе кафето от масата. Реши, че трябва да обмисли внимателно всичко. Когато е по-спокойна.

— Чудя ти се, че на всичкото отгоре го защитаваш. А той направлява и теб, и мен, сякаш сме кукли на конци.

— Дори съм му признателен. Ако не бе уредил да се запознаем, така и нямаше да те срещна. И нямаше да се влюбя в теб.

Тя не помръдна, само го погледна, когато той дойде при нея и отпусна длани върху раменете ѝ.

— Обичам те, Гуендолин. При каквито и обстоятелства да съм се влюбил в теб, това не променя нещата. Ти си жената, която, без дори да го съзнавам, съм чакал цял живот.

— Увличаш се — прекъсна го Гуен и усетила че я присвива под лъжичката, се дръпна от него. — Сигнали сме дотук не по своя воля и не сме имали време да помислим добре.

— Знам какво изпитвам към теб.

— А аз не знам — промълви тя едва ли не отчаяно. — Наистина. Току-що разбрах какво се е разигравало зад кулисите. Имам нужда от малко време, за да помисля.

— Ти не ми вярваш — помръкна Брансън. Заболя го неописуемо от неверието, което бе видял в очите ѝ. — Знаеш ли колко обидно е да стоиш тук и да подлагаш на съмнение чувствата ми? Да ми ги връщаш, все едно са поредният подарък, който съм ти поднесъл, завързан с панделка.

— Няма такова нещо — рече Гуен и ужасена, разтърка с ръка сърцето си. — Само ти казвам, че имаме нужда от малко време, за да премислим нещата.

— Колкото и време да мине, пак ще те обичам. И тъй като и бездруго си стъписана, ще се възползвам от случая и ще ти кажа, че искам да се ожения за теб. Искам да имам деца от теб.

Уж ѝ се обясняваше в любов, а тонът му беше леден. Ала тя пребледня не заради гнева в гласа му, а заради самите думи.

— Да се оженим ли, Брансън! Божичко, но това е невъзможно...

— Защото в дъното на запознанството ни е дядо ти ли?

— Разбира се, че не. Защото почти не сме имали време да...

— Защо тогава спа с мен?

— Ами аз... — поде Гуен, ала млъкна наскоро изречението. Главата ѝ бучеше. — Защото се желаехме.

— Само заради това ли? Само заради желанието, заради секса?

— Знаеш, че не само заради това.

— Откъде да знам? Ти не ми казваш нищо.

Тя отстъпи крачка назад, за да се поуспокои.

— Ти, Брансън, боравиш с думите по-добре от мен. Знаеш как да ги използваш. И сега ме притискаш с тях, макар и да ти обясних, че искам да помисля.

Той нямаше как да го отрече и само кимна.

— Добре, но е невъзможно да си взема назад вече изречените думи, не мога да променя и чувствата си. След един час, след една година, след един живот пак ще те обичам. Свикни да го чуваш.

Гуен не бе сигурна, че някога ще успее наистина да свикне — при тези думи сърцето ѝ започваше да бумти като обезумяло.

Изведнъж настроението на Брансън се промени и той се засмя.

— Разбирам, по-назад си от мен. Гледай да наваксаш и да ме настигнеш — рече ѝ накрая с нежна целувка.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гуен нахълта като хала в къщата. Беше пропуснала почивката за вечеря и бе останала в болницата цели три часа след края на смяната. Втълпяваше си, че е кисела заради това, а не защото Брансън не се бе вясвал цели два дни в спешното отделение.

Ако ѝ се сърдеше, тя не можеше да направи нищо. Беше си го повторила поне десетина пъти от мига, когато в неделя си тръгна от хотела. Беше постъпила по единствения правилен начин — бе се отдръпнала, за да обмисли всичко на спокойствие.

Дори бе устояла на желанието да се обади на дядо си и да го нахока. А за това се искаше немалка воля.

Освен това щеше да кара Бъдни вечер в Хайанис Порт. Щеше да ѝ достави още по-голямо удоволствие да му натрие носа пред всички.

Добре поне, че се бе прибрала на топло, помисли Гуен, докато сваляше ръкавиците, шала и вълнената шапка.

— Джулия! Джулс! Вкъщи ли си? — провикна се тя и въздъхна, когато не получи отговор.

Те с братовчедка ѝ почти не се засичаха, толкова заети бяха и двете. Гуен се наведе да си изуе ботушите и волю-неволю си призна, че ѝ се иска да си изплаче пред някого душата. Искеше ѝ се някой да я изслуша, да я увери, че е права да се сърди, да е предпазлива и да държи да обмисли положението, в което бе изпаднала пряко волята си.

— Деветдесетгодишни старци се правят на сватовници — промърмори тя и се запъти към кухнята. — Трийсетгодишни мъже им играят по гайдата! Това е обидно! Унизително! Недопустимо! Някой трябва да ги накара да разберат, че животът не е игра.

С чувството на оправдано възмущение нахълта в кухнята и когато съгледа голямата кутия, опакована в пъстра хартия, сърцето ѝ примря от вълнение.

— О, Брансън! — възкликна Гуен, но се окопоти от стъписването още преди да се бе разнежила съвсем.

Нямаше да позволи да се размеква от някакви си смешни подаръци. Обърна гръб на кутията и се насочи към хладилника.

Джулия ѝ беше оставила бележка, написана с коледно червено.

„Сигурно се досещаш кой е пратил кутията. Мен ако питаш, работата става дебела. Едвам се сдържах да не отворя подаръка и да не надзърна вътре — огромен напредък от моя страна. Умирам си от любопитство, ала ще се прибера късно. Слава богу, че след ден-два ще се изнесем оттук и ще идем на онази дандания — семейното празнуване на Коледа.

П.П. Твоят Бран цена няма.“

След като прочете послеписа, тя пъкна ръце в джобовите си.

— Виж я ти нея, цена нямал. А би трябвало Джулия да е на моя страна. Аз пък няма да отворя подаръка. Не може да продължава така, всичко трябва да си дойде на мястото. След празниците и двамата ще мислим по-трезво. — Реши, че всъщност не ѝ се яде, а ѝ се пие вино и извади с рязко движение една чаша от шкафа. После пак се вторачи в кутията. — Няма да я отворя пък! — повтори Гуен. — Всъщност, ако смятам всичко да е разумно и смислено, не е зле да престана да си говоря сама — реши тя и прокара длан по лицето си. — Инак току-виж съм свършила в лудницата.

Извади виното и си наля една чаша. Бе готова да се закълне, че кутията зад нея напява името ѝ. Отпи една глътка и си даде сметка, че изобщо не ѝ се пие вино. Всъщност ѝ се искаше да се качи горе и да се преоблече в удобни дрехи...

— Е, хайде, от мен да мине! Ще отворя подаръка! — завъртя се, закани се с пръст на кутията и дръпна рязко веселата червено-зелена панделка. — И с подарък, и без подарък, все тая — прошепна Гуен. — Няма да позволя да ме баламосват и да ми правят мили очи. — Тя махна капака. — Няма да... О!

Вътре, увити в претънка хартия, имаше музикални кутийки. Балерина, фигуристка, южняшка красавица, девойче, млада ирландка, жена в шотландска носия, циганка с дайре, прелестно облечена дама, застанала така, сякаш ще танцува менует, и сеньорита с огнени очи.

Девет танцуващи жени, които чакаха само знака на Гуен. Тя не се сдържа, взе кутийките, една по една, за да ги разгледа и да им се

порадва, сетне ги подреди в редичка върху масата. Не се стърпя — курдуса ги и ги загледа, грейнала в усмивка.

Деветте жени се въртяха ли, въртяха под звуците на валсове, на чарлстон и на шотландски народни песни.

Гуен усети, че плаче, чак когато вдигна длани към лицето си и видя, че то е мокро от сълзите.

— Това трябва да се прекрати! Как да мисля трезво, когато този Брансън непрекъснато ми мъти главата? — Музиката засвири побавно, после заглъхна и тя избърса страните си. — Не може повече така! — каза пак Гуен, този път по-твърдо, и излезе от кухнята.

Брансън си представи сцената, после я описа и тя изникна върху екрана на компютъра. Неустрашимият детектив Скъли щеше да стане жертва на сексуалните искри, прехвърчащи между него и доктор Миранда Кейтс. Поне временно щеше да престане да е обективен, доброто му име на професионалист щеше да бъде опетнено, а сърцето му — разбито.

Брансън реши, че това ще се отрази благотворно на неговия герой и ще го очовечи. В трите предишни книги детективът се владееше твърде много — приличаше на сухар. Този път му предстоеше да се влюби, и то до уши. Ала лошото бе, че не беше избрал подходящ обект за любовта си — бе хлътнал по хладнокръвна убийца.

Брансън реши, че Скъли ще страда много и това само ще го промени към добро.

Вдигна пръсти от клавиатурата и ги притисна до очите си, които смъдяха. Който е казал, че страданията облагородявали човека, трябва да бъде изведен на улицата и застрелян пред всички.

Лично Брансън не искаше да се облагородява. Искаше само едно. — Гуендолин.

Бе объркал всичко. Ако не друго, поне това беше безспорно. Той имаше нужда да се поразкърши — отмести стола и закрачи напред-назад из хотелския апартамент, който бе превърнал в свой дом. Сега вече съжаляваше, че не й бе казал какво бе намислил дядо й веднага след като бе разбрал. Щяха да се посмеят и да забравят за стареца.

Но тогава това не му се бе сторило важно или необходимо. А и защо да си криви душата, плановете на Даниъл му бяха само добре дошли. Не искаше да рискува — ами ако Гуен се заинатеше като магаре на мост и се вкопчеше в принципите си още преди Брансън да бе започнал да я ухажва?

После се беше влюбил безумно в нея и почти бе забравил как бе започнало всичко и как я бе срещнал.

Накрая обаче не се бе стърпял и ѝ бе казал всичко от игла до конец. Какъв глупак! Хем знаеше, че тя не е готова да слуша обяснения в любов! Затова пък, дявол го взел, той беше готов! Това не го ли оправдаваше поне малко? Нима Гуен бе толкова упорита, толкова вироглава и за нищо на света не искаше да забрави дребничкия незначителен факт, че дядо ѝ ги бе тласнал един към друг с надеждата да се влюбят? Нима това можеше да подкопае любовта ѝ?

Брансън бръкна в джобовете на панталона си и отиде на прозореца. Всъщност за какво изобщо му беше такава жена?

Загледа се в града, в светлинките, проблясващи върху снега и по улиците, в тъмната вода на залива, мъждукаща в мрака. Бостън бе обгърнат от празнично настроение. Забравили за студа и вятъра, приятели и роднини се събираха и се веселяха.

А той бе сам, защото жената, която желаше, вироглаво отказваше да признае, че тя също го желае.

Сега вече Брансън съжаляваше, че не бе купил трети билет и не бе заминал с родителите си на коледното пътешествие, което им бе подарил. Щеше да работи на кораба и да се радва на прелестните гръцки острови.

Щеше да предостави на Гуендолин времето и дистанцията, за които тя толкова настояваше.

На вратата се почука и той се смръщи. Още не бе поръчал вечерята, последната кана с кафе, която бе помолил да му донесат, още не бе празна. Хич не му се занимаваше с неканени посетители, ала въпреки това отиде при вратата. Погледна през шпионката, видя Гуен и стисна очи.

Страхотно, няма що! Направо чудно! Не се беше бръснал от два дена, приличаше на мечок, събудил се от дълъг зимен сън. Докторката знаеше кога да дойде, не можеше да ѝ се отрече! Брансън се опита да

си възвърне самообладанието, прокара пръсти през косата си в плах опит да я пооправи й отвори.

— Прегледи по домовете ли? — попита той и дори успя да се усмихне.

— Нещо такова. Както гледам, имаш нужда от един преглед. Изглеждаш ужасно. Да не те будя? Или може би съм дошла в неподходящ момент?

— Не, не ме будиш — отвърна Брансън и забелязал, че тя се колебае, отстъпи крачка назад и понаведе глава. — Ще влезеш ли?

— Да — рече Гуен.

Очите ѝ се разшириха, когато тя видя колко разхвърляно бе в изискано обзаведения хол на хотелския апартамент. Накъдето и да погледнеше, бяха наслагани чаши с най-различна големина и форма и бутилки. Масата в трапезарията беше отрупана с книги, вестници, пак с чаши.

— Отпратих за ден-два камериерката — поясни той, една сега забелязал колко бе разхвърляно. — Май няма да е зле да я повикам. Имам кафе, ще измием някоя чаша.

— Не, не искам нищо — отвърна разтревожено Гуен, забравила защо всъщност бе дошла. — Изглеждаш много съсипан. Съвсем си го ударил през просото.

— Това не ме оставя да спя — посочи Брансън към компютъра. — А и всичко останало.

— Доколкото виждам, не се храниш, не се движиш, не излизаш на чист въздух — вметна Гуен, лекарката в нея все пак бе надделяла. — Ще се поболеееш, Брансън. Не ми е приятно, ако книгата не върви, но...

— Книгата не върви, ами направо тича. Затова и бързам, докато не ме е напуснало вдъхновението.

— А, ето какво се получавало, когато ти спори в писането!

— Ако не ми спореше, щях да си кажа, че наистина трябва да се поразходя, да се подстрижа, да се заема да уча японски. Сигурна ли си, че не искаш кафе? — попита пак той и се запъти към каничката.

— Да, сигурна съм. А ти си поръчай нещо за ядене. Супа.

— На всяка цена, докторке — обеща Брансън, ала после си каза, че и без това вече се бе натровил с това кафе, от още една чаша нямаше да му стане нищо. — И ти ми се виждаш малко уморена.

— Днес следобед докараха при нас в болницата повечето пострадали от катастрофата с автобуса.

— Каква катастрофа?

Тя го погледна невярващо.

— На моста Лонгфелоу. Заледени пътища, трийсет и петима ранени. Цял ден го повтарят по новините.

— Днес новините не са част от моя малък свят. — Той се взря в нея, както държеше чашата. Стори му се бледа, но както винаги се владееше. И още беше с палтото. — Защо не седнеш? Ще поръчам нещо.

— Не, благодаря. За мен не поръчвай нищо. Няма да стоя дълго. Утре ще работя две смени, за да наваксам за трите почивни дни.

— Колко съзнателна ни е доктор Блейд! Мисли за всичко.

Забелязала усмивката му, Гуен се отпусна.

— Исках да ти благодаря за музикалните кутийки. Прелестни са. Не ги очаквах. Мислех, че ми се сърдиш.

— Виж ти!

— Знам, че ми се сърдеше. Ама както гледам, вече ти е минало. Сега вече, след като не ми се сърдиш, мисля, че можем и да поговорим. След празниците, когато животът се поуспокои.

— Искаме да сме спокойни! Искаме да сме разумни!

— Да — потвърди тя, после отиде бавно при него и го хвана за ръката. — Връщам се на дващест и седми. Ако си свободен...

— О, да, свободен съм. Утре ще кача майка си и баща си на самолета за Атина.

— Няма ли да бъдат тук по празниците?

— Открай време си мечтаят да видят Гърция, пращам ги на екскурзия.

— Чудесно! Ала не бива да стоиш сам на Коледа. Знаеш, че си добре дошъл в Хайанис Порт. Баба и дядо ще се зарадват, ако дойдеш.

Брансън я гледа вторачено толкова дълго, та ѝ се стори, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите.

— Май наистина не съзнаваш какво правиш — прошепна той. — Смяташ, че вече всичко си върви постарому.

— Не, но си казах, че щом вече не си ми ядосан...

— Ядосан съм ти, и още как!

Брансън не повиши тон, не започна да мята предмети, не я заплаши, че ще я набие. И от това Гуен само се обърка още повече. Беше израсла в семейство, където всички даваха воля на чувствата си и не ги таяха в себе си.

— Ти искаш всичко да се назовава с думи, нали? Ако ти се бях разкрещял, ако бях изпочупил чашите и бях преобърнал масата, щеше да отсъдиш по пътя на логиката, че съм ядосан. Е, аз не съм такъв. Постъпките и чувствата ми невинаги са прости, а също и логични.

— Така да бъде — каза тя. Бе уплашена и стъписана от хладното му самообладание, предпочиташе той да бе отприщил гнева си. — Още си ми сърдит, значи трябва да поприказваме.

— Ти ме обиди.

От тези думи, изречени най-спокойно, очите ѝ се напълниха със сълзи, а сърцето я присви.

— Извинявай, Брансън! Не исках да...

— Ето на, почва се — затвори той очи, бесен, че си бе позволил да го признае. — Сега пък ме съжаляваш. Не ми е притрябвало състраданието ти, не искам и да страдаш от угризения на съвестта. — Брансън се извърна. Гневът в очите му бе още по-очевиден на фона на спокойния му овладян глас. — Искам да ми кажеш, че ме обичаш, защото ти наистина ме обичаш. Ако не го знаех, ако не го виждах изписано върху лицето ти, ако не го чувствах, когато те докосвам, щях да се махна. Нима смяташ, че ми е много приятно да се подлагам на такова унижение?

— Не, не смятам. Моля те, нека седнем и поприказваме.

— Не ти ли казах всичко? Обичам те. Искам да се омъжиш за мен, да създадем семейство. Какво толкова не разбираш?

— Да разбирам и да приемам са две различни неща — пророни Гуен. Толкова ли не проумяваше той, че ѝ бе нужно време, за да премисли всичко и да вземе трезво решение, да разбере какво бе разумно и необходимо и на двамата? — Може би само си въобразяваш, че ме обичаш. Може би аз... — Тя поклати глава. — Тази вечер съм дошла да ти кажа, че няма да допусна да ме убеждаваш и да ме притискаш.

Брансън дойде на мига при нея и след като я притисна в обятията си, започна да я целува като обезумял. Сърцето ѝ се разтопи и трезвите

премислени думи, които тя току-що бе изрекла, ѝ се видяха глупави и кухи.

— Кажи ми какво изпитваш сега — подкани той, без да я пуска от прегръдката си. — Сега, в този момент!

— Прекалено много чувства. Ала не съм в състояние да мисля. Моля те, недей да го правиш!

Брансън знаеше, че сега би могъл да я обладае, че Гуен нямаше да се възпротиви. Но после щеше да се чувства празен. Пусна я и се отдръпна.

— Хайде, върви си. Не съм на себе си.

Тя кимна и макар че нозете ѝ се подкосяваха, отиде някак при вратата. И вече там, докато държеше ръкохватката, се засрами, че не бе искрена и даваше на Брансън по-малко от онова, за което той я бе помолил.

— Когато съм с теб, не се владеея — пророни едва чуто. — Трябва да реша какво да предприема. И какво означава всичко това за мен.

Отвори вратата, ала пак се обърна и го погледна в очите.

— Трябва да реша какво да правя, защото те обичам.

После изхвърча като попарена навън. Брансън хукна да я догони, но спря наред стаята. Знаеше, че сега Гуен няма да го послуша, и се опита да се поуспокои. Опиташе ли да се възползва от предимството, което тя току-що му бе дала, щеше да усложни още повече нещата.

Бе направил достатъчно погрешни стъпки, не биваше да допуска да греши и занапред.

Разтърка бавно с длан сърцето си. Болката, едва доловима и досадна, вече я нямаше. Лекарката го беше излекувала. Той се усмихна лукаво — не биваше да губи и миг, ако искаше да ѝ се отплати както подобава.

Реши да си поръча вечеря — от богатата по-богатата, да си организира едва ли не пир. Умираще от глад. После щеше да си вземе душ, да се обръсне и дълго да се разхожда.

А сетне смяташе да запретне ръкави. До Коледа оставаха броени дни.

— Гуен ме обича! — каза Брансън и се засмя гръмогласно.

„Така значи, докторке, твърдиш, че не се владееш в мое присъствие. Но още нищо не знаеш!“

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Даниъл Макгрегър се свъси ядосано и въздъхна тежко.

— Какво толкова не му харесваш на момчето? — тросна се той.

— Защо реши, че не го харесвам? Харесвам го, и то много — вдигна ръце Гуен. Беше дошла в Хайанис Порт по-раничко, за да притисне дядо си до стената и да му потърси сметка защо се бърка в личния ѝ живот. — За друго ти говоря.

— За какво, интересно? Аз ще ти кажа за какво! — продължи дядо ѝ и забучи пръст в гърдите ѝ още преди тя да бе отворила уста. — Срећнала си прекрасен младеж от добро семейство. Младеж, който е умен, силен и сърдечен. Щом те ухажва, от какво се оплакваш?

— Ухажва ме само защото ти направи всичко възможно да се срещнем. И то по причина, която си си изсмукал от пръстите.

— Чуйте я, моля ви се! — завъртя той яркосини очи. — Брансън искаше ли да събере материал за криминалния си роман?

— Да, но...

— А ти лекарка ли си? Познаваш ли си работата?

— Ама, дядо...

— При положение че и двамата сте млади, здрави и несемейни, не виждам защо да не направя така, че да се запознаете. Ако момчето не ти харесва, го забравяш, и толкоз! Ама ти го харесваш, нали, Гуени?

— Казах ти вече — процеди тя през зъби и стиснала очи, се запита защо ли изобщо се занимава с Даниъл Макгрегър. — Чувствата ми към Брансън нямат нищо общо с този разговор.

— И таз добра, чувствата ѝ нямали нищо общо. Точно те са най-важни — грейна старецът. — Той предложи ли ти да се ожените?

— Нямам намерение да обсъждам това точно с теб.

— Ето на, предложил ѝ е! — удари победоносно Даниъл с юмрук по страничната облегалка на фотьойла. — Знаех си аз, че младият Брансън Магуайър е умно момче, човек с вкус и характер.

— Заради това ли ми го избра?

— Точно заради това. Аз... — Ала дядо ѝ млъкна наред думата и подсвирна между зъби. Гуен го бе хванала натясно. — Слушай,

Гуени, баба ти се тревожи, че си сама в големия град.

— Не съм сама.

— И че можеш да се хванеш с някой келеш. Например с онзи доктор. Как му беше името? Гилбърт ли?

— Казва се Грег — отвърна уморено тя. — И той е чудесен човек.

— Но не може да се мери с Бран Магуайър, нали? Хайде, кажи истината, не ми хвърляй прах в очите.

Устните ѝ потрепераха и тя се видя принудена да ги стисне, за да не я види дядо ѝ.

— А не ти ли е хрумвало, че може и да предпочитам някой уравновесен, сериозен човек?

— Ха! На друг ги разправяй тия! До една година ще си умреш от скука с този Джордж.

— Грег. И хич не се опитвай да отклоняваш вниманието ми. Бъркаш се в живота ми, бъркаш се в живота на Брансън и ако си въобразяваш, че ние е него ще ти бъдем благодарни...

Гуен не се доизказа — точно в този момент входната врата се затръшна и откъм антрето се чува гласове.

— Ето я и моята Рина — възкликна Даниъл, доволен, че разговорът бе прекъснат, и се надигна тежко от фотьойла. — Рина! — извика с цяло гърло старецът. — Ела да видиш кой е тук — дъщеря ти!

— Гуен ли? — В стаята нахълта Серина Макгрегър-Блейд, по чиято златисточервена коса още блещукаше сняг. — Подранила си — засмя се тя и разтвори грейнала ръце. — Само да знаеш колко ми е домъчняло за теб!

Гуен изтича и прегърна майка си толкова отчаяно, че тя вдигна вежда и погледна с присвити очи баща си.

— Какво си направил пак? — попита го строго.

— Нищо! Просто си бърбря сладко-сладко с внучка си.

Ала колкото и да се правеше на вода ненапита, старецът знаеше, че ако има някой, който да е наясно с номерата му, то това бе именно Серина. Не можеше да не ѝ го признае. Съзнаваше, че тя ще го върти на шиш, но ще го накара да изплюе камъчето, и бе много доволен, че точно в този момент при тях бе дошъл и Джъстин Блейд.

— Тате! — прегърна го Гуен и го притисна с все сила до себе си.

Той беше снажен и неописуемо красив с гъстата тъмна коса, която тук-там вече се сребрееше, и с наситенозелените очи, проблясващи като изумруди. Джъстин се спогледа над главата на дъщеря си със Серина и двамата едновременно се извърнаха към Даниъл.

— Я да хапнем и да пийнем — реши да бие отбой Даниъл, почувствал, че силите вече са неравностойни. — Ще ида да видя какво са ни стотвили. Всеки момент ще дойдат и другите. Майка ти, Рина, все се безпокои — каза старецът вече след като се насочи към вратата.

— Непоправим е — отбеляза Джъстин и се засмя. — И слава богу! — После вдигна брадичката на Гуен. — Здравей, хубавице — прошепна той, повтаряйки същите думи, които бе изрекъл и след като тя се бе родила и му я бяха дали да я види.

— Много се радвам, че сте тук. Къде са Мак, Дънкан, Мел?

— Мак ще дойде със самолета от Вегас. Ще бъде тук най-много до два часа. Дънкан и Мел ще пристигнат с автомобил от Атлантик Сити. Чакам ги някъде след около час.

— Ще ви помогна да качите багажа.

— Има време, не бързай — спря я Серина, после я заведе при канапето и я дръпна да седне до нея. — Много ли си му сърдита на дядо ти заради Брансън Магуайър?

Гуен въздъхна тежко, когато и баща ѝ дойде да седне до нея.

— Трябваше да се досетя, че ще се разчуе.

— Винаги се разчува... Този път Джулия е казала на Шелби, тя пък каза на мен, а аз — на баща ти. Почерни ли ти живота?

— Чак да го е почернил — не, ала ми създаде доста главоболия — изпелтечи Гуен.

Джъстин я помилва по косата.

— Ако този Магуайър не те интересува, няма да ти досаждаме с въпроси.

— Интересува ме.

Джъстин престана да я милва.

— Аха! И много ли?

— Джъстин! — засмя се Серина и поклати глава. — Какво представлява? — попита тя дъщеря си. — Разкажи ни!

— Писател е. Но това вече сигурно го знаете.

— И то добър — призна Джъстин.

— Не съм го виждала от бебе — рече Серина и въздъхна, огорчена, че времето тече толкова бързо. — Ние с майка му вече не поддържаме връзка. Срам и позор! Трябва да ѝ звънна.

— Бил е в казиното в Лас Вегас — допълни Джъстин, после извади тъничка пура и започна да я разглежда. — Мак го познава бегло.

— Виж ти! Какво съвпадение — усмихна се Серина на дъщеря си. — Ала ти не ни каза какъв е.

— Чаровен и мил. Гледа много сериозно на работата си. Обича френската кухня и италианските опери. Има чудесна усмивка и сиви очи, от които не остава нищо скрито — виждат душата ти като на длан.

— Ти си влюбена в него — отбеляза просълзена Серина и се пресегна да хване мъжа си за ръката. — Тя е влюбена в него.

— Не е изключено — призна Гуен и скочи от канапето, не я свърташе на едно място. — Откъде да знам? Никога досега не съм се чувствала така. Не мога да бъда сигурна. Иска да се оженим. Много е настойчив, сякаш това рано или късно неминуемо ще се случи, защо тогава да не е по-рано? И в дъното на всичко е дядо.

Джъстин реши, че по-късно ще си изяснява всички сложни чувства, надигнали се в душата му, и целуна пръстите на жена си.

— Дядо ти го е правил и преди, и то със завидни резултати.

— Значи трябва да му играя по гайдата, така ли?

— Разбира се, че не — отбеляза баща ѝ, после стана от канапето и отпусна ръце върху раменете на дъщеря си. — Достатъчно умна си, постъпи както ти повеляват разумът и сърцето.

— Но те ми казват различни неща. Освен това всичко се случва с шеметна бързина. Приятно е да четеш по романите как някой се е влюбил до полуда, ала в живота това си е доста страшничко. Как да се омъжа за него? — попита Гуен, обръщайки се към майка си. — Откъде да знам дали съм подходяща за него? Дали ще се справя с всички изисквания и отговорности? С лекарската професия, със съпруг, с деца? Дали ще бъде на същата висота като теб и баба?

— Няма как да си сигурна. Просто трябва да решиш дали ти се иска да го правиш всеки божи ден до края на живота си. С каквото и да си се захващала, скъпа, винаги си се справяла блестящо. Може би точно в това е проблемът ти — отбеляза Серина и ѝ показа да седне до нея, като потупа по канапето. — Беше много сериозно дете. Не ти

липсваше чувство за хумор, но винаги бе много съвестна и отговорна, прилежна и целеустремена.

— Обидих го — прошепна Гуен. — И ме е страх, че ако не внимавам, ако не съм предпазлива, ще го обидя отново.

— Като се омъжиш за него ли?

— Да, като се омъжа за него и не оправдая очакванията му.

— В такъв случай помисли на спокойствие, недей да бързаш. Ала да предположим нещо — в медицинския смисъл на думата. Ти си лекарка и умееш да мислиш трезво. Да предположим, че имаш пациентка — силна, здрава пациентка, която има два избора. При първия може да продължава да живее както досега. Ще бъде доволна, ще преуспява, дори ще се чувства щастлива. Животът ѝ няма да се промени с нищо. Във втория случай ще бъде изправена пред известен риск и ще се наложи да промени донякъде начина си на живот. Ако предпочете второто, ако рискува, може да спечели много. Животът ѝ ще бъде ако не по-дълъг, то при всички положения по-богат. А сърцето ѝ — по-пълно. Кое ще ѝ препоръчаш?

— Колко мъдра си! — пророни Гуен.

— Всички от рода Макгрегърови са мъдри, много мъдри — наведе се майка ѝ да я целуне. — Аз не мога да ти препоръчам кое да избереш. Ти трябва да решиш сама. Няма да ти казвам и в кое да се вслушаш — в разума или в сърцето си. В крайна сметка, ако си постъпила правилно, и разумът, и сърцето ти ще са доволни.

— Така е. Трябва да реша сама. И ще го направя — отсече Гуен и пак стана от канапето. — Обичам ви и двамата. Ще отида да се поразходя и да помисля на спокойствие — после пълчищата роднини ще нахлуят и няма да чувам мислите си.

Джъстин изчака да останат сами с жена му и отиде при нея. Хвана я за ръцете и я дръпна да стане.

— Трябва да направя две неща.

— Какви?

— Да пренеса тайно пурите от куфара до кабинета на Даниъл, да му благодаря, че е създал такава дъщеря — най-невероятната жена, която съм срещал някога. А после... — наведе се той и я целуна лекичко по устните. — После, трябва да заведа горе дъщеря му, която ми е съпруга и майка на децата ми, и да я любя.

Серина обви ръце около врата му.

— Дали дъщеря му, твоя съпруга и майка на децата ти, да не те чака горе?

Джъстин я целуна още веднъж, този път по-страстно.

— Наистина, защо ли?

Тази нощ Гуен почти не мигна. Легнаха си чак в три след полунощ. Тя лежеше, вперила поглед в тавана, и се молеше да я осени правилния отговор. Но не виждаше нищо друго, освен лицето на Брансън.

Не изпитваше нищо друго, освен неудържим копнеж да бъде с него.

Малко преди зазоряване се унесе, ала пак сънува Брансън. Той стоеше в коридора на болницата, беше впил очи в нея и ѝ обясняваше кой е и какво иска. После пък пазаруваха някъде в центъра и Брансън ѝ се усмихваше пленително. Сетне ѝ се присъни как я прегръща, докато тя плаче за пациент, който е починал. Целува я до премала на входната врата. Носи я към леглото, цялото отрупано с розови листенца.

След това ѝ се обяснява в любов, а очите му я пронизват отчаяно.

После сънят от спомен се превърна в желание. Гуен видя насън как се усмихва на Бран и протяга длани към него.

Той я вдигна на ръце, за да я качи на лъскав бял жребец, а някъде в далечината свиреха гайди. Тя се почувства не безпомощна, а всесилна. Дватамата се засмяха и препуснаха нанякъде под съпровода на пеещите гайди.

Гуен трепна и въздъхна насън, запленена от романтичната си любов. А когато се събуди нашепваше името на Брансън.

Гайдите продължаваха да свирят.

Тя седна в леглото и разтърка очи, за да се отърси от унеса. Какви ли са тези гайди, запита се объркана. И тъпани, които думкаха в тон с гайдите. Прозина се, засмя се и изпружи нозе, за да слезе от леглото. Каза си, че дядо ѝ пак им е приготвил поредната прелестна изненада за Коледа. За ранната коледна утрин, помисли Гуен, след като погледна часовника.

Беше едва осем часът.

Тя затърси робата и точно в този миг вратата на стаята се разтвори с гръм и трясък и нахълта Джулия. Беше с разрошена коса и

разширени очи, бе дотичала боса.

— Погледни през прозореца! Няма да повярваш на очите си.

— Затова пък чувам — отвърна Гуен. По коридора прокълнтяха гласове, отвориха се врати, забумкаха нозе. — Май чувам не само аз. Какво е направил дядо?

— Не е дядо — обясни Джулия и след като реши да вземе нещата в свои ръце, затегли братовчедка си към прозореца. — Този път е Бран.

Гуен погледна смаяна навън. Десетина яки мъже в шотландски полички играеха на широката полегата морава народен танц. Свиреха им единайсет гайдари и дванайсет мъже с тъпани.

— Какво ли не прави любовта! — отбеляза Джулия.

— И той е там... — пророни Гуен и се взря в Брансън, който стоеше наред мъжете с развята от вятъра коса. — Направил го е заради мен.

— Той е превъртял — заяви Джулия. — Полудял е от любов. Невероятен е.

— Да! Да! — засмя се Гуен и притисна длан до устните си. Брансън, нейната любов, нейната истинска любов, наистина се държеше като обезумял. И това беше прекрасно! — Той ме обича! Наистина ме обича! Значи не е грешка, значи не е прекалено прибързано, не е някакво мимолетно увлечение. Всичко е свършено. Брансън е свършен.

— А какво търсиш тук, след като той е долу?

— Отивам при него!

Тя нахлузи ботушите и с развята роба хукна към стълбището. Всичките ѝ роднини я бяха изпреварили — вече излизаха на цяла тумба от входната врата. Гуен видя и баба си, и дядо си. — Ана закопчаваше спокойно при вратата балтона на Даниъл.

— Не ми трябва балтон!

— Трябва ти, трябва ти! Навън духа студен вятър. Само това остава, да наистинеш. Гайдарите няма да ти избягат.

— Хубаво свирят! — старецът видя Гуен, която хвърчеше надолу по стълбите, и ѝ се подсмихна лукаво под мустак. — Това се казва момче на място, нали?

— Да — съгласи се внучка му, сетне обхвана с длани брадатото му лице и го млясна. — Но няма да ти благодаря поне още една седмица.

С тези думи изскочи навън, на студа и си запроправя път през своите роднини.

— Млъкнете, де! — скастри ги тя. — От вас не чувам нищо.

Ала все едно говореше на вятъра — всички продължиха да говорят един през друг. Но Гуен вече чуваше единствено гайдите и тъпаните, когато Брансън тръгна по покритата с преспи поляна към нея. Тя не забеляза кога всички се бяха умълчали. Не забеляза и че по страните ѝ се стичаха ледени сълзи. Виждаше само лицето на Брансън, неговата любов, изписала се в очите му.

— Честита Коледа, Гуендолин!

— Брансън...

— Обичам те — каза ѝ той и вдигна ръка да избърше сълзата върху миглите ѝ. — Ти си всичко, което искам от този свят. Възхищавам ти се за силата, за честността, за състрадателността и логиката. Имам нужда да си до мен в живота. Ето, пред всички тези хора, на които държиш толкова много, се заричам да не те подведа никога!

— Браво, моето момче! — провикна се с цяло гърло Даниъл — от гласа му пролича, че още малко, и ще се разплаче. — Казвах ли ви аз, че няма друг като него!

Брансън се усмихна на Гуен, а тя усети, че майка ѝ я хваща за ръката и я стиска. Така ѝ показваше, че я подкрепя, че одобрява постъпката ѝ, че я обича.

— Искаш ли ме, Гуендолин? — попита пред всички Брансън.

Тя пристъпи напред с разтуптяно сърце, застана между него и роднините си и го хвана за ръцете.

— Казах ти, че няма да допусна да ме притискаш.

— Стига си мъчила момчето, Гуен!

Тя обаче не обърна внимание на думите на по-малката си сестра.

— И сега го потвърждавам. Ала не мога да устоя, когато някой ме обича и когато аз също го обичам. Затова и ще ти отговоря пред хората, на които държа най-много. Да, искам те, Брансън, ще те взема, вземи ме и ти.

— Хайде, целуни момичето — настоя Даниъл.

Брансън погледна над главата на Гуен и срещна пламналите очи на стареца.

— Смятам, че оттук нататък мога да се оправя и сам.

И целуна момичето.

ИЗ ЛИЧНИТЕ СПОМЕНИ НА ДАНИЪЛ ДЪНКАН МАКГРЕГЪР

За мен е удоволствие да споделя, че изборът ми на младия Брансън се оказа по-сполучлив, отколкото изобщо се надявах. Ирландецът има ум в главата си. Гордеем се, че стана част от семейството ни.

Наблюдавах лицето му, докато Гуен вървеше в църквата към него с приказната си булчинска рокля и с булото, предавано като наследство от поколение на поколение в рода ни. И видях любов, която ще стигне до гроб, а и след това.

Хванати за ръце, ние с Ана гледахме как нашата Гуени и Брансън се вричат пред олтара да са си верни до сетен дъх. Животът е кръг, а любовта ни движи по него. В църквата със стъклописи по прозорците, през които светлината се пречупваше на многобагрени дъги, моята Гуен и Брансън тръгнаха по своя кръг, вписващ се в кръговете, които са изковали поколенията преди тях.

Няма да си приписвам заслугите за това, направя ли го, само ще си навлека неприятности. Просто ще се отдам на радостта си.

Ето, пукна се поредната пролет. Нашата Гуен започва нов живот. Нашата Лора се е закръглила и направо грее — носи в утробата си детенце! Колкото до Джулия, тя не подвива крак, работи от тъмно до тъмно. Умна и оправна ни е, метнала се е на дядо си.

Тя е моята перла и не си мислете, че съм я забравил, докато съм уреждал живота на братовчедките ѝ. Костелив орех е Джулия, но като от това! Няма по-костелив орех от Даниъл Дънкан Макгрегър!

Смятам да помогна малко и на нея. От години съм хвърлил око на едно момче, и Джулия го харесва, макар че

ще се мъчи като грешен дявол, но няма да си го признае. Упорита е, Бог да я поживи!

Двамата са си лика-прилика. Две луди глави, които, само да им падне случай, ще спорят и ще се карат като куче и котка. Ще им се родят приказни яки дечица, на които да се радвам... Да им се радва Ана, де. Милата ми тя, умира си за деца.

Ама вече прибра фамилното було на Макгрегърови. Реших да не ѝ казвам, че още преди да е изтекла годината, ще ѝ се наложи да го вади отново.

Да не се казвам Даниъл Макгрегър, ако до Коледа не вдигнем още една сватба.

ТРЕТА ЧАСТ
ДЖУЛИЯ

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джулия и този път не се съмняваше — всъщност тя рядко се двоумеше и колебаеше. Стената трябваше да се събори. Джулия отиде от тесния хол в още по-тясната библиотека до него. След като махнеха стената, на мястото на двете малки стаички щеше да се получи прелестно просторно помещение. Тя кимна решително, сетне продължи обиколката си, без да изпуска от поглед нищо.

Трябваше да се сменят и стъклата, да сложи прозорци с термоизолация, трябваше да се махне боята по черчетата, за да грейне ореховото дърво отдолу. Човекът, който ги бе боядисал в синьо, заслужаваше да бъде обесен.

Джулия обясняваше всичко това на глас и го записваше на диктофона, който държеше в ръка. Това ѝ беше станало навик. Тя не само имаше силни чувства, но и вярваше, че на всяка цена трябва да им даде воля.

Вече бе запълнила две касети с препоръки за ремонта на къщата на Бийкън Хил, където бе решила да се пренесе за постоянно. Искаше всичко до най-малките подробности да бъде изпитано и да носи нейния почерк.

Смяташе да не остави на мира ремонтната фирма, докато не изпълни и най-дребната ѝ прищявка. Никога не се задоволяваше с по-малко.

Не се смяташе за глезена или капризна. Работеше здравата, докато получи каквото иска. Премисляше внимателно всичко и после го осъществяваше. Ако се наложеше, не се гнусеше да лепи тапети, да слага маджун и да сваля боя. Ала предпочиташе да наема специалисти и професионалисти, на които да плаща щедро.

Бе известна с това, че се вслушваше в съветите, особено ако те съвпадаха с нейното мнение. Заемеше ли се с нещо, никога не го зарязваше по средата.

Бе усвоила от родителите си колко важно е да премислиш от край до край задачата и после да я осъществиш. Алън Макгрегър беше бивш президент на Съединените щати, и то цели два мандата, а докато

беше първа дама на страната, Шелби Кембъл-Макгрегър не се бе задоволявала с това да устройва увеселения и да посреща високопоставени гости и знаменитости.

Жените в рода на Макгрегърови никога не се бяха ограничавали с ролята на бледи сенки на мъжете си. Същото важеше и за Джулия, която с огненочервената си къдрава коса, шоколадовокафявите очи, страстните големи устни, нежната като роза кожа и прелестната фигура се славеше не само като голяма красавица, но и като напориста и делова жена.

Тя тръгна нагоре по широката вита стълба. Нищо не убягваше от зоркия ѝ поглед. Джулия преливаше от енергия, която сякаш бе неизчерпаема.

Един от мъжете, с които бе излизала, я бе нарекъл „повелителка на амазонките“, ала не като комплимент. Въпреки това определението беше много точно. Тя бе упорита, оправна и сексапилна.

И безмилостна.

Като потупваше с пръст по брадичката си, се взря в спалнята, където спеше от близо месец. Прелестната камина трябваше да бъде почистена и отново пусната в действие. Бившите собственици я бяха запушили, което според Джулия бе поредната черна точка за тях.

Представяше си как някой ден ще се гуши върху прекрасното тиково дърво, сред нахвърляните по него възглавници, ще си пийва жасминов чай и ще чете някоя хубава книга. А в камината ще пука огън.

Все още беше краят на август, лятото държеше в потна прегръдка Бостън, но тази картина ѝ подежда освежително. Тя реши до Деня на благодарността в края на ноември мечтата ѝ вече да се е сбъднала.

По Коледа къщата щеше да блести, а Джулия щеше да устрои пищно новогодишно празненство по случай новоселието.

Точно в този миг на вратата се позвъни. Беше господин Мърдок, бе дошъл точно навреме. Вече близо шест години тя работеше с неговата фирма за строителство и ремонт на жилищни сгради. Това не бе първата къща, която Джулия купуваше, нито първата, която ремонтирала, или в която живееше. Недвижимите имоти бяха нейна стихия и страст. А нюхът ѝ към сделките сякаш ѝ се бе предал по наследство.

Дядо ѝ се бе издигнал от бедняк до милионер именно благодарение на пъргавия си ум, на набитото око и на комарджийската си душа. От всички деца и внуци на Даниъл именно тя бе поела по неговите стъпки в пълния смисъл на думата.

Джулия забърза към долния етаж — не я свърташе да обсъди с опитния шотландец своите планове и цените. Преди доста години не друг, а именно дядо ѝ Даниъл ѝ бе препоръчал Майкъл Мърдок и неговата фирма и тя можеше само да му е благодарна. Според нея бе открила сродна душа у Майкъл с неговите блещукащи сини очи и кадърни работливи ръце.

Затова и отвори усмихната. След миг обаче се свъси като буреносен облак.

Пред нея стоеше не Майкъл, а синът му, Калъм Мърдок. Според Джулия именно той бе единственото, което помрачаваше инак отличните ѝ отношения със строителната фирма.

— Къде е баща ви? — попита тя припряно.

— Не се чувства добре — отвърна Калъм. Не си хабеше усмивките за жени, които го дразнеха. Хладните му зелени очи, пълните му, сякаш изваяни устни си останаха намусени. — Аз ще направя предварителния оглед.

— Да не е болен? — разтревожи се най-чистосърдечно Джулия и инстинктивно посегна към ръката на Калъм. — Какво му е? Ходи ли на лекар?

— Нищо сериозно, някаква лятна настинка — отвърна вече по-меко младежът. Виждаше, че тя съвсем искрено се безпокои за баща му, когото явно обичаше. — Ала ден-два трябва да полежи и да си почива.

Стояха от двете страни на вратата, под лъчите на утринното слънце. Джулия пусна ръката му и се замисли какво да прави. Никак не ѝ се работеше с Калъм, но не ѝ се искаше и да протака и да губи време.

Той сякаш прочете мислите ѝ и вдигна тъмни вежди над развеселените си зелени очи.

— Аз ще го преживея, стига и вие, Макгрегър, да издържите.

Тя се намръщи и се взря изпитателно в него. Мъжете, които бяха толкова хубави, че всички се заглеждаха по тях, обикновено не я дразнеха. А Калъм бе точно от тези мъже — имаше дълго, сякаш

изваяно лице, кестенява коса, подигравателна усмивка и снажно тяло, на което джинсите стояха като излети.

Въпреки това той направо ѝ късаше нервите. Двамата непрекъснато се караха и си подвикваха — да си рече човек, че бяха две наточени саби по време на дуел.

Ала колкото и да я дразнеше, Калъм си разбираше от работата. Пък и сега ставаше въпрос само за предварителен оглед.

— Ами да започваме, Мърдок!

Той влезе в антрето с под, облицован с големи квадратни плочки на розови жилчици, огледа витата стълба и се взря в сложните гипсови орнаменти по сводестия таван.

— Основите как са?

— Здрави като скала.

— Ще ги проверя.

Виж го ти него, сега пък ще си придава важност, помисли Джулия и стисна зъби. Непрекъснато подлагаше на въпрос преценката ѝ, оспорваше мненията ѝ, подиграваше се на вкуса ѝ. Тя си пое въздух.

— Записала съм някои неща — рече Джулия и извади касетите от джоба на официалния си панталон в морскосиньо.

— А, да, прословутите записи на Макгрегър — отбеляза подигравателно Калъм, пое касетите небрежно и ги пхна в задния джоб на джинсите си.

— Така е по-лесно, отколкото да пиша, пък и се застраховам срещу опасността да бъда разбрана погрешно.

— Да, вие тук командвате парада.

— Къщата е моя — сопна се тя.

Той я погледна дръзко.

— Кой е твърдял, че не е ваша?

Мина покрай нея и влезе в тесния хол — веднага си помисли, че който е боядисвал дограмата, заслужава хубав пердах.

— Уютно!

— Тясно като в кутийка — поправи го Джулия. — Искам да бутнете стената вдясно. И в съседната стая няма къде да се завъртиш. Според мен и двете помещения са съсипани.

Решението ѝ беше разумно, но тя бе толкова сигурна в правотата си, че сякаш нямаше нужда Калъм да я потвърждава, затова и му се прииска неудържимо да се заяде.

— Старите, изградени в традиционен стил, къщи не понасят структурни промени.

— Махнете стената!

Калъм отиде бавно, с широки крачки при стената и я огледа от пода до тавана.

— Не е изключено да повредим прекрасния чамов паркет.

— В такъв случай ще се наложи да го оправяте — отсече Джулия и прекоси с кънтящи стъпки празното помещение. — Свалете боята от черчетата, чак до дървото. Налага се да пренаредите и камъните в камината, но полицата над нея е в отлично състояние, нея не пипайте. А там...

Тя отиде в съседната стая и изчака Калъм да я последва.

— Вратата към задния двор е твърде малка. Разширете рамката. Използвайте скосено стъкло, орехово дърво и месинг.

Калъм вече си представяше как ще изглежда вратата и одобряваше хрумването, ала въпреки това вдигна рамене.

— Трябва да дълбаем в зидарията.

— Знаем, Мърдок.

— Ще ви излезе доста скъпичко.

— Първо ми представете сметка и чак тогава ще я обсъждаме — отсече Джулия с присмехулни пламъчета в очите. — И така, да продължим. Трябва да смените тапетите и боята, а камината тук... — Тя понаведе глава, за да прецени разстоянието от камината до съседната стая. — Сменете полицата над камината, за да е в тон с онази в другата стая. Самата камина е запушена. Трябва да я възстановите. Термоизолационни стъкла за прозорците, разбира се.

— Разбира се.

Без да обръща внимание на подигравателния му тон, Джулия го подмина и продължи нататък. Ако сега тук беше баща му, тя щеше да обсъди с него различни варианти, да го попита за мнението му. Дватамта щяха да се смеят, да коленичат на земята, за да огледат състоянието на пода.

Но виж, със сина нямаше намерение да прави такива неща.

Калъм си помисли, че тази жена не си поплюва. Искаше му се и да не ухае толкова хубаво. Тази миризма на войнствена богиня го разсейваше всеки път, когато той се приближеше на два-три метра до нея.

И Калъм внимаваше да не скъсява прекалено разстоянието между двамата.

Смяташе я за високомерна, студена, властна и нагла. Нямахше нищо общо с жените, които той предпочиташе. Повтаряше си, че само по рефлекс от време на време се пита дали ще му е приятно да бъде с нея.

Обходиха първия етаж стая по стая. Калъм не можеше да не признае, че къщата бе великолепна, ала всъщност не помнеше Джулия Макгрегър да бе купувала съборетини. Тя имаше набито око за сградите и той не можеше да не я уважава за това. Както и че купеше ли къща, младата жена правеше всичко възможно да я обнови до неузнаваемост.

Но въпреки това Джулия се държеше ужасно, все едно, че Калъм нямаше капка мозък в главата си, и му обясняваше най-подробно всичко.

Да сменели плочките в банята. Да, да. Да сложели нови кранове на мивката. Нима смяташе, че той е сляп и не вижда — старите са хванали ръжда и капят?

Близко час обикаляха кухнята. Джулия държеше всичко в нея да бъде обновено така, че да изпъкват старото кирпичено огнище, което тя държеше да бъде постегнато и отново да стане използваемо, и старинните шкафчета върху едната страна.

Калъм отхвърли злорадо някои от идеите ѝ и ѝ предложи своите виждания.

— Разполагате с достатъчно пространство — натърти той, както стоеше наред кухнята, върху лъскавия линолеум. — Защо искате да го съсипете?

— Ама аз...

— Пълна глупост е да слагате печката и хладилника толкова далеч един от друг. Трябва да мислите и за удобството. За естетиката и удобството. Отдалеч си личи, че изобщо не готвите.

Джулия понаведе глава.

— Както гледам, във вашия малък свят жените всяка вечер запретват ръкави и готвят на уморените си мъже.

— В моя малък свят хората, които готвят, се хранят по-добре. Нека мивката си остане под двойния прозорец. А плотът ще бъде тук. Ще бъде извит, за да има обтекаема форма. — Движенията му бяха

бързи и пестеливи, като на човек, който е свикнал да се разпорежда и да му се подчиняват. — Машината за миене на съдове — тук, печката — ей там, хладилникът — до нея. Оставете килера под задното стълбище. Отървете се от грозната му врата. А сега, ако бях на ваше място...

— Да де, ама не сте.

— Бих сложил още един плот ето тук. Където човек да може да се нахрани и да поприказва. Бих разчупил пространството, за да го използвам максимално. След това да вземем верандата — бих я превърнал в част от помещението. Бих се отървал от стената.

Тя вдигна вежда.

— Пък аз си мислех, че старите, построени в традиционен стил, къщи не понасят структурни промени.

Тази жена не иска уста на заем, каза си Калъм, ала само сви рамене.

— Е, вече е много късно за такъв подход. Щом ще бутате една стена, защо да не бутнете две? Махате решетките, слагате прозорци, използвате чупката за нещо като всекидневна. Лично аз бих сложил под прозорците пейка.

Джулия си го представи и остана възхитена.

— Миналата седмица видях на едно място прелестна старинна църковна пейка.

— Още по-добре! В сегашния ѝ вид няма да използвате верандата за нищо друго, освен като склад за ненужни вещи. А така ще внесете градината вътре — всъщност и тя плаче за почистване. А ще и по-светло.

Младата жена веднага хареса идеята му.

— Добре, ще помисля.

— Освен това трябва да махнете този линолеум.

— Та той е съвсем нов!

— Готов съм да се обзаложа, че отдолу има чамово дюшеме.

— Никой не е толкова глупав да покрива чамов под с линолеум.

Калъм извади джобно ножче и го разтвори.

— Хайде на бас — каза той и зелените му очи проблеснаха предизвикателно.

На Джулия много ѝ се искаше да е прав, същевременно обаче щеше да ѝ стане ужасно неприятно, ако тя грешеше.

— Добре, отрежете ъгълчето. Но ако не сте прав, ще смъкнете пет процента от сметката.

— Ако обаче съм прав, ще направите кухнята, както ви казвам аз.

— Споразумяхме се — кимна Джулия.

Калъм отиде при ъгъла, който беше най-близо до задната врата, и застана на колене. Отне му по-малко от две минути.

— Трябва да сте много щастлива!

— Какво има отдолу, цимент ли? — попита тя самодоволно и след като отиде при него, надзърна през рамото му. — О! — възкликна Джулия и също коленичи, възхитена, че отдолу се бяха показали чамови дъски. — Какви кретени! Я отрежете още малко!

— Дюшето сигурно е издраскано и мръсно — предположи Калъм и махна още едно парче от линолеума. — Затова и са решили да не си усложняват живота и са го покрили с линолеум.

Все едно бяха открили заровено съкровище. Джулия едвам се сдържа да не махне линолеума с голи ръце.

Бяха коленичили един до друг, делеше ги някаква си педя. Бухналият облак на косата ѝ гъделичкаше Калъм по бузата. Привлечен от уханието ѝ, без много-много да му мисли, той се обърна и я помириша.

Тя усети дъха му и на гърлото ѝ заседна буца. Изправи се толкова бързо, че насмалко да му разбие носа с главата си.

— Какво правите?

— Нищо — отвърна Калъм.

Недоумяваше какво го бе прихванало, питаше се дали не бе полудял.

— Душехте ме!

— Само ви се е сторило. Просто дишах. Правя го, за да доживея до вечерта.

Това, че пулсът ѝ сякаш танцуваше жига, я вбеси. Устата ѝ беше пресъхнала, кожата ѝ пламтеше.

— Добре, ала занаят не го правете, когато сте близо до мен — процеди Джулия и побърза да се изправи. — Да огледаме втория етаж и да приключваме.

— Чудесно — съгласи се той. Прибра острието и пъкна ножчето в джоба си, защото се изкушаваше да се пониже в сърцето като

наказание, че се бе поддал на моментната съблазън. — И не се безпокойте, Макгрегър. Ще се постарая да не дишам.

— Кретен! — промърмори тя едва чуто и продължи да обикаля от стая в стая.

Но не беше сигурна на кого бе ядосана повече — на Калъм или на себе си.

Даниъл Макгрегър си представяше, че пуши пура. Беше се отпуснал в огромното кожено кресло в огромния си кабинет в огромната къща и правеше въображаеми кръгчета от дим, които запращаше към тавана, докато слушаше добрия си приятел Майкъл Мърдок, с когото разговаряше по телефона.

— Значи момчето се е хванало.

— Ами да — увери го Майкъл. — Е, наложи се да се вживея в ролята си, докато говорих с него по телефона, през цялото време си стисках носа. Рекох му: „Няма как, налага се днес ти да идеш при Джулия, нали чуваш, носът ми е запушен. Не съм добре.“ Е, не се зарадва особено, ама инак е добро момче и се гордее с фирмата.

— Свястно ти е момчето — ухили се Даниъл на тавана и премести слушалката на другото си ухо.

Познаваше Майкъл Мърдок от петнайсет години, уважаваше го като професионалист, харесваше го като човек.

Беше му много мъчно за него. Когато преди десетина години бе овдовял. И още от онова време кроеше планове заедно с него.

— Този ремонт не е шега работа — продължи Даниъл. — Ще трае няколко месеца и те двамата ще се виждат непрекъснато.

— Аз ще се постарая да съм болен седмица-две, тъкмо ще си наваксам с четенето. После пък още седмица-две ще се чувствам отмалял. Дотогава Калъм ще е напреднал с ремонта. И аз ще се постарая да го убедя да не зарязва работата по средата. Той и бездруго надали ще се съгласи.

— Направо не проумявам как още не се е опитал да се сближи с момичето. Познават се от години. Двама силни, здрави, красиви младежи — поклати той тъжно глава и поглади меката си бяла брада. — Такива са си днешните деца, не ги ли водиш за ръчичка, ще оплескат всичко, така да знаеш, Майкъл.

— Между тях прескачат искри, Даниъл. А ние с теб само ще ги пораздухаме. Време е моят Калъм да се задоми, и той да си намери щастието.

— Дума да няма — натърти Даниъл и за по-убедително стовари пестник върху страничната облегалка. — Същото важи и за Джулия. Така де, вече подкара двайсет и шестата си година. Какво още чака? — После старецът се усмихна под мустак и отново се облегна. — Ще ни дарят с чудни дечица, Майкъл, слушай какво ти казвам!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Без изобщо да подозира, че някой урежда вместо нея живота ѝ, Джулия се бе разположила блажено наред леглото и прелистваше каталозите с мостри за какво ли не — за тапети, бои, теракота. Бе струпала цяла планина с каталози за панти, ръкохватки, кранове за мивки. Записваше какво си заслужава да види, после диктуваше номера на мострата на портативния касетофон.

Отне ѝ цели две седмици да спори и да се кара с Калъм, докато двамата уточнят всички подробности от ремонта, сроковете и евентуалните цени.

Тя нямаше друг избор, освен да се примири, че именно Калъм щеше да ръководи ремонта. Отскочи до фирмата на Мърдок и когато видя колко уморен и съсипан изглеждаше Майкъл, си замълча и реши да не го моли да отмени сина си.

Докато не се възстановеше напълно, старият Мърдок щеше да пази кабинета. Джулия не искаше да винят нея, че го бе завлякла на строителната площадка, за да наглежда и да ръководи майсторите.

Сега се настани по-удобно на леглото и премести нозе отляво надясно. Цяла сутрин бе уреждала прехвърлянето на един имот, който бе продала. Още бе с костюма с къса лятна пола, с който бе ходила при клиентите.

Потупа разсеяно с пръст върху мострата на тапет с десен на цветя. Имаше слабост към цветните камъни и върху ръката ѝ проблясваха цели три пръстена с такива камъни. Други сияеха на китката и ушите ѝ.

Още в мига, когато бе влязла в стаята, бе свалила фибите и сега косата ѝ се спускаше на буен поток по раменете ѝ.

Тя си тананикаше и се наслаждаваше на приглушените звуци на триони и чукове, долитащи от първия етаж.

Мъже, които работят! Страхотна музика, помисли си Джулия.

Калъм трябваше да бъде благодарен, че когато бе застанал на вратата, тя не бе вдигнала глава, инак щеше да види как той я зяпва като омагьосан.

Леле, това момиче има крака, дълги цял километър! А тази къса поличка не прикрива почти нищо, ахна наум Калъм. Джулия изобщо не приличаше на делова жена. По-скоро човек би си помислил, че пред него бе застанала езическа богиня. И би забравил, че бе хаплива като бясно куче и избухлива като сух барут.

Джулия прокара разсеяно длан по бедрото си, а Калъм завъртя очи, погледна към тавана и замоли за милост. Пое си дълбоко въздух, за да дойде на себе си.

— Ще ми отделиш ли една минута, Макгрегър?

— Хмм?

Кое ли да предпочете, трендафилите на гълъбов фон или класическите тънички ивици? Избра все пак трендафилите. Защо да се прави на много изискана?

— Макгрегър! Джулс!

Калъм се приближи, щракна с пръсти току под носа ѝ и с удоволствие видя как тя отмята стъписано глава.

— Какво? — възкликна уплашено Джулия и се опита да си внуши, че сърцето ѝ бе трепнало просто от изненада, а не от нещо друго.

— Стената ти е съборена. Не искаш ли да хвърлиш едно око?

— А, да, разбира се. Ей сега — мразеше да я заварват неподготвена, когато не бе нащрек и не можеше да отбива атаките. — Ей сега ще сляза.

Калъм си каза, че трябва да е луд, за да обърне гръб на такива крака, при положение че можеше да им се порадва още малко. Приседна на леглото, развеселен, че тя го гледаше с присвити очи.

— Подготвяш се отдалеч, а? Още известно време няма да ти трябват тапети.

— Не е зле човек да помисли предварително.

Той се наведе и се взря в тапета на ивички, който бе избрала.

— Скучен — отбеляза тихо и плъзна поглед по краката. — За разлика от теб. Ти може да си всичко друго, но не и скучна.

— Това пък какво е, комплимент или обида? — попита Джулия и все пак се стърпя, не подръпна полата си. Нямахше да му достави това удоволствие. — Обида! Разкарай се оттук!

— Защо си облечена толкова официално? — подръпна Калъм реверите ѝ — знаеше, че тя ще го шляпне по ръката.

Джулия не го разочарова.

— Имах да уреждам една сделка. Къщата на Корт Стрийт.

— А, да, не е лоша, обаче е много близо до центъра — отбеляза Калъм, сетне отвори каталога с мострите на боите и започна да ги разглежда. — Ето този цвят ще стои много добре тук. Масленозелено. Красив е и действа успокояващо.

И тя бе смятала да боядиса стаята в някой оттенък на зеленото.

— Да не си решил да се заемеш и с вътрешно обзавеждане, Мърдок?

— Непрекъснато ремонтирам къщи и имам някои виждания — отвърна младежът и впери в нея очи, наситенозелени като боята, която бе избрал. — Иде ми да се пукна от яд, когато съм хвърлил толкова усилия, време и познания в ремонта на една къща, а после собствениците я съсипват с цветовете и обзавеждането.

По дяволите, отново съм съгласна с него, рече си Джулия. Вече става опасно.

— Как е баща ти?

— Възстановява се — отвърна Калъм, ала в очите му се мярна едва загатната тревога. — Никога досега не съм го виждал да боледува толкова дълго от настинка. Твърди, че е ходил на лекар. Дал му рецепта и му препоръчал да си почива още седмица-две.

— Разумно! — Едва ли имаше нещо на този свят, което Джулия да разбираше по-добре от семейната обич и загриженост, затова отпусна длан върху коляното на Калъм. — О, ще се оправи! Знам го аз него, пращи от здраве.

— Все си повтаря, че остарявал. А е само на шейсет години.

— Просто се самосъжاليا. И аз съм същата, когато се разболея. — Тя го стисна за коляното, за да го успокои. — Не се тревожи.

— Пита за теб и как върви ремонтът — рече Калъм и забеляза, че Джулия му се усмихва, нещо, което се случваше твърде рядко и което му се искаше да продължи по-дълго. — Настоява да дойдел и да поемел нещата в свои ръце, но още не се е възстановил напълно.

— По-добре да не го безпокоим. Сигурна съм, че ще се справим и сами с ремонта и ще успеем да го завършим, преди някой от двамата да е зазидал другия зад стената на мазето.

— Можем да опитаме.

Той прокара пръст по прасеца ѝ и се ухили, забелязал, че тя го гледа с широко отворени очи.

— Не ми пускай ръце, нахалник такъв!

— Чуйте я, моля ви се, пускал съм ѝ ръце! А твоята ръка къде е — на коляното ми!

Джулия я дръпна ядосано.

— Просто се опитвам да бъда дружелюбна. Махай се от леглото ми!

— Не съм ти в леглото — натърти Калъм. — Само съм приседнал на крайчеца. И да ти призная, досега не ми е и хрумвало да се пъхам в леглото ти. След тези твои думи пред мен се откриват неограничени възможности.

— Мърдок, ще се пъхнеш в леглото ми, когато цъфнат налъмите!

И той не знаеше какво го тласна да постъпи така, самолюбието или желанието. Може би и двете. Наведе се на сантиметър от нея, докато дъхът им се сля.

— Хайде да се обзаложим!

Кръвта гътнеше в ушите ѝ като океан и тя се почувства засегната дори от това, че за стотна от секундата се бе оставила във властта на възбудата. И на изкушението.

— За разлика от теб не съм сексуална маниачка. Пак, за разлика от теб, никога не ми се е случвало да се озова в хоризонтално положение с човек, когото не понасям, докато съм във вертикално.

Ала въпреки думите ѝ Калъм не бе обезкуражен — за миг в очите ѝ се бе мярнал интерес. Той сви рамене и стана от леглото.

— Напук на всичко, Макгрегър, краката ти ми харесват. Страхотни са.

Калъм излезе от стаята, а Джулия реши, че занапред ще се явява пред него само забулена от глава до пети.

— После пък се опита да ме накара да се обзаложим, че ще спя с него — отбеляза два дена по-късно Джулия. Беше все така ядосана.

Кръстосваше из спалнята, а братовчедка ѝ Лора бе гушнала тримесечния си син.

— Само се е заяждал — отбеляза Лора. Беше доволна, че невръстният Даниъл бе нахранен и подсушен и вече спеше, и го

положи в сгъваемото кошче, което бяха разгънали при прозореца. — Знае, че си избухлива и не е трудно да те ядоса.

— Не е вярно, не съм избухлива — възрази Джулия. — Освен ако не ми се изпречи Калъм Мърдок.

— Ето, виждаш ли! Не му обръщай внимание, Джулия. Сама казваш, че работи чудесно. Мисли за целта и забрави за средствата.

— Права си, права си — затвори очи братовчедка ѝ и се помъчи да се успокои. Трионите и чуковете почти не се чуваха зад затворената врата на спалнята. Сега вече Джулия никога не я държеше отворена. — Калъм не съществува. Готово! — Тя отвори очи и се усмихна. — Разкарах го! Казах му да върви по дяволите!

— Браво на теб! — похвали я Лора и прехапала устна, погледна сина си, потънал в сладък сън. — Сигурна ли си, че ще се справиш? Ще отсъствам само два часа. Най-много три...

— Разбира се, че ще се справя. Изгарям от нетърпение да останем само двамата — каза Джулия и прокара пръсти по меката черна косица на Даниъл. — Колко е красив, Лора, и колко е порасъл!

— Да. Не обичам да се разделям с него, пък билото и за няколко минути. Не ми се и мисли за бавачки. Но е много трудно. Не си представях, че ще ми бъде толкова тежко.

— Ти си страхотна майка, а Ройс е страхотен баща.

— Даниъл ни облекчава живота. Той е най-доброто бебче на този свят — въздъхна Лора и се опита да се отърси от тревогите. — Е, хайде! Даниел ще се чувства прекрасно с леля си Джулс. Донесла съм всичко нужно. Не би трябвало да огладнява, ала ако се разпищи, в бутилката има кърма. Вероятно ще спи през цялото време, докато ме няма. Ето книжни пелени, ето го и малкото мече, ето номера на съдебната зала — изброи Лора, невероятно притеснена. — Две смени дрехи, номерата на моя пейджър и на пейджъра на Ройс. Знаеш, Даниъл обича да го гушкаш, когато...

— Стига, Лора! — засмя се Джулия. — Обещавам ти, няма да го продам на циганките, докато отсъстваш.

— Започвам да се вманиачавам — успя да се усмихне и братовчедка ѝ. — Ще престана. Много съм ти благодарна, че прие да го пазиш днес сутринта...

— За мен е удоволствие. Нямам никакви ангажименти и докато се върнеш, ние с Даниъл ще се прехласваме един по друг.

След още цели десет минути Джулия най-сетне успя да отпрати Лора. Потърка ръце и се върна при кошчето.

— Най-после сме сами, ангелче. Дано не проспиеш цялата сутрин.

Два часа по-късно тя съжаляваше горчиво за тези си думи. Ангелчето пицеше като попарено. Джулия бе опитала да го залиса с бутилката и мечето, да го разхожда, да го дундурка, да му пее. Нищо не помагаше. Прелестното личице на Даниъл си беше все така мораво и сбръчкано от гняв, той се дереше колкото му глас държи.

— Какво правиш, биеш ли го?

Както бе притиснала бебето до гърдите си, Джулия се обърна рязко, когато вратата се отвори, и изръмжа на Калъм:

— Да, това е едно от любимите ми занимания, особено когато става дума за малки беззащитни пеленачета. Махай се оттук! Хайде, миличкото ми, недей да плачеш!

— Да не се е подмокрил?

— Не, не се е подмокрил. На идиотка ли ти приличам? — тросна се тя и вдигна със свободната си ръка кичура коса, паднал върху очите ѝ. — Не иска бутилката, не иска да го люлея, извървах разстоянието оттук до Оклахома, но нищо не помага.

— Я да видя! — Калъм завъртя очи, когато Джулия дръпна детето, сякаш над него бе надвиснала смъртна опасност.

— Я не се занасяй, най-малко от два месеца не съм изтървавал бебето. Ела, мой човек! — каза той и пое бебето от изтръпналите ръце на Джулия. — Какво има, малки приятелю?

Джулия примига, толкова смаяна бе от гледката. Снажният мъж с разрошена, тук-там изрусяла кестенява коса, с избеляла работна риза и запретнати до лактите ръкави държеше бебето вешо, сякаш го прави всеки божи ден.

— Вероятно му никнат зъби.

— Как разбра?

— Благодарение на сестра си имам трима племенници и на всекиго от тях са му никнали зъби. Братовчедка ти донесла ли е нещо, което да му дадем да дъвче?

— Донесла е всичко необходимо. Ще погледна.

Докато тя търсеше из багажа, Калъм поднесе на момченцето кокалчето на пръста си. То веднага го захапа.

— И ти щеше да пициш, ако венците ти бяха отекли като неговите — каза той на Джулия.

— Ето, намерих!

Успокоена, Джулия му подаде синьо гумено колелце. Калъм го пъкна в устата на Даниъл и той на мига млъкна и започна да хлипа с мокро от сълзите личице.

— Сега вече е по-добре, нали? — прошепна Калъм и прокара пръст по бузката на детето. Усмихна му се с топли наситенозелени очи. — Божичко, колко е умен!

— Обичаш ли бебета?

— Как да не ги обича човек! — рече Калъм и завъртя детето толкова нависоко, че сърцето на Джулия спря, а Даниъл загука. — Трябвало е просто да отклониш вниманието му от болката във венците — обясни той и загъделичка бебето, както го държеше над главата си. — Искаш ли да слезем долу при момчетата, приятелче?

— И дума да не става. Долу е толкова прашно и шумно!

Калъм поклати глава, като продължи да се усмихва на Даниъл.

— Жени, какво да ги правиш! Вдигат врява до Бога заради някаква си прах. На Даниъл ще му хареса. Бебетата обичат движението и звуците. Интересно им е. — Той притисна до себе си момченцето, което се бе залисало да дъвче гуменото кръгче. — После ще идем да обядваме в кухнята. Имаме бира и кюфтета.

Джулия се засмя пряко волята си. И двамата — и бебчето с огромни очи, и мъжът с ведър хладен поглед, се вторачиха в нея.

— Е, хайде, от мен да мине. Свали го за малко. Ала не го пускай да работи с електрическия трион.

— Готово, въпросът ти се уреди — засмя се и Калъм и млясна Даниъл по главичката. — Ти ще дойдеш ли с нас, или ми се доверяваш?

— Колкото и да е изненадващо, ти се доверявам, но въпреки това ще дойда — отвърна Джулия и грабна пътем една памучна кърпа. — Непрекъснато плюе — обясни тя.

— Е, чудо голямо! Всички истински мъже плюят.

— Калъм, аз... — Тя се подвоуми и не забеляза, че той бе развеселен и изненадан. Джулия никога не се обръщаше към него на

малко име. — Наистина съм ти много признателна. Тъкмо бях започнала да си скубя косата.

— Жалко за косата, хубава е — отвърна Калъм и плъзна поглед по къдрите ѝ. — Хайде да тръгваме — махна ѝ той с ръка. — Да видим какво ще каже детето, дали му харесва какво сме свършили дотук!

Още преди да се бе усетила, Джулия вече го държеше за ръката и ѝ се стори грубо да се дръпне.

— Напредваш бързо. Как мислиш, дали другата седмица ще успеем да започнем голямата спалня?

— Според плана трябва да я започнем — отвърна Калъм, като се опитваше да надвика шума, засилил се, докато слизаха по стълбите.

— В събота и неделя ще повикам да пренесат мебелите в спалнята в другия край на коридора.

— Няма нужда, ще ги пренесем ние. Плочкаджията почти приключи с банята долу. Знам, че тя не е толкова важна, ала майсторът беше свободен и не исках да го изпускам. Работи много добре и реших да го повикам, докато не се е хванал някъде другаде.

— Bravo на вас! На всяка цена ще ида да видя какво се е получило.

— Реши ли какъв цвят ще бъдат плотовете в кухнята?

— Да, едва вчера. Касетката със записа е горе.

— Не се и съмнявам. Не можеш ли да ми кажеш лично?

— А, защо, ще ти кажа! Гълъбови керамични плочки, дванайсетсантиметрова теракота, тъмносини кантове.

— Не е лошо! — похвали я Калъм и си помисли, че ще стане страхотно.

— Хей, Калъм! — провикна се един от дърводелците — работеше в разширения хол. — Ще хвърлиш ли едно око? Вече започваме да ковим.

— Да. Идвам ей сега.

— Дай го на мен — предложи Джулия и ръцете им се допряха, докато тя поемаше детето. — Ти върви, а ние ще погледаме от безопасно разстояние.

Калъм докосна с пръст нослето на Даниъл.

— И да не забравиш бирата и кюфтетата, мой човек!

— Е, това не беше предвидено в програмата — прошепна Джулия и намести бебето, така че главичката му да опре в рамото ѝ. —

Кой ти е мислил, че такъв досаден мъж може да е толкова чаровен с едно бебче?

Притисна Даниъл до себе си и тръгна към отвора на вратата. Стената беше махната, стаята бе просторна и светла. И пълна с мъже, с шум и какви ли не инструменти.

Нищо не ѝ доставяше такова удоволствие, както да гледа как някаква работа напредва стъпка по стъпка. Не ѝ бе достатъчно да се нанесе в свършен дом. Беше ѝ много по-приятно да огледа пространството и да прецени какви промени трябва да се направят, а после да наблюдава как тези промени биват осъществявани.

Подът бе застлан с мушама, за да не се цапа, по него бяха наслагани дърводелски магарета с дъски, които работниците бяха приготвили да нарежат. Зидарят бе коленичил до камината и изглаждаше ръбовете на камъните.

Калъм стоеше с двама мъже под арката между двете помещения и бръкнал в задните джобове на панталона си, обсъждаше с тях каква дървения да сложат.

Смееше се и смехът му звучеше много мъжки.

Джулия усети как я пронизва сладостна тръпка при мисълта, че Калъм е мъж до мозъка на костите. Това бе най-точното описание за него. Дланта му бе твърда и мазолеста. Той миришеше на стърготини и пот. Ръцете му бяха яки и мускулести.

Ами как само му стояха джинсите! Как очертаваха всяка извивка на ханша му!

— Божичко — подсвирна тихо тя.

Какво я прихващаше, та зяпаше как му стоят джинсите! И се прехласваше, че зениците му са обточени с тъничка златиста ивица? Всъщност изобщо не се интересуваше от него като мъж. Калъм бе само един платен работник.

В този миг той се обърна, усмихна ѝ се лукаво и сбърчи нос срещу Даниъл.

Сърцето на Джулия се разтуптя лудешки, сякаш щеше да изскочи от гръдния ѝ кош. Слава богу, че не се беше хванала на онзи бас!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Денят на Джулия бе започнал с речта, която тя държи на закуската, организирана от Бостънската асоциация на деловите жени. В един часа чете лекция като гостенка на форум по политология, организиран от Харвард. Вечерта пък ѝ предстоеше да се изкаже на съвещание на брокерите на недвижими имоти.

Нямаше нищо против да държи речи. В края на краищата, не бе кой знае каква философия — говориш си и изказваш своето мнение. А Джулия открай време смяташе, че я бива и за двете. Осемте години като дъщеря на президента на Съединените щати я бяха научили как да се държи пред много хора, пред тълпите, пред журналистите.

По няколко пъти в годината приемаше да участва в такива мероприятия, като се стараяше да ги вмести в един-два дена.

Програмата ѝ беше напрегната, но навечер намери малко време, за да пообиколи антиквариатите с надеждата да намери ръкохватки за вратите.

В обикновените железарии не откриваше онова, което ѝ харесваше. Бе решила на всяка врата в къщата да сложи различна брава, така че тя да изглежда неповторима.

В антиквариатите намери какви ли не ръкохватки — овални, месингови, от дялано стъкло, от полирано дърво, от лъскав емайл. Бяха с най-различни форми и повърхности.

Когато приключи обиколката, разполагаше с цели три дюзини различни брави, на някои дори бе сложила бележки за коя врата са.

На път за вкъщи се отби във фирмата на Мърдок. Знаеше, че на Майкъл Мърдок му е втръснало да стои по цял ден в затвореното помещение. Искаше ѝ се да му разнообрази малко сивото ежедневие, да се убеди с очите си, че вече е по-добре, и да му остави бравите и ръкохватките.

Мина с колата през промишления център — тук сред ниските постройки и огромните камиони, се чувстваше в свои води не по-малко, отколкото в изискания скъп квартал Бийкън Хил. Току натискаше клаксона и махаше дружелюбно с ръка — непрекъснато

срещаше познати. Спря пред фирмата на Мърдок, доволна, че очуканият му пикап бе на тесния паркинг.

Вдигна кашона с бравите и макар да беше доста тежък, го понесе. Все още бе с официалния костюм за светски сбирки и всички мъже наоколо подсвириха. Тя отвърна като им се усмихна нехайно и им махна. Познаваше почти всички по име, беше работила с мнозина от тях.

Предният кабинет беше тесен като кутийка и доста уютен, макар и разхвърлян. Зад допотопното метално писалище седеше жена, забучила три молива в косата си — беше в тенис фланелка, върху която бе написано името на фирмата „Мърдок и синове“ и се усмихваше някак измъчено.

— Добре дошла, Джулия! Божичко, колко свежа и слънчева изглеждаш!

— Здравей Мег. Много работа ли имаш?

Мег завъртя очи и вдигна телефона, който се късаше да звъни.

— „Мърдок и синове“, изчакайте, ако обичате. — Тя въздъхна и натисна един от бутоните върху апарата. — Затънали сме до гуша в работа, вече дори сънувам как звънят телефони. С какво мога да ти помогна?

— Донесла съм едни неща, искам да ги покажа на шефа — обясни Джулия и стовари кашона върху бюрото. — Свободен ли е?

— За теб винаги! Влизай!

— Благодаря ти. Той как е?

— Още не е напълно здрав, ама постепенно влиза в релсите. Щом те види, и всичко ще му мине. Ще звънна да му кажа, че отиваш при него.

— Добре. Няма да го уморявам — обеща Джулия, отново грабна кашона и тръгна по късия коридор към кабинетите на шефовете.

Бе изненадана, че вратата на Майкъл бе заключена. Отворените врати бяха част от стила му. Тя се притесни, освободи едната си ръка и почука. Притеснението вече прерастваше в тревога, когато вратата се отвори.

Майкъл беше почервенял като рак и беше доста припрян. След като Мег му бе звъннала, се бе разтичал като фурия. Пъхна в кантонерката огромния сандвич, който си бе взел за вечеря, пак там сложи и еднолитровата бутилка бира. При тях се озоваха и

електронната игра, която бе взел от внучка си, и шоколадовия сладкиш.

Знаеше прекрасно, че тези неща не се връзват с образа му на поболял се старец.

— Джулия! — ахна той. Не се наложи да преправя гласа си, и бездруго си звучеше задъхано и отмаляло. — Колко мило, че си наминала да ме видиш!

— Господин Мърдок! — завайка се разтревожено тя, после стовари кашона върху писалището и пое ръцете му. Той имаше вид на човек, който се тресе от висока температура. — Защо не се приберете вкъщи? Трябва да лежите!

— О, нищо ми няма. Добре съм си — отвърна Мърдок и за победително се закашля. — Гледам да не се преуморявам, миличка. А навремето настинките никога не са ме изваждали от строя.

— Защо не седнете? — предложи Джулия и го хвана за ръцете, за да го отведе при стола.

Долови миризмата на кромид лук, ала после реши, че само така ѝ се е сторило.

Майкъл въздъхна тежко.

— Кажи сега, синът ми справя ли се?

Идеше ѝ да се оплаче, че Калъм непрекъснато оспорва желанията ѝ и ѝ прави напук, но реши да не отваря дума за това и само се усмихна.

— Всичко върви като повода. Е, предпочитам да работя с вас, ала какво да се прави!

Мърдок се засмя и ѝ стисна ръката. Човек можеше само да мечтае за такава снаха.

— Заеме ли се с нещо, Калъм го върши като хората. Няма равен.

— Защото го е обучавал най-добрият.

Майкъл грейна от щастие.

— Недей, че ще вирна нос! Я сега да видим какво ми носиш в този кашон!

— Съкровища! Сега пък ми е влязла тази муха в главата — тръгнах да търся по антиквариатите старинни брави и ръкохватки.

Очите му светнаха.

— Я да видя!

Цели два̀йсет минути си играха като малки деца с новите придобивки на Джулия, обсъждаха епохата, когато са изработени бравите, спореха коя брава на коя врата ще върви най-много. Тя на драго сърце сменяше надписите, които бе наслагала, и добавяше нови.

— Калъм каза ли ви, че тези селяндури, предишните собственици, са постлали линолеум върху чамовия под в кухнята? — попита Джулия, ядосана само при мисълта за съсипаното дюшеме. — Беше в ужасно състояние, но сега грее като огледало. Ще стане страхотно — махна тя с ръка. — Как мислите, кръглата стъклена ръкохватка ще пасва ли на вратата в спалнята?

— Идеално.

Джулия грейна в усмивка.

— Много обичам да работя с човек, който мисли като мен. Божичко, съвсем окъснях. Трябва да отскоча до вкъщи и да се преоблека!

— Да нямаш среща довечера? — подпита Майкъл, колкото да поразузнае. — Сигурно си имаш нов приятел.

— Не, в седем и половина ще ходя на вечеря.

— Защо не оставиш кашона тук? Аз ще го предам на Калъм да го отнесе у вас.

— Ще ви бъда много признателна. Умирам от нетърпение да видя новите брави сложени — отбеляза тя и след като се наведе, го целуна по бузата. — Пазете се, господин Мърдок. Искам да танцувате на Празненството, което ще организирам в чест на новоселието.

— На всяка цена ще дойда.

След като Джулия си тръгна, Майкъл се облегна на стола и се подсмихна самодоволно. В главата вече му зрееше безобиден план. Той се изправи бавно и затвори вратата. Отиде с танцова стъпка да си вземе от кантонерката сандвича. Смяташе да похапне, докато разговаря с Даниъл Макгрегър и уточняват тънкостите от последния план.

— Ама че досадна жена, все бърза, ще ти скъса нервите — мърмореше Калъм, докато слагаше на вратата стъклената ръкохватка.

Добре, че беше отишла да моли баща му, а не него. Защото щеше да удари на камък. И какво я бе прихванало да вдига празненство в къща, която все още прилича на строителна площадка? Сигурно си

въобразяваше, че ще направи голям фурор, ако покани приятелите си тузари да хапнат и пийнат върху найлоните, с които бяха застлани подовете, и да разгледат недоизмазаните тавани.

За капак се бе разпоредила ръкохватките на вратите да се сложат веднага.

Той нямаше нищо против да поработи извънредно. Но никак не обичаше да го притискат. Този път обаче баща му, който изглеждаше толкова отслабнал и отмалял, го помоли да изпълни молбата на една от най-добрите им клиентки и Калъм нямаше друг избор, освен да вземе кашона и да се захване с ръкохватките.

Ако си зает, Калъм, и аз мога да свърша тази работа, му бе казал Майкъл. Ала синът му за нищо на света нямаше да допусне той да бърхти по нощите, при положение че още не се бе възстановил от настинката.

Вече приближаваше единайсет през нощта и Калъм привършваше. Докато се местеше от врата на врата, съвсем се ядоса на Джулия. Не че не харесваше хрумването й всяка врата да е с различна старинна брава, но го вбесяваше начинът, по който тя се разпореждаше с хората.

Той си повтори за кой ли път, че Джулия бе нахална глезла, която си бе въобразила, че може да разиграва всички.

Съжали, че е бил на път да промени мнението си за нея, докато я бе гледал как държи невръстното момченце на братовчедка си, как се смее с работниците или им носи цели пликосе понички и литри кафе. Беше научила имената им, подробности от личния им живот и винаги намираще време да си побърбри с тях и да ги похвали за добре свършената работа.

Сега Калъм реши, че на всичкото отгоре е и двуличница. Чу, че входната врата се отваря, и се усмихна кисело. Купонджийката се прибираще. Дано да е прекарала добре, защото сега ще й се стъжни, рече си той. Ще й кажа право в очите какво мисля за нея.

Вече бе отишъл при стълбището, когато чу долу, в антрето, гласове — на Джулия и на някакъв мъж. Явно си бе довела някой от онези хубостници, своите приятели. Ала Калъм не се смути ни най-малко и продължи спокойно нататък до място, откъдето ги виждаше.

— Наистина съм уморена, Тод. Днес имах много работа.

— Нима ще ме отпратиш, без да си ме почерпила едно питие?

Тя въздъхна и се опита да сподави раздразнението си. Беше излизала няколко пъти с Тод, но между тях нямаше нищо сериозно. Колкото и да я беше срам, трябваше да си признае, че единственото, което я бе привлякло у този Тод, бе, че той бе от мъжете, които изглеждат страхотно във фрак и се оправят чудесно и на най-скучната светска сбирка.

Ако не за друго, то поне за това му дължеше едно питие.

— Добре тогава! — каза Джулия и свали от раменете си пелерината, под която се показва впита черна официална рокля. — Какво искаш?

— Всъщност искам... — поде той, после се приближи, плъзна ръка около кръста ѝ и се наведе да я целуне.

Джулия не възрази, ала и не откликна особено ентусиазирано. За свое учудване бе установила, че и да целуваше Тод, пулсът ѝ си оставаше все така спокоен. Беше ѝ приятно, но не повече, отколкото да чете увлекателна книга.

— Уморена съм, Тод.

— Тъкмо ще те разсъня — рече той и плъзна длани нагоре по гърба ѝ, към тъничките презрамки на роклята. — Само да знаеш откога те желая...

— Извинявай, но... — поде тя вече без да крие раздразнението и възмущението си.

Тод я притисна още по-силно и я целуна още веднъж. Джулия вдигна ръце, за да го отблъсне.

— Не!

— Джулия — подзе Тод все така ухилен и започна да си играе с презрамката на роклята ѝ. — Хайде да не се вдетиняваме.

— Коя част от „не“-то не си разбрал? — процеди тя през зъби.

Усмивката му помръкна.

— Слушай, разигравах ме от няколко месеца. Проявих търпение, ала вече ми писна да чакам.

Джулия присви очи, в които блеснаха гневни пламъчета.

— Така ли? Ами тогава да легна по гръб, пък ти прави каквото знаеш. Бива ли да съм толкова глупава и да си въобразявам, че за секса са нужни двама души, които проявяват интерес един към друг!

— Знаеш прекрасно, че съм ти интересен. Само не ми разправяй, че си облякла тази рокля, за да омаеш неколцина грохнали старци.

Това вече я вбеси. Тя се обърна, отиде при вратата и я отвори.

— Облякла съм я, защото си я харесвам. И доколкото знам, жените са свободни да се обличат както си искат. А сега ти препоръчвам да си тръгнеш сам, докато не съм те изритала оттук!

— Студена фригидна мърла — изсъска Тод, докато вървеше към вратата.

Джулия я затръшна, после затвори очи и въздъхна тежко.

— Ама че негодник!

— Пък на мен ми се стори много симпатичен.

Тя подскочи като ужилена, отвори очи и смутена видя Калъм, който слизаше по стълбата.

— Какво търсиш в къщата ми?

— Върша си работата — отвърна младежът и чак сега забеляза, че още стиска юмрук — беше се приготвил, ако се наложи, да удари Тод по сладникавата физиономия.

Но Джулия се бе справила прекрасно и сама и Калъм не можеше да не ѝ се възхищава, макар и да виждаше, че тя бе потресена.

— Роклята ти наистина е трепах — каза ѝ с надеждата да я поуспокои.

Джулия веднага изправи гръб.

— Разкарай се!

— Я чакай — спря я той с ръка, когато Джулия се опита да го подмине като хала. От притеснение очите му бяха притъмнели, а гласът му прозвуча някак по-гърлено. — Поседни малко, Джулс. Трепериш.

— Ядосана съм.

— И аз на твоето място щях да се ядосам. Онзи тип се държа много просташки, ала ти бързо го постави на място.

Унижението се бореше с гнева ѝ.

— Така значи, шпионираш, а, Мърдок?

— Извинявай, задето ти бях публика на малкото представление, но сама си си виновна.

— Виж ти! — Никак не ѝ беше трудно да пренасочи яда си от Тод към Калъм. Забучи с все сила пръст в гърдите му, той дори се олюля на токове. — И какво излиза, всяка жена, която се стреми да изглежда привлекателна, сама си го проси, така ли? Ако си сложи и капчица парфюм, всъщност казва: „Обладай ме, дивако!“

— Говоря ти не за роклята, а за тези проклети брави.

— Брави ли? — Зяпна го недоумяващо и прокара пръсти през косата си. — Кой от двамата е превъртял, ти или аз?

— Не аз, а ти си наредила бравите да бъдат сложени още тази вечер. — Сега вече и неговите очи блеснаха гневно. — Ти си ходила да хленчиш на баща ми, че ще правиш купон. Нима смяташ, че си умирам от удоволствие да бърхтя до среднощ?

Джулия притисна пръсти към слепоочията си — нищо чудно, че главата я болеше нетърпимо, сетне протегна ръце.

— Я чакай. Наистина се отбих при баща ти. Искях да видя как е. Бях ходила по антикварните магазини. Занесох му да разгледа бравите и ръкохватките и заедно да решим коя къде да сложим.

— И да му врънкаш, че ще правиш купон, затова да сме ускорели ремонта.

— Какъв купон? — вдигна тя ръце. — Няма да правя никакъв купон. Как ще правя купон, при положение че къщата прилича на строителна площадка? Не знам какво... — Ала не се доизказа, само стисна очи. — Ето, пак се почва. Слушай, трябва да взема аспирин.

Без да чака, за да види дали Калъм ще я последва, Джулия се запъти към кухнята, предоставяйки му доста разсейващата гледка на голия си гръб и тесните бедра. Роклята наистина си беше убиец, помисли Калъм, и сега го погубваше.

Тя намери в едно от шкафчетата опаковка аспирин, наля си вода и глътна три хапчета.

— Добре де, станало е недоразумение. Наистина занесох на баща ти бравите и му споменах, че изгарям от нетърпение да видя как ще стоят на вратите. Но не съм казала, че искам да ги сложите веднага. Споменах и че ще има тържество. Смятам да направя купон по случай новоселието. Ала това ще бъде чак по Нова година. Не съм уточнявала деня, само му казах, че го искам здрав, за да танцува на моя празник. Баща ти явно е объркал всичко.

Не беше в стила на Майкъл да се обърква така като пиле в кълчища. Но Калъм не можеше да отрече, че от близо месец баща му не беше на себе си.

— Добре де, разбрах. Явно е станало недоразумение.

— Извинявай, че е трябвало да стоиш тук до никое време.

— Е, карай, не е станало кой знае какво. Сложих някои от бравите и ръкохватките. Ще им хвърлиш ли едно око?

— Разбира се — усмихна се Джулия.

— Какво ще кажеш например за тази? — Показа с палец Калъм вратата на кухнята и също се засмя, защото тя ахна доволно.

— О, станало е чудесно. Знаех си аз, че тази врата направо плаче за емайлирана ръкохватка. — Джулия отиде бързо при вратата и огледа възхитена нежния див зюмбюл, нарисуван върху бялата глеч. — Падам си по такива малки подробности. Така си личи отдалеч какъв е стилът на собственика.

— Да, не мога да го отрека — отбеляза Калъм и се наведе над рамото ѝ да огледа ръкохватката.

Когато тя се изправи, най-неочаквано се озоваха лице в лице, очи в очи. Съвсем близо, само на сантиметри един от друг и Джулия видя прелестното златно кръгче около яркозелените ириси.

— Много съм ти признателна... Че си ги сложил.

Мирисът ѝ го удари в главата.

— Няма нужда да ми благодариш... Вече ти казах, не съм направил кой знае какво.

Идеше му да впие устни в устата ѝ, а и не само това. Ала си спомни колко отвратен беше от онзи нахалник Тод. Въпреки всичко устните на Джулия изглеждаха толкова нежни и щедри. Толкова изкусителни...

— Е, аз ще тръгвам.

— Добре.

Гърлото ѝ беше пресъхнало и топло от страст. Какво ли ѝ ставаше? Те с Калъм стояха един до друг, без да се докосват, а тя едвам си поемаше дъх.

— Ще те изпратя.

— Няма нужда.

— Както кажеш...

Те внезапно се раздвижиха и кой знае как, устните им се срещнаха. Езиците им се докоснаха, зъбите им се допряха и по вените им като горски пожар се плъзна топлина. Стегнатото му снажно тяло се притисна до прелъстителните извивки на Джулия.

Калъм плъзна длани по бедрата ѝ, сетне по гърдите, докато всичко в тях закопня да се слоят изцяло. Тя впи жадни пръсти в

дългата му кестенява коса, която отгоре изглеждаше златиста.

— Това е лудост — рече задъхано Джулия.

— Да, ние сме полудели — каза Калъм и впи устни във вратлето ѝ, тласкан от отчаяната нужда да усети отново миризмата ѝ — миризмата на парлив зовящ грях.

— Не можем да го направим, Калъм.

— Знам.

Тя заби пръсти в косата му и придърпа главата му, за да го целуне още веднъж. Накрая, останали без въздух, раздалечиха глави.

— Все едно не се е случило — каза Джулия и се облегна на вратата, за да не се свлече на пода. — Нищо няма да излезе.

— Наистина, няма да излезе нищо — съгласи се Калъм, макар че умираше от желание да плъзне длан под копринената ѝ рокля.

— Поддадохме се на моментното настроение.

— Точно така. — Той се видя принуден да отстъпи крачка назад, но не намери сили да откъсне очи от нея. — Наистина те желая, Джулс.

— По дяволите — изруга тя и допря ръка до сърцето си, което аха, да изскочи от гръдния ѝ кош. — Дай да мислим за нещо друго. За всичко, само не и за това — защо ли не можеше да си поеме дъх? — Слушай, Калъм, та ние дори не се харесваме.

— По принцип е така, ала сега не ми се мисли дали се харесваме.

Лицето ѝ беше пламнало, очите ѝ бяха премрежени, а той усети стъписан, че нозете му се подкосяват.

— Ако направим онова, за което сега си мислим и двамата, на сутринта ще мразим и себе си, и един друг. Е, все пак се чувствам длъжен да отбележа, че до сутринта има много време.

Джулия бе благодарна, че още имаше сили да се усмихне.

— По-добре да не го правим. Нека го отдадем на напрежението, на хормоните, на каквото и да било — каза тя, все така впила очи в лицето му, и се махна от вратата, за да му стори път. — Сигурно ще ни мине.

— Дано — съгласи се Калъм и понечи да отвори вратата. Искаше му се час по-скоро да излезе на чист въздух, под открито небе. — Ами ако не ни мине, Джулия?

— И аз не знам какво ще правим тогава.

Той я гледа още известно време — дали и тя бе смаяна и възбудена като него?

— Аз също не знам — пророни накрая Калъм и побърза да си тръгне.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следващите няколко седмици Джулия непрекъснато си намираше работа, само и само да не се изпречва на пътя на Калъм. Есента бе преобразила Нова Англия — дърветата се бяха обагрили в какви ли не цветове, във въздуха вече се долавяше студения повей на зимата.

Тя ходеше на огледи, купуваше и продаваше имоти. Отби се в адвокатската кантора на братовчедка си Лора, за да се види с нея и с родителите ѝ, отиде на обяд с приятели. Тръгна да обикаля магазините, за да купи коледните подаръци. Братовчедка ѝ Гуен беше бременна в четвъртия месец. Еднометровият плюшен санбернар бе идеален повод Джулия да намине и в къщата, където навремето бяха живели трите с Гуен и Лора.

Завари Гуен у дома — разлистваше готварски книги.

— Какво правиш?

Гуен се усмихна безпомощно и прокара притеснено длан през златисточервената си къса коса.

— Крайно време е да се науча да готвя. Поне едно-две обикновени неща.

— Доктор Блейд... Пардон, доктор Магуайър! — възкликна Джулия и се настани на кухненската маса. — За какъв дявол ти е?

— Излизам в тримесечен отпуск по майчинство. По цял ден ще си стоя вкъщи. Бих могла да се заема с домакинската работа... — махна тя неопределено с ръка.

— Нима Брансън настоява да му готвиш?

— Не, разбира се. Но най-странното е, че на мен ми се иска — потупа Гуен лекичко с длан по корема си, който още беше плосък. — Сигурно е от бременността. При всички положения съм хирург, учен, все ще усвоя една-две готварски рецепти и ще приготвя нещо, което да става за ядене. — Тя се облакъти на масата, обхваща брадичката си с длани и се усмихна на огромното плюшено куче. — Новият ти домашен любимец е голям симпатяга.

— Да. Помислих си, че новото ми племенниче ще се грижи добре за него.

— Колко мило, Джулия! Казах ли ти, че сме решили да сложим в детската стая тапети на животинки?

— Най-малко десетина-петнайсет пъти. Излишно е да те питам как се чувстваш — добави тя. — Изглеждаш страхотно.

— И се чувствам така. Никога през живота си не съм била пощастлива — а моят живот си е бил щастлив.

— Работата в болницата не ти ли идва много?

— Не, добре ми е, точно това искам. Зарежда ме с енергия, носи ми удовлетворение. Кафе искаш ли? Аз не бива да пия кофеин, но...

— Не, не искам нищо.

— Ами ти как си? Върви ли ремонтът на къщата?

— Като по ноти. Моята спалня вече е готова, стана страхотно. Остава още доста работа, ала нещата се движат. Сега оправят кухнята.

Гуен понаведе глава и се взря в лицето на братовчедка си.

— Какво има?

— В какъв смисъл?

— Криеш нещо. Надушвам, че нещо те мъчи.

— Я не ме размивай! — възкликна Джулия и след като избута стола, стана и заснова из кухнята. — Нищо не ме мъчи.

— Не на мен тия! Хайде, изплюй камъчето.

— Добре, де, не ме мъчи. Но ме... Изненадва. — Дълбоко в себе си Джулия си призна, че всъщност бе дошла тъкмо заради това, и отново се отпусна тежко на стола. — Нали познаваш Калъм Мърдок?

— Да, разбира се. Синът на онзи стар приятел на дядо. Със строителната фирма. Навремето, когато купихме тази къща, ремонтираха и нея.

— Точно така. Та той сега ръководи ремонта и на новата къща. Никак не мелим с него. Сигурно е несъвместимост на характерите.

— Защо тогава си го наела?

— Дълго е за разправяне, а и не е толкова важно — махна Джулия с ръка. — Преди няколко седмици останахме сами в къщата, вече беше късно и...

— О, сега вече разбирам — прехапа горна устна Гуен.

— Не, не разбираш — изпуктя братовчедка й. — Изведнъж се появи някакво привличане, както при животните, ала ние не му се

поддадохме. И двамата бяхме единомисленици, че ще допуснем грешка.

— Защото не се разбирате ли?

— Да, освен това имаме делови отношения. Обожавам баща му. Това също ме спря. Ако ние с Калъм се бяхме озовали в леглото, ако бяхме изхвърлили от телата си това привличане, просто не знам как щях да погледна в очите господин Мърдок.

— Доколкото си спомням, господин Мърдок е разумен човек и обича сина си. Просто не си представям той да се възмути, че вие двамата се привличате.

— Това, че се привличам с някого, не означава, че трябва начаса да късам чаршафите с него — въздъхна Джулия. — Но да ти призная, Гуен, наистина ми се иска да късам чаршафи с Калъм.

— Свестен човек ли е?

— Дали е свестен? Според мен, да.

— Има ли чувство за хумор, умен ли е, добър ли е?

— Той е... — Джулия си спомни как бе притискал до себе си невръстния Даниъл. — Да. Просто не се разбираме. Той е много своенравен и вироглав.

— Затова пък ти си ни много отзивчива, мекушава и разбрана — отбеляза Гуен и не си направи труда да потиска смеха си — прихна с цяло гърло.

— В сравнение с него съм си истинско агънце — заоправдава се братовчедка й, ала после и тя се засмя. — Да де, може би точно това е коренът на проблема. И двамата сме властни и знаем как да налагаме мнението си на другите. Но Калъм понякога е и прав. Лошото е, че аз съм права по-често от него — наведе се Джулия над масата. — Има невероятни ръце. С широки мазолести длани, неописуемо силни. Не ми излизат от главата.

— И ти се иска да са прикачени към тялото на по-сговорчив човек.

Джулия понечи да се съгласи, ала после размисли.

— Не съм сигурна. Преди един месец сигурно щях да искам точно това. Сега обаче дори опърничавият му характер ми се струва привлекателен. Според мен трябва да изчезна за няколко дни.

— Е, няма да ти навреди. Но никога през живота си не съм познавала човек, който да е по-сигурен в мнението и чувствата си от теб. И който да рискува толкова смело, когато знае какво иска. Ако в

крайна сметка ти се прииска да бъдеш с Калъм, ще те посъветвам да внимаваш, да се пазиш, ала и да вярваш на чувствата си.

— Добър съвет — каза Джулия и отметна кичурите коса, паднали върху лицето ѝ. — Може би тъкмо сега е моментът да погостувам няколко дни на мама и тате във Вашингтон. Ще ми се отрази добре, ако изчезна за малко. И бездруго исках да огледам там един имот.

— Кажи им много здраве от мен. И... — Гуен се подсмихна лукаво. — Дръж ме в течение как върви проектът „Мърдок“.

Точно така, проектът „Мърдок“, това е най-уместното определение, помисли Джулия, докато паркираше пред къщата. Тя бе специалистка по проектите, умееше да ги преценява от всички страни, да пресмята печалбите и загубите, усилията и времето, които ще ѝ струват.

Реши и този път да постъпи тъкмо така — да прецени нещата от всички страни, да пресметне какво ще загуби и спечели, какво въздействие може да окаже Калъм Мърдок върху живота ѝ.

Освен това смяташе да премисли всичко от безопасно разстояние.

Влезе в къщата, махна разсеяно с ръка на майсторите и се запъти към горния етаж, за да си приготви багажа.

Родителите ѝ щяха да се изненадат и да ѝ се зарадват, а и тя щеше да ги види как са. От близо година не им беше ходила на гости. Най-често се срещаха по семейни сбирки заедно с другите от многолюдния род, когато не можеха да си кажат и две думи на спокойствие.

Джулия огледа дрехите си, като тактуваше с крак. Бе възхитена от вградения гардероб, от това, че в него имаше толкова много място и всичко можеше да се подреди като в аптека. В този си вид той според нея бе много по-функционален, отколкото преди, когато помещението се бе използвало за нещо като дрешник. Младата жена свали от закачалките няколко спортни блузи, сака, панталони, една вечерна рокля и тъкмо ги носеше към леглото, където бе оставила разтворения куфар, когато в стаята влезе Калъм.

— Заминаваш ли? — вдигна той вежда.

— Всъщност да. Освен това ми се струва, че не те чух да чукаш.

— Този път си забравила да затвориш вратата.

— Виж ти!

Тя остави дрехите върху леглото и се върна при гардероба.

Калъм не познаваше жена, която да има толкова много дрехи. Ами обувките — тази Джулия да не би да имаше четири крака! Но вече ѝ бе казал един-два пъти мнението си по този въпрос и реши, че само ще си губи времето, ако ѝ го повтори отново.

— Къде отиваш?

Сега пък беше неин ред да вдигне вежда.

— Извън града.

— За дълго ли?

Джулия профуча покрай него и отиде да донесе пуловерите и блузите, които щеше да вземе.

— Извинявай, ала защо реши, че това ти влиза в работата?

— Защото правим голям ремонт и сме стигнали едва до средата. Само това оставаше, като се върнеш, да започнеш да ми опяваш, че еди-кое си не е станало както си го искала.

— Аз не опявам — тросна се младата жена и се запита, как може да я привлеча мъж, който непрекъснато я дразни.

— Къде мога да те намеря, ако се наложи?

— Ще ти се обаждам редовно.

— Слушай, Макгрегър... — поде Калъм, но млъкна насред изречението и отстъпи крачка назад. Недоумяваше какво толкова се притеснява само защото тя си стяга багажа. Вече от няколко седмици се чудеше как да се отърве от нея. — Другата седмица ще докарат кухненските шкафчета. Ако не си тук да приемеш доставката...

— Дотогава ще се върна — вметна Джулия и без изобщо да се смущава, се зае да сгъва направо пред Калъм няколко копринени сутиена и гащета. — Щом толкова държиш да знаеш, отивам за няколко дни във Вашингтон.

— Да не се е случило нещо с родителите ти?

Тя поомекна. Не можеше да се отрече, че в гласа му бе прозвучала искрена загриженост.

— Не, всичко е наред. Те дори не знаят, че ще ходя.

— Защо тогава не почакаш да пристигнат кухненските мебели? Това е най-важната част от проекта. Ако после ни накараш да къртим и да слагаме наново...

— Дала съм ти касетите с магнетофонните записи. На тях съм обяснила пределно ясно какво искам, а ако си забравил, ще ти напомня, че ремонтираме кухнята главно според твоите виждания...

— Затова и не искам да опера пешкира, ако после размислиш.

— Взема ли някакво решение, никога не размислям — отсече Джулия и пъкна торбичката с бельото в куфара. — Стига си ми досаждал, Мърдок! Идвам и заминавам, когато реша.

Той усети как във въздуха прехвърчат искри — всъщност вече беше свикнал. Обърна се бавно и затвори вратата.

— Какво правиш?

— Затварям вратата, за да не ни чува цялата къща.

Започна да я разглежда — както се опита да си втълпи — обективно. Тя бе направо бясна. Защо ли това ѝ отиваше толкова много, защо ли кръвта му кипваше всеки път, когато я видеше ядосана. И той не знаеше. Ала не можеше да го отрече. Джулия бе стиснала юмрук, сякаш готова за бой. Върху пръстите ѝ проблясваха красиви пръстени с цветни камъни. Косата ѝ се спускаше по раменете и тъмнозеленото сако, което очертаваше всяка извивка на тялото ѝ.

Калъм си спомни, че тя винаги се обличаше в меки дрехи. В дрехи, от които всеки мъж полудяваше и искаше да види какво има под тях.

— Импровизираното ти пътешествие да не е бягство от онова, което се случи преди половин месец?

— Не знам за какво ми говориш — отвърна Джулия с царствено леден тон и наведе глава.

— Говоря ти, че насмалко да легнем голи на кухненския под.

— Тогава просто се поддадохме на моментното настроение — сопна се тя и се презря, задето съжеляваше, че наистина не бяха легнали на пода и не се бе освободила от напрежението, тегнещо в стомаха ѝ. — И двамата бяхме на това мнение.

— Така е. Но дали не сбъркахме?

— Не, не сме сбъркали. И двамата бяхме на това мнение — повтори Джулия вироглаво и се изненада, че се дръпна, когато Калъм пристъпи към нея. — Не се приближавай!

За пръв път от няколко седмици той се усмихна от все сърце.

— Защо? Притесняваш ли се?

— Не искам да ме докосваш.

— Кой е казал, че ще те докосвам? Просто те питах нещо. Може да си всякаква, ала едно не може да ти се отрече — че си честна. Никога не си кривиш душата, затова и те питам. За теб онази вечер моментно настроение ли беше?

— Не знам — почти изкрещя тя, после се обърна на сто и осемдесет градуса и започна да пъха дрехите в куфара. — Може да е било и моментно настроение. Не бягам от нищо. Просто искам да замина за малко, да видя майка си и баща си, да се махна от теб, докато не сме направили някоя глупост.

— Беше честна. Затова и аз ще ти отвърна със същото. И аз нямам нищо против да се махна от теб. Трудно ми е да те виждам всеки божи ден.

Ръцете ѝ се успокоиха и Джулия сгъна внимателно една намачкана на топка блуза.

— Виж ти!

— По-трудно, отколкото си мислех. Непрекъснато се питам какво ли ще стане, ако пак ни налегне моментно настроение.

Тя не беше страхливка или лъжкиня и затова се извърна към Калъм. Каза си, че лицето му с прелестна волева уста и магнетични очи е много красиво, направо изваяно.

— Сигурно и аз съм се питала същото — подсмихна се Джулия.
— Какво ни прихваща?

— И аз не знам. — Калъм отново пристъпи към нея, но този път тя не се дръпна. — И сега ли не искаш да те докосвам?

Джулия въздъхна тежко.

— Сега е обедно време, нищо няма да ни стане.

— Хайде да проверим! — Той плъзна длани по меката ѝ като облак жилетка, после обхвана кръста ѝ и я притегли към себе си. — Този път с отворени очи, Джулс.

Макар и да не го беше казал в прекия смисъл, двамата се гледаха право в очите, когато устните им се срещнаха. Тя усети как се хваща в капана на наситенозелените му зеници през премрежения му поглед. Колкото да пробва, промени ъгъла на целувката. Устните им се докосваха, опознаваха се, колебаеха се, с всяка изминала секунда сърцето ѝ туптеше все по-ускорено.

Калъм усети как го пронизва болка, плъзнала от стомаха към пръстите. Засмука устните на Джулия, ала без да бърза, макар че

кръвта бумтеше оглушително в ушите му. Забеляза, че очите ѝ се замъгляват, и се опита да улови задъханата въздишка, изтръгнала се от устните ѝ.

— Искам да те докосвам! — изрече той и плъзна ръце по гърдите ѝ, които обхвана като завоевател.

Никога през живота си не бе усещал възбуда като тази, плиснала го, когато усети под тънката коприна и пръстите си набъбналите зърна на гърдите ѝ.

Тя простена сподавено, пронизана от тръпката на желанието. Отпусна назад глава, сякаш му се отдаваше.

— Трябва да... О, Калъм... Имаш невероятни ръце.

Сега вече той бе разкопчал блузата и сутиена и я милваше по голата кожа. Усещаше как сърцето ѝ тупти под дланта му — забрави майсторите долу, работата, която трябваше да свърши, последиците от онова, което желаше тъй страстно.

— Хайде — пророни Калъм и започна да я целува по врата и отново по устата. — Хайде да го направим сега.

— Да... Не! — Вътре в нея се бореха страх, възбуда, желание. — Чакай! Какво правим? — възкликна Джулия и разтреперана се дръпна и закопча блузата си. — Не може да го направим тук.

Калъм се помъчи да си представи кофа студена вода, която някой му лисва в лицето, леден водопад, бликнал върху главата му, нещо, което да го охлади и да му възвърне здравия разум. Единственото, което можеше да направи, бе да пъхне ръце в джобовете си, докато не е започнал да разкъсва дрехите на Джулия.

— Добре — каза той възможно най-спокойно. — Но трябва да признаеш, Джулс, че това не е само моментно настроение.

— Трябва да се махна от теб — отвърна тя сподавено, още усещаше върху гърдите си допира на нежните му длани. — Трябва да помислим на трезва глава, да решим, ако това наистина се случи...

— Току-що дадохме отговор на този въпрос — отбеляза хладно Калъм.

— Добре, де, щом ще се случи, трябва да решим какво да правим. За няколко дни всеки, така да се каже, ще се усамоти в ъгълчето си. Реши какво мислиш по въпроса, аз ще сторя същото. Когато се върна, ще...

— Ще обсъдим условията ли? — завърши той вместо нея.

— В известен смисъл — да. Трябва да уточним някои неща, за да сме наясно какво ще правим... След това.

Предложението ѝ беше разумно и точно заради това го вбеси.

— Добре, Макгрегър, ти ще обмислиш своето предложение, аз пък ще обмисля моето. Когато се върнеш, ще се срещнем и ще ги обсъдим.

— Не ставай заядлив.

Калъм се вторачи в Джулия. Виж я ти нея, помисли си той. Стои тук с разрошена коса, с разкопчана блуза и подпухнали от целувките устни и ми разправя да не съм се заяждал, защото си е наумила да превърне страстта едва ли не в сделка!

— Приятно пътуване, Макгрегър!

— Калъм! — повика го тя и въздъхна, когато той спря с ръка вече върху бравата и я погледна кръвнишки. — Имам с баща ти и с теб професионални и лични отношения. За мен е важно да не опропастявам всичко.

Калъм не се сещаше какво да ѝ отговори, затова само кимна рязко и излезе.

След като остана сама, Джулия седна на крайчеца на леглото и изчака да се поуспокои. Освен ако не грешеше, нейният проект „Мърдок“ бе взел неочакван обрат и не бе изключено вече да бе безнадеждно опропастен.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джулия обичаше прелестната къща в Джорджтаун. Беше започнала живота си именно в нея и след като осем години бе живяла на друг адрес във Вашингтон, бе прекарала остатъка от юношеството си в тези просторни стаи с високи тавани.

Не можеше да се оплаче и от времето, когато бе живяла в Белия дом — там я пускаха да си играе в градината с розите и да води братовчедите си в малката театрална зала. Колкото и невероятно да звучеше, родителите ѝ бяха превърнали пищната държавна сграда на Пенсилвания Авеню в уютен дом за децата си. Джулия бе имала възможност да обиколи света и бе възпитана в чувство на отговорност към ближните, независимо дали те живеят в съседната къща, или на другия край на земята.

И досега си спомняше с каква обич и гордост бе гледала баща си зад масивното писалище в Овалния кабинет или майка си, докато тя бе държала поредната от многобройните си речи в защита на човешките права.

Беше свикнала с присъствието на вездесъщата охрана, която, особено в юношеството, непрекъснато ѝ се пречкаше. Беше приела ограниченията, това, че бе невъзможно просто да изхвърчи от къщи и да иде с приятели на пазар или да похапне пица в някое квартално ресторантче. Родителите ѝ бяха направили всичко по силите си да осигурят на Джулия и брат ѝ нормално детство. Въпреки това тя бе израсла с чувството, че не е дете като другите, че е издънка на прочуто семейство. А такива чудеса си имаха цена.

Помнеше деня, когато се бяха върнали в дома от нейното ранно детство — майка ѝ ги прегърна, озари ги с усмивка и им каза, че отиват цялото семейство на пица и кино.

Това бе една от най-сладостните вечери в живота на Джулия.

Сега тя стоеше на алеята и гледаше как таксито се отдалечава. Къщата и досега я привличаше, вдъхваше ѝ спокойствие. Младата жена съзнаваше, че купува и продава къщи, та отново и отново да си осигурява това спокойствие и да го предава и на другите.

Любовта имаше нужда от покрив, който да я подслони, и Джулия се чувстваше щастлива в бащиния си дом.

Вдигна сака и изкачи няколкото тухлени стъпала, после метна сака на рамо и тръгна по тясната алея. Есенните цветя вече бяха увехнали. Задаваше се зима. След около месец къщата щеше да грейне, озарена от пъстроцветните светещи гирлянди, на високата входна врата щеше да се появи коледен венец, през прозореца щеше да се вижда току-що отсечена елха, накичена с играчки, измайсторени от семейството ѝ.

Спомени като този топлеха душата ѝ.

Почука на вратата с месинговото чукче във форма на полумесец, каквото имаше пред къщите на всички Макгрегърови. Коронованият лъв я изгледа свирепо и тя се сети за дядо си.

Вратата се отвори и Джулия озари с усмивка дребничката спретната жена, застанала пред нея.

— Никога ли няма да остарееш, Бокси?

— Госпожице Джулия! — ахна Елизабет Бокслитър, после я прегърна с късички ръце и я притисна до себе си.

Вече петнайсет години Бокси изпълняваше в дома на Макгрегърови какви ли не функции. По времето в Белия дом официално се бе водила административна сътрудничка на госпожа Макгрегър. Всъщност работата ѝ бе да организира и ръководи. Във всяко отношение.

Жената се дръпна назад и макар че в очите ѝ проблясваше радост, тя се закани с пръст на Джулия.

— Не сте съобщили на никого, че ще идвате. Изобщо не сте ни предупредили. Ами ако ни нямаше къщи?

— Тогава щях да си отключа, да вляза и да се отдам на самосъжаление — засмя се Джулия и се наведе да целуне Бокси по бузата. — Искях да ви изненадам. Мама и тате са тук, нали?

— Да, по една случайност — отвърна Бокси и затвори входната врата. — Баща ви току-що се върна от Кемп Дейвид. Божичко, не го оставят горкия човек на мира. Непрекъснато го викат да участва в не знам какви си преговори, да дава не знам какви си съвети.

— Е, все някой трябва да бди над свободния свят.

— Баща ви вече си даде своето. Трябва да го оставят поне един месец да иде за риба.

— Татко не ходи за риба.

— Въпреки това. Сега е горе в кабинета си, разговаря с някого отвъд океана, а майка ви е в ателието.

— Ще ида да прекъсна мама — реши Джулия, — а после двете с нея ще прекъснем баща ми. Не се мъчете с този куфар — рече тя на Бокси и вече след като тръгна по коридора, допълни: — След малко ще го кача.

Бокси само изсумтя. За нищо на света не би оставила багаж в антрето. Грабна куфара и го помъкна нагоре по стълбите.

Ателието на Шелби Макгрегър се помещаваше в приспособена бивша лятна кухня, където имаше достатъчно място за грънчарското колело, пещта и инструментите. Дори и когато мъжът ѝ бе президент на Съединените щати, тя бе продължила да твори, както защото като художничка не можеше да престане да го прави, така и за да покаже на всички, че всеки има право да се изявява на професионалното поприще.

Сега бившата първа дама на страната седеше край грънчарското колело и майстореше купа. Ръцете ѝ чак до лактите бяха целите в глина. Тъмночервената ѝ коса бе прихваната на висок свободен кок, наситеносивите ѝ очи гледаха съсредоточено.

В дъното звучеше музика — някакъв концерт за цигулка. Джулия наблюдаваше как благодарение на вещите ръце на майка ѝ глината се превръщаше от безформена маса в издължен прелестен съд. Младата жена се облегна на рамката на вратата и зачака.

— Получи се — пророни едва чуто Шелби и спря грънчарското колело.

— Ще стане красиво. Твоите неща винаги са много красиви.

— Джулия! — ахна Шелби и се завтече към дъщеря си, но насред пътя спря и погледна през смях ръцете си. — Ох, цялата съм в глина. Хайде, целуни ме.

Джулия допря устни до бузата на майка си.

— Ама че изненада!

— Дано да е приятна.

— Най-приятната. Чакай да се измия и да те прегърна. Видя ли баща си? — попита Шелби и забърза към мивката, за да изстърже глината от дланите и китките си.

— Не, Бокси ми каза, че говорел по телефона, та реших първо да прекъсна теб.

— Е, и на него ще му дойде добре да си почине — рече майка й, после се избърса с кърпата и се обърна да прегърне Джулия. — Ох, колко ми беше домъчняло за теб! Хайде, разправяй сега! Как са братовчедките, как е малкият Даниъл, къщата напредва ли? Докога ще останеш? Гладна ли си? Отговаряй на всички въпроси в каквато искаш последователност.

Джулия хвана майка си под ръка и засмяна тръгна с нея към задното стълбище.

— Братовчедките са много добре. С невръстния Даниъл Лора прилича на мадона, а Гуен сияе като ангел. В самолета хапнах някакво далечно подобие на храна, мога да остана само ден-два. Колкото до къщата... Общо взето, напредваме.

Шелби долови колебанието на дъщеря си и реши не след дълго да види каква е работата. Спря пред кабинета на мъжа си, почука колкото да не е без хич и отвори вратата.

Алън Макгрегър седеше зад писалището. Гъстата му като грива коса вече бе посребрена и блещукаше на слънцето, струящо през прозореца. Както винаги, Джулия си помисли, че той бе най-красивият мъж на земята, и видя как ситните бръчки на угриженост около тъмните му очи се превърнаха в бръчици от радост.

Без да маха телефонната слушалка от ухото си, баща й се изправи и протегна ръка.

— Ще обмисля нещата. Да, ще ги обмисля най-сериозно. — Прегърна дъщеря си през раменете и я притисна до себе си. — Извинявайте, сенаторе, ала, ще ви потърся малко по-късно. Налага се да прекъсна. Да, на всяка цена.

Алън Макгрегър остави слушалката и след като се обърна, пак притисна в обятията си Джулия и я целуна по главата.

След час Джулия вече се излежаваше пред камината в огромния хол и отпиваше от отлежалото бяло вино — за пръв път от доста седмици й беше толкова спокойно на душата. Каза си, че бе направила добре, като се бе вслушала в инстинктите си и се бе прибрала вкъщи.

— Колко е прекрасно тук — поде младата жена и отпускна глава върху страничната облегалка на фотьойла, където седеше баща ѝ. — Той я галеше по главата, а тя едва ли не мъркаше като котка. — Бокси да не е полудяла, как така ще отменя всичките ти ангажименти за тази вечер?

— Само една вечеря — уточни Шелби. — И бездруго щях да умра от скука. Не мога да ти опиша колко съм щастлива, че ще си остана вкъщи.

Тя кръстоса боси нозе. Спогледа се с Алън — така му даваше знак. Той веднага я разбра и разроши косата на Джулия.

— Свикна ли да живееш сама?

— Мъчно ми е за братовчедките — призна си тя. — Все пак години наред ние с Лора и Гуен бяхме страхотно сплотено трио. Но и сега се виждаме непрекъснато.

— Е, не е същото — завърши вместо нея баща ѝ.

— Не е. В някои отношения сега е по-добре. Двете са неописуемо щастливи, да ти е драго да ги гледаш.

— А ти щастлива ли си?

— Да — извърна се Джулия и му се усмихна. — Щастлива съм. Това, с което се занимавам, ми харесва, още повече че го правя добре. Ето и сега си умирам от удоволствие, че къщата става толкова хубава.

Шелби не пропусна случая да се намеси.

— Изгарям от нетърпение да я видя — поде тя и се усмихна на мъжа си, от когото бе поела щафетата на разговора. — Много ли остава?

— Моята спалня вече е готова. За мен тя бе най-важна. Е, защо да си кривя душата, доста нерви изхабих, докато убедя Мърдок, че искам точно такъв цвят боя и точно такъв десен тапети, ала аз плащам, аз ще поръчвам и музиката.

— Точно така! — похвали я Шелби, като не пропусна да забележи, че дъщеря ѝ бе казала не „господин Мърдок“, а само „Мърдок“. Сигурно говореше за сина. — Да нямаш проблеми с главния изпълнител?

— Е, не всичко върви по мед и масло. Работя с Калъм Мърдок, баща му нещо не е добре.

— Майкъл ли? — попита Алън и разтревожен, изправи гръб. — Какво му е?

— Пипна някаква ужасна лятна настилка, доста време се влачи с нея. Вече се оправя, но Калъм е напреднал с ремонта и... — Джулия млькна наред изречението и сви рамене. — Върши страхотна работа. Само дето... Имаме някои стилови разногласия. Той държи да стане неговото, аз пък искам да бъде моето. Нищо повече. — Тя изпи до дъно виното в чашата и си пое дълбоко въздух. — Мисля си дали да не тръгна с него.

— Виж ти! — ахна Шелби, усетила как я жегва под сърцето.

— Ала щом не се разбирате...

— Това е на едно равнище — поясни Джулия, после въздъхна и изпружи нозе. — На друго обаче се привличаме неудържимо.

— Физическото привличане не е достатъчно — възрази Шелби и се опита да сподави паниката си, а Алън я погледна развеселено.

— Както личи, майка ти се е сетила за една друга прелестна млада дама, която се опитваше да си втълпи, че на едно равнище не се разбира никак, ама никак с един младеж — усмихна се той с хитри пламъчета в тъмните очи. — Затова и я прелъстих.

— Алън! — поклати глава Шелби, раздвоена между смеха и тревогата. — Става дума за малкото ни момиченце, а едва ли някой от нас иска тя да бъде прелъстена от някакъв си Мърдок.

— Все едно слушам стария Макгрегър — прошепна Алън на дъщеря си и забеляза как в очите на жена му припламват войнствените искрици, които толкова много харесваше. — Мен ако питаш, това зависи само от въпросния Мърдок — продължи той. — И от Джулия. Ти, Джулия, си ми умна. Знаеш какво е добро и какво — лошо, знаеш и кое е най-добре за тебе.

— Сега реших, че е най-добре да се махна и да поговоря с вас. Не се тревожи за мен, мамо — рече тя и отпусна ръка върху коляното на Шелби. — Никой няма да ме прелъстява. Ако тръгна с Мърдок, ще го направя с широко отворени очи.

Тримата си поговориха още малко, а сетне, когато Джулия се качи да си разопакова багажа и да се преоблече, Шелби каза ма мъжа си:

— Алън, този път е сериозно.

— Хъм — потвърди той и стана да сипе още вино на жена си.

— Не ми хъмкай като дипломат — скастри го тя и го погледна ядно над чашата. — Не съм чак толкова наивна, та да смятам, че това е

първият мъж на Джулия. Но досега не е държала на никого дотолкова, че аз да се притеснявам, а тя да идва да търси съвет от нас.

Алън седна на страничната облегалка на фотьойла и прокара пръст по къдрите на жена си.

— И за какво се притесняваш, защото е влюбена, или защото е пожелала мъж?

— И за двете — въздъхна Шелби. Мъничкото ми момиченце, помисли си тя. Бебчето ми. Още не бе подготвена за такъв обрат. — Дали да не поразузнаем що за човек е?

— Баща ми познава Мърдок от много години — подсмихна се Алън и отпи малка глътка от чашата. — Сигурно си умира от удоволствие, че нещата са се обърнали така.

На Шелби й трябваше само миг, за да се досети. Тя сграбчи мъжа си за ръката.

— Я чакай! Нима мислиш, че той е в дъното на всичко?

— Не! — Алън се наведе и целува жена си, докато тя престана да се муси, после добави: — Абсолютно сигурен съм.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Калъм седеше умърлушен над бирата, а откъм музикалната кутия долиташе тъжна песен за отминала любов. Дали любовта неизбежно отминава, запита се той. Нищо не беше вечно, и слава богу, инак щеше да си остане без работа. Всичко се рушеше под напора на времето и на еднообразието. Сградите не бяха чак толкова по-различни от хората. А някои искаха и много грижи.

Джулия Макгрегър определено си искаше грижи.

Добре, че бе заминала за ден-два, та Калъм да се поохлади и да си възвърне здравия разум.

Виж я ти нея, решила, моля ви се, да сключва сделка не за друго, а за любовта! Да съставя договор с клаузи за неустойки, и то не на масата на преговорите, а в леглото. Карай, отсъди философски младежът и надигна бутилката. Лично той смяташе, че ако двама души — мъж и жена, са необвързани и здрави и се желаят, няма място за пазарлъци.

Джулия да върви да си търси друг, с когото да се пазари! Всъщност с тази нейна външност едва ли щеше да ѝ се наложи да чака дълго — мераклии щяха да се намерят.

Но каква чак толкова ѝ е външността, запита се Калъм и дори не забеляза, че бе въздъхнал. Като се вгледа човек, дори не е хубава. Ала излъчва нещо, от което всеки мъж би обезумял.

Тя го знаеше и се възползваше. Е, при него номерът нямаше да мине. Той вече се бе отърсил от първоначалното увлечение и мислеше трезво.

Един от мъжете в заведението се промуши зад гърба му и дойде на бар плота да си поръча нещо за пиене.

— Как е, шефе? — попита той Калъм и го шляпна по гърба.

В отговор Калъм само изсумтя. Недоумяваше как се бе оставил майсторите, които бе наел за ремонта на къщата, да го убедят да дойде с тях след работа и да се почерпят бира. Хич не му беше до компании и заведения. Но не му се прибираще и вкъщи. Всъщност не му се правеше нищо, беше ужасно кисел.

— Дано госпожица Макгрегър се върне скоро — ухили се един от дърводелците и килна бейзболната шапка, която беше нахлупил на главата си. — Липсва им на момчетата, иска им се да оплакнат око, особено когато госпожицата се разхожда из къщата с нейните минижупи — ухили се дърводелецът, без изобщо да подозира, че на Калъм му идеше да го цапардоса, и надигна студената бира.

Калъм усети, че вече не се владее.

— Ти, Джеймисън, си гледай работата, а не краката на клиентката — скастри той майстора.

— Ама ти, шефе, какво, защо се вкисна такъв? — поде Джеймисън, после обаче видя, че на Калъм му е причерняло пред очите, и уж се закашля. — То се знае, шефе, че ще си гледам работата, казах го колкото да става приказка.

Без да проронва и дума, Калъм метна няколко банкноти върху плота и се изправи — реши да си тръгне, докато не е направил някоя глупост.

Джеймисън въздъхна шумно, после прихна, и се провикна към приятеля си:

— Ей, Джо, шефът май е хвърлил око на госпожица Макгрегър.

Джо начаса дотърча при него и се намести на току-що освободения стол, за да обсъдят новата информация.

Калъм щеше да се ядоса, ако знаеше, че майсторите цял час бяха хихикали и бяха одумвали него и Джулия. Щеше да се вбеси, ако знаеше, че клюката бе плъзнала като горски пожар и до обед на другия ден я бяха научили всички, работещи в къщата на Макгрегър.

И както можеше да се очаква, майсторите започнаха да правят облози.

Той влезе в помещението точно когато двамина си подаваха двайсетдоларова банкнота. Ала фирма „Мърдок и синове“ не наемаше глупаци.

— Благодаря ти, че ми послужи, Майк — рече единият майстор и ни лук ял, ни лук мирисал, прибра с усмивка парите. — Ще ти ги върна на заплата. Хей, шефе, ще слагаме дървенията в трапезарията.

— Чакайте да видя.

Трапезарията щеше да стане най-тържественото помещение в цялата къща. Ламперията, трите високи тесни прозореца, прелестният таван заслужаваха само най-доброто. Калъм се надяваше Джулия да не

сложи тук някакви „дамски“ мебели. Помещението изискваше тежко обзавеждане — столове с високи облегалки, старинна маса, която да вдъхва респект.

Джулия разполагаше с малката всекидневна на горния етаж и с хола, където можеше да отприщи фантазията си и да сложи поизискани мебели. А трапезарията се нуждаеше от мощ.

От трапезарията той отиде в кухнята.

Там всичко вървеше добре. Калъм се бе залисал дотолкова по подробностите, че не забеляза как работниците се подсмивват и се споглеждат многозначително. Бяха вдигнали линолеума и бяха застлали чамовото дюшеме с мушама, за да не го повредят. С него щяха да се заемат накрая. Стените вече бяха боядисани, оставаше да дойдат шкафчетата. Волю-неволю Калъм се съгласи, че Джулия бе избрала за кухнята чудесна тоналност — топла и интересна, която щеше да отива на дървото. Външната стена беше махната, така че страничната веранда бе станала част от помещението. В момента майсторите слагаха прозорците.

Докато обсъждаше с работниците някои подробности, той реши, че кухнята ще стане за чудо и приказ. Идеята му се осъществяваше направо пред неговите очи. А това неизменно му носеше удовлетворение. Този път обаче удовлетворението бе по-голямо, по-радостно — за Калъм тази къща беше по-особена.

Опита се да си втълпи, че това нямаше нищо общо със собственичката.

Въпреки това си представяше как рано сутрин влиза във вече завършената кухня. Под южния прозорец ще има саксии с подправки. Там грееше хубаво слънчице, а Калъм обичаше, когато готви, да има свежи подправки. Ще прави кафе на плота, който сега майстореше със собствените си ръце. Ще мели зърната непосредствено преди да ги сложи в кафеника. Кухнята ще ухае на розмарин, на кафе и на цветята върху старата дъбова маса.

Той ще пие първата чаша кафе прав, а втората ще занесе на масата от ковано желязо ей там, в онзи ъгъл. Ще се хранят на нея само когато са в тесен семеен кръг.

Помещението ще е окъпано в светлина, когато Джулия влезе, още сънена, рошава и неопикуемо сексапилна. Ще му се усмихне, ще

дойде да се облегне на рамото му и ще потърка буза о неговата. И ще му открадне кафето.

Калъм съвсем се беше размечтал, когато Джулия наистина влезе — рошава и неопикуемо сексапилна. Беше се прибрала от Вашингтон. Той я зяпна смаян.

— Какво? Къде?

— Кой, кога? — завърши тя вместо него и му се усмихна. — Я да видим кой витае в облаците, Мърдок! — Джулия бръкна в джобовете на кашмиреното си сако и огледа стаята. — Леле, колко сте напреднали! Май не е зле редовно да изчезвам за по ден-два. Явно тогава се развихряте. Станало е страхотно. Знаех си аз, че с този цвят стаята ще грейне. И прозорците ще станат чудесни. Моите поздравления, че се сети! Току-що видях вратите към страничната веранда. Идеални са.

Калъм можеше само да ѝ е благодарен, че дърдори като курдисана. Трябваше да мине доста време, докато той си възвърне равновесието. А уж беше решил да не се занимава повече с нея! Защо тогава едвам се сдържаше да не я сграбчи в обятията си и да я прегръща, докато тя остане без дъх?

Джулия си помисли, че Калъм я гледа, сякаш бе влязла през стената, и усети как пулсът ѝ става все по-ускорен. В Джорджтаун бе обмислила най-внимателно техните отношения. Всичките изисквания и подробности, всички правила и условия вече ѝ бяха в главата.

Сега обаче тя изобщо не бе в състояние да мисли за тях.

— Смятам, че аз ще... — *ще се разпелтеча, ако продължаваш да ме гледаш така*, довърши Джулия наум. — Ще кача нещата и ще се върна да огледам. А шкафчетата пристигнаха ли?

— Вдругиден.

— Добре, прекрасно. Изгарям от нетърпение да ги видя. Аз само... — махна тя с ръка. — Отивам.

Обърна се, забърза към вратата и едвам сподави въздишката, когато Калъм я хвана за ръката и тръгна до нея.

— Ще ти помогна да занесеш багажа. Трябва да уточним някои последни дреболии в стаите за гости.

А, само не сега, рече си младата жена. Сега главата ми изобщо не работи.

— Не искам да прекъсвам работата ти. Трябва и да звънна по телефона...

— Няма да се бавим — обеща Калъм и вдигна вежди, когато видя купчината чанти и куфари в подножието на стълбището. — Какво е това чудо, замина само за три дни!

— Знаех, че ще пазарувам, и взех още сакове — поясни тя и грабна една от чантите, за да запълни с нещо ръцете си. — Купих почти половината подаръци за Коледа.

— Браво на теб! — Калъм понечи да вдигне другите два сака, поклати глава и ги метна на гръб. — Къде да ги нося, Бабо Коледо?

— Горے в моята стая. Първо трябва да подреда всичко и чак тогава ще се заема с опаковането. Как е баща ти?

— Според мен много по-добре — отговори младежът и озадачен се обърна назад — десетина майстори се бяха събрали в антрето и зяпаха как се качва заедно с Джулия. — Какво има, момчета? Да не сте приключили с ремонта, докато не съм ви гледал?

Те се запревиваха от смях, а той само сви рамене.

— Трябва да им напомня да държат прозорците отворени, докато лепят тапетите. От лепилото съвсем са превъртели.

— Метни саковете ей там на леглото — каза му Джулия. Така нямаше да се изкушават при вида му. — Наистина не ме свърта да видя...

Тя не се доизказа, защото Калъм долепи устни до нейните. Притисна я до себе си, обхвана с длан косата ѝ и я зацелува ненаситно, така, че Джулия не можеше да си поеме дъх.

Но сега дишането не ѝ се струваше чак толкова важно. Сакът, който носеше, тупна с все сила на пода.

— Трябва да поговорим — успя все пак да промълви тя.

— Мълчи, Джулс!

— Добре, добре — простена тя сподавено и прокара длани по гърба му, после се хвана за раменете му, за да се долепи по-плътно. Точно в този миг по бедрото я удари нещо. — Ох, по дяволите!

— Коланът с инструментите — изсумтя Калъм. — Извинявай.

— Няма ми нищо — каза Джулия и разтърка с разтреперана ръка бедрото си. — Все избираме най-неподходящия момент. Слушай, не знам при теб как е, ала аз мислих много. Трябва да поговорим.

— Желая те. Това е моят принос към дискусията.

Тя се дръпна със задъхан смях и застана зад ниския скрин в долния край на леглото.

— Аз имам да казвам малко повече от теб.

— Каква изненада! Приключваме в четири и половина. Ще се върна в шест. Ако кажеш, ще донеса и нещо за вечеря.

— Вечеря — повтори Джулия и си помисли, че бе разумно. — Дали да не идем някъде?

Той впери в нея зелени очи и я гледа толкова дълго, та ѝ се стори, че я прогарят.

— Друг път, Джулс. Не си умирам от желание да се преструвам, че те ухажвам, докато чакаме келнерите да ни донесат листа с менюто и си бърбим за хубавото време.

Джулия кимна бавно.

— Както искаш. Ще ядем тук, но и ще поприказваме.

Сега вече Калъм се усмихна — устните му се извиха бавно и чувствено и тя усети как я побиват сладостните тръпки на възбудата.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Сериозно ти говоря, Мърдок.

— Аз също, Макгрегър. Шест часа — повтори той, после тръгна към вратата.

— Шест и половина — кимна Джулия.

Не че имаше нещо предвид, този час ѝ хрумна съвсем произволно, ала и тя искаше да си каже тежката дума по въпроса. Калъм я разбираше прекрасно, затова ѝ кимна.

— Добре тогава — вдигна той вежда. — Идваш ли?

— Къде?

— Как къде? Стаите за гости, забрави ли?

— А, да — промълви Джулия притеснено и се опита да оправи с пръсти разрошената си коса. — Реших, че ме викаш колкото за пред работниците.

— Винаги говоря това, което мисля. Хайде, ела да огледаме.

Младата жена се помъчи сега вече да гледа на него не като на свой потенциален любовник, а като на човек, с когото има делови отношения. Подразни се, че Калъм се владееше много повече от нея.

— Добре. Стига да имаш време, ми се ще да видя всичко, което сте свършили, докато ме нямаше.

Той ѝ отвори вратата.

— Моето време е и твое време. Най-малкото до четири и половина.

Джулия присви очи и не ги свали от него, докато не го подмина.

— Защо ми прозвуча като закана, Мърдок?

Младежът се усмихна лукаво.

— Не бих казал, че е закана, Макгрегър. По-скоро е факт.

В четири и половина тя изпроводи с поглед и последния пикап, който, естествено, беше на Калъм. Помисли си, че разполага с по-малко от два часа, този път обаче щеше да се подготви. Този път нямаше да допусне той да я омае с чувственост още преди да бе успяла да отвори уста. Щеше да го накара да обсъдят всичко разумно и да уточнят условия, приемливи и за двамата.

А когато връзката им свършеше — а тя неминуемо щеше да свърши, щяха да се разделят без излишни сцени и огорчение. В крайна сметка си приличаха твърде много, за да се погаждат. А първичната страст и привличане, които изпитваха един към друг, бяха прекалено силни и пламенни, за да траят дълго.

Не искаше накрая да я заболи, не искаше да причинява болка и на Калъм. Затова и смяташе да уточнят правилата и да се придържат към тях. И да се наслаждават един на друг, докато си омръзнат.

Джулия се дръпна от прозореца — защо ли ѝ беше толкова криво? Сигурно защото бе видяла как Лора и Гуен се влюбват съвсем неочаквано, без да имат време да се замислят, да планират нещата и да се безпокоят за някакви си правила.

Но това при нея не беше любов. Бе само физическо привличане, химия. А от онова, което помнеше от тази наука, тя знаеше, че ако не ги подготвиш старателно и не внимаваш, докато ги правиш, опитите с летливи вещества могат да доведат и до взрив.

А Джулия нямаше намерение да се хваща толкова лесно в капана.

Не виждаше и причина защо междувременно да не накара Калъм да се влюби до полуда. Близо два часа, помисли тя, предостатъчно време, за да се подготви една жена за любовна среща.

А когато срещата приключеше, Калъм Мърдок, който се правеше на много обигран, щеше да е омекнал като пластилин в ръцете.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джулия щеше да омекне като памук в ръцете му. Калъм знаеше как да го постигне и нямаше да пести сили.

Изкуши се да отключи със своя ключ, за да я подразни, но после се отказа и точно в шест и половина почука на вратата. Беше се преоблякъл — беше си сложил тъмносиня памучна фланела и чисти джинси. Само това оставаше. — Тя да си помисли, че се бе пременил специално за срещата. Надушеше ли, че е нервен, че се притеснява дори съвсем малко, Джулия щеше веднага да се възползва от предимството.

Харесваше му, че тя не пропилява нито един свой шанс, и дори я уважаваше за това. Ала за нищо на света нямаше да допусне да му се качи на главата и да го разиграва като малко дете.

Премести плика, който носеше, в другата си ръка и тъкмо се чудеше дали все пак да не извади ключа, когато Джулия му отвори.

Както личеше и тя не се бе престарала за срещата. Беше с разпусната коса, която падаше на буйни къдри, точно както той я харесваше най-много. Спускаше се като водопад по раменете ѝ и по пития черен костюм, който очертаваше и най-малката гънчица на прелестното ѝ тяло. На кръста ѝ висеше свободен колан от големи преплетени метални халки. Беше боса.

С очите си с цвят на шоколад, с гъстите, почернени с туш мигли и чувствените устни без червило приличаше на изискана бохемка.

— Точен си — отбеляза Джулия и се усмихна едва забележимо. — Харесвам това у мъжете.

— А ти никога не падаш по гръб — отвърна Калъм със същата ленива хладна усмивка. — Харесвам това у жените.

— Ние сме щастливи хора! Хайде, влизай — покани го тя, после затвори вратата и се опита да не обръща внимание, че на гърлото ѝ бе заседнала буца. — Какво носиш за вечеря?

— Пържено пиле и пържени картофи. И бутилка отлежало бяло бордо, което само засилва уханието на онези прословути, държани в тайна билки, вместо да го убива.

— Кой да знае, че обичаме едни и същи неща! Хайде, качвай плика горе. В момента само в моята спалня има условия да вечеряме. Ако, разбира се, не искаш да седим на кофи за боя и да ядем върху дърводелски магарета.

— Твоята стая е за предпочитане.

— Ти се качвай, а аз ще се опитам да намеря две чаши за вино.

— Нося всичко необходимо — каза Калъм и потупа плика. — Пластмаса и мукава. Защо да цапаме прибори! Кухнята ти още е неизползваема.

— Прав си — съгласи се Джулия и докато се запътваше към стълбите, си каза, че освен другото той мисли и за нея.

— Ремонтът върви по график.

— Човек просто трябва да обмисля предварително всичко. И да има малко късмет. Хвърлила съм око на една сграда в центъра на града. Би могло да се преустрои така, че да се направят шест чудесни тристайни апартамента. С малко късмет и много внимателно предварително обмисляне — младата жена спря на вратата на спалнята и погледна Калъм през рамо. — Вие с баща ти бихте ли се заели?

— Да, освен ако не бързаш да започнеш ремонта преди първи януари догодина.

— Още не съм я купила, така че при всички положения ще започнем най-рано тогава.

Беше запалила огън и за да им е топло, и за да е по-уютно. Дърветата пукаха зад красивата месингова решетка.

Полицата над камината бе отрупана с какви ли не свещи и свещници с най-различни форми и големини. Но беше запалена само една бяла восъчна свещ, сложена на масичката при канапето.

— Много е уютно — отбеляза Калъм.

Стаята миришеше прелъстително, както и самата Джулия. Той остави червено-белия пакет върху масата и се запита дали тя не се опитваше да направи точно това — да го прелъсти още преди да бе успял да получи преднина.

Предстоеше му интересна нощ.

Извади виното и тирбушон и се зае да отпушва бутилката, без да сваля очи от Джулия.

— Тъй като сме се събрали да си общуваме, ще ти кажа, че се справяш блестящо с тази къща. Не протакаш, ала и не се хвърляш

презглава. Винаги мислиш, когато подбиращ обзавеждането. Става много изискано, без да е враждебно. Не всеки би се справил толкова добре.

Джулия се помъчи да не издава изненадата си. Комплиментът целеше да я поласкае.

— Благодаря ти, това означава много за мен. Израсла съм в изискан дружелюбен дом.

— Израсла си в Белия дом — напомни ѝ Калъм и ѝ поднесе пластмасова чаша, пълна с кехлибарено вино.

— Да, така е, аз обаче имах предвид къщата в Джорджтаун. Но родителите ми се постараха да ни е уютно и в Белия дом.

— Сигурно си се чувствала като в аквариум.

— Имаше го и това. Ала като цяло беше много уютно. Ако някой ден отново живея там, ще направя всичко възможно да осигуря на семейството си същото.

Калъм вдигна вежди.

— Да не си решила да се омъжваш за някой бъдещ президент?

— Решила съм самата аз да стана бъдеща президентка.

Очакваше Калъм да се задави с виното, да прихне и да я вземе на подбив. Вместо това обаче той само присви замислено очи и кимна.

— Дори и да постигнеш половината от успехите на баща си, пак ще си добра президентка.

— Не знам за теб, но аз вече съм готова. Да вечерям де — уточни тя, забелязала усмивката му. — И да поговорим за останалото.

— Нямам нищо против да поговорим, докато се храним.

Разпределиха пилето и пържените картофи върху мукавените чинийки. Калъм се смръщи, когато Джулия ги поръси обилно със сол.

— Знам, знам — прихна младата жена. — Отвратително е. Когато ядем заедно с Гуен, тя направо си затваря очите, да не ми гледа безобразията. — Джулия отхапа от пилешката кълка и въздъхна от наслада. — Страхотно е, пръстите да си да оближеш. Как мислиш, Калъм, винаги ли ще имаме непоносимост един към друг?

— Възможно е. Животът е хазарт.

— Съгласна съм. Обичам да рискувам, ала винаги преценявам трезво какъв е шансът да спечеля, а също и какво мога да си позволя да загубя, без след това да си скубя косите. И така, ние двамата с теб се привличаме по някаква налудничава неясна причина.

Калъм вдигна виното и отпи — беше му не по-малко приятно да наблюдава Джулия.

— Съгласен съм.

— Колкото до мен, никога не тръгвам с един мъж само защото той ме привлича. Внимавам връзката ни да се скрепи на малко по-здрави основи. На взаимно уважение, на разбиране и обич. Освен това предпочитам предварително да уточним, че ако нещата не потръгнат, ще се разделим по живо, по здраво, без истории и скандали. Държа връзката да е моногамна през цялото време. Ако някой от двамата реши, че това не го задоволява, край на отношенията. Без сълзи, без огорчение.

Калъм се усмихна развеселен.

— Значи, ако аз — или ти — решим, че ни се иска малко разнообразие, договорот става нищожен.

— Точно така. И после да няма сръдни, чу ли! Така пресичаме из корен изкушението да лъжем и мамим. Не търпя лъжата и измамата в нищо, камо ли пък в леглото.

— Аз не лъжа — поясни Калъм и този път в очите му се мярна раздражение. — И не мамя.

— Не съм казала, че лъжеш и мамиш — възрази спокойно младата жена. — Но хората често го правят — при това със задължителното извинение, че така щадели чувствата на другите. Не искам да щадиш чувствата ми, още не съм се докарала дотам.

— Добре. Ще ти кажа още първия път, когато реша да си опитам късмета с някое засукано маце — натърти Калъм и нарочно се зае да бърше пръстите си с хартиената салфетка. — А ако ти пък решиш да си опиташ късмета с някой зализан тип в смокинг, аз... Ще го скъсам от бой.

Джулия се вбеси, защото усети, че сърцето ѝ примира от щастие.

— А, така няма да се разберем.

— Защо? Нали искаш да те уважавам, Джулия. Аз те уважавам — уважавам те за будния ти ум и за твоята почтеност. Знам що за човек си. Свикнала си да става каквото кажеш, да свириш първа цигулка. И не може да ти се отрече, умееш го. Харесвам те — е, не през цялото време, ала доста често. Ето ти ги твоите основи. А сега нека уточним още нещо. — Той отново напълни чашите и се облегна. — Ако искаш да сключваш договори и да се пазариш, иди при някого

от рода на онзи Тод, когото преди няколко дни изрита. Тук не става въпрос за делови отношения, никой от двамата ни не може да каже още отсега как ще тръгнат нещата. Искаме да сме заедно. Но може би след тази нощ вече няма да се желаем и всичко ще приключи.

— А ако единият иска да продължи връзката, пък другият — не?

— Значи някой няма да има късмет — отбеляза младият мъж, после се изправи и дръпна Джулия да стане. — Я да проверим!

Тя още не бе казала всичко, а ето че Калъм вече ѝ бе отнел инициативата и бе надделял. Устните му бяха властни и не ѝ оставяха друг избор, освен да застане от върховна наслада.

Джулия си бе наумила да запали свещите, да докара Калъм до лудост и той да се види принуден да приеме всичките ѝ условия. Ала ето че сега страстта вътре в нея — първична и груба, се оказа по-силна.

Прелъстяването щеше да почака за друг път.

Тя плъзна ръце под фланелата на Калъм и усети под дланите си стегнатия му мускулест гръб. Бе като замаяна от силата му. Дръпна фланелата, съблече я през главата му и я метна напосоки. Искаше отчаяно още и още.

— Тялото ти ми харесва много — успя да пророни Джулия.

Калъм смъкна раменете на блузата ѝ и впи устни във врата ѝ.

— Твоето също.

Откачи колана и го запокити. Плъзна ръце по гладкия плат на костюма ѝ, сетне напипа голата ѝ настръхнала кожа. Устните им се срещнаха отново — топли, мокри и неудържими, езиците им се преплетоха, от гърлото му се изтръгна стон.

Тя затаи дъх, когато Калъм я грабна и я понесе. За миг се почувства напълно безпомощна, победена, покорена.

Настръхна цялата от паника и възбуда. Той я положи върху дебелата пухена завивка на леглото и смъкна костюма ѝ, без да сваля очи от нея.

Шеметната тръпка, плъзнала по тялото ѝ, я изненада. А уж беше готова, уж знаеше, че вечерта неминуемо ще свърши така. Но не знаеше — нямаше откъде да знае, че втораченият пронизващ поглед на зелените му очи бе в състояние в миг да помете всички нейни задръжки.

Джулия се намести с похотливи стонове, обви ръце и крака около Калъм и впи устни в неговите.

Беше страстна и чувствена като изкусителка, опасна като сирена. Кръвта препускаше като обезумяла във вените на Калъм. Джулия му действаше като силен наркотик. Той беше груб — не можа да се сдържи. Тя вече бе прекъснала скучната връзка с цивилизацията.

Впи пръсти в бедрата ѝ така, че по тях останаха драскотини. Започна да я целува неудържимо, докато Джулия стенеше като обезумяла от шеметна наслада. После дръпна назад главата ѝ, затегли я за косата и се зае да опустошава врата ѝ.

От горещината кожата ѝ вече бе покрита със ситни капчици пот, когато Калъм я избута назад и стисна гърдите ѝ. Тя едвам си поемаше дъх, главата ѝ се маеше. Вътре в нея бушуваше пожар. Затъркаля се с Калъм по леглото, тласкана като него от отчаяното желание да го милва, да го усети, да го има.

Смъкна с резки движения джинсите му и нозете им се преплетоха. Всеки миг беше сладостно мъчение, всяко движение — дива тръпка.

Калъм усети как мускулите му треперят, когато влажната му кожа се плъзна по нейната. Никога през живота си не бе желал нищо така силно и неустойимо, както сега желаше Джулия. Всеки сантиметър от кожата ѝ, всяка извивка, всяка тръпка и стон. Желанието му наподобяваше припрени пръсти, впити в гърлото му, в сърцето и слабините.

Облада я сяло, свирепо, победоносно и усети как тя се вкопчва ненаситно в него и надава тих вик.

Джулия се хвана в завивката, когато я плисна първият мощен оргазъм. Напрежението вътре в нея се освободи, сетне пак започна да се трупа и тя застана неудържимо. Без да мисли, задраска Калъм по гърба и се изви на дъга, за да посрещне следващата сладостна вълна.

Той се опитваше да тръсне глава, за да разсее мъглата пред очите си и да види Джулия, пламналото ѝ лице, стиснатите очи, треперещите устни, косата ѝ, разпиляла се като огнен водопад по намачканите завивки.

Нещо вътре в него — по-сложно и настойчиво от страстта напираше да излезе на свобода. Накрая от устните му се откри само нейното име.

И двамата мълчаха. Джулия се питаше дали гласните ѝ струни не се бяха скъсали от топлината, излъчваща се от телата им. Никога досега не се беше чувствала така — толкова удовлетворена и отмаляла, толкова женствена. Искаше ѝ се да потъне в сладък сън, както се бе отпуснала гола върху леглото, притисната към матрака от тежестта на Калъм.

Той се размърда и тя въздъхна — струваше ѝ се, че още цяло десетилетие нямаше да е в състояние да издаде никакъв друг звук.

Калъм успя най-сетне да надигне глава и да се взре в лицето ѝ. — Джулия изглеждаше неопишимо доволна. След като мислите му се проясниха, се запита дали не ѝ е причинил болка. Знаеше, че ръцете му са тежки и мазолести, и макар че не се славеше като много мил любовник, никога досега не се бе любил така необуздано. Опасяваше се, че е бил на косъм от бруталността.

Ала ако се съдеше от самодоволното котешко изражение върху лицето ѝ, явно не се налагаше той да се извинява. И слава богу! Мразеше извиненията.

Джулия отвори очи и го погледна. Устните ѝ се извиха в още по-лъчезарна усмивка.

— Ммм... — простена тя.

— Най-малкото това — отбеляза Калъм и се изненада, че му се искаше, не, усещаше непреодолима потребност да прокара пръст по вратлето ѝ, по нежната ѝ кожа.

Следвайки подтика, наведе глава и допря нежно устни до брадичката ѝ. Сърцето ѝ трепна. Джулия си каза, че реакцията ѝ е глупава, дори опасна. Трябваше да внимава сърцето ѝ да е на безопасно разстояние. Уж беше топло като в баня, а тя потрепери.

— Студено ли ти е? — попита той и му се прииска да я гушне и да я стопли. Да я задържи за себе си. И при тази случайна мисъл усети как на гърлото му засяда буца.

— Малко — отвърна Джулия, макар че не трепереше от студ. Не се стърпя, вдигна ръка и го помилва по разрошената дълга коса. — Дали да не сложим още една цепеница в камината?

— Нека аз.

Калъм се наведе уж за да я целуне лекичко, а впи устни в нейните. Желанието ги блисна светкавично и вместо да му се съпротивляват, двамата се пъхнаха прегърнати под пухената завивка и му се отдадоха.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

За Джулия ноември бе най-интересният месец в годината. Беше преходен, с въздух, натежал от дим и от предчувствие за зима. Студеният вятър предвещаваше студ, а също и празници с техните неизменни изненади и приключения. Тя едва ли не съжали, когато ноември свърши. Никога през живота си не бе изживявала такъв вълнуващ и прелестен месец.

Въобразяваше си, че те двамата с Калъм са много потайни. През деня пазеха дистанция, както го изискват деловите отношения. Е, невинаги — призна си Джулия при спомена как веднъж се бяха любили страстно във вече ремонтирания килер. И защо да си криви душата, тя бе инициаторка на всичко. Сама не знаеше какво я бе прихванало, та бе пожелала Калъм, когато го бе видяла да стои в тясното уютно помещение и бе усетила, че кожата му миришеше на стърготини — не се беше стърпяла, беше го притиснала до стената и го бе нападнала.

Не че той се бе съпротивлявал особено...

Голата истина си беше, че им бе неопикуемо трудно да стоят настрана един от друг. Затова и срещите им след работно време и в края на седмицата бяха толкова сладостни и изпълнени със страст.

Спалнята и килерът не бяха единственото място, където се любеха. Джулия си спомни как веднъж не бяха устояли, свлекли се бяха върху мушамата на пода в недовършената библиотека и, превивайки се от смях, бяха започнали да се борят с копчетата и циповете.

По нищо не личеше, че скоро ще се наситят един на друг.

— Изглеждаш много доволна... — отбеляза Лора.

Първата събота следобед на декември двете с Гуен бяха дошли да помогнат на Джулия да украси коледната елха. Макар че вече си имаха свой дом и семейства, те не бяха забравили годините през които бяха живели заедно и се бяха сблизили толкова много.

— А защо да не съм доволна? — попита Джулия и се зае да търси най-доброто място върху дървчето за един дървен Дядо Коледа,

яхнал шейничка с формата на полумесец. — Къщата е почти готова, стана точно каквато я исках.

С ръце на кръста тя се обърна и огледа всекидневната. Помещението с лъснат до блясък чамов паркет бе окъпано в слънце. В зиданата камина бумтеше огън. Тъмната дървения с формата на дъга проблясваше над сводестите прозорци и врати. Мазилката беше съвършена.

Вече ги нямаше двете мрачни стаички. На тяхно място се бе появило огромно просторно помещение, където Джулия бе наредила любимите си мебели — тапицираното с брокат канапе с вита облегалка, дългите дълбоки дивани, които бяха идеални за следобедна дрямка. На една от стените висяха два акварела на брат й, върху които бе нарисован Бостън, под тях имаше масичка, на която бе сложена една от прелестните декоративни чинии в размити пастелни тонове, измайсторена от майка й.

В старинната люлка за кукли бяха напъхани списания. От двете страни на свода между стаите се възправяха огромни фикуси.

Всяка вещ, всяка подробност носеше почерка на Джулия.

— Стаята е невероятна — рече Гуен.

— Да, такава и смятах да е, но тя стана дори по-хубава, отколкото си представях. Добре, че Калъм ме убеди да сложа голям свод, вместо да съединявам изцяло двете помещения. Така е по-уютно.

Гуен и Лора се спогледаха зад гърба й, започнаха да се сочат, да клатят глави, да въртят очи. Накрая Лора сви рамене в знак, че е съгласна.

— И така... — поде тя и избра за една от клонките на елхата сребърно звънче. — До седмица-две Калъм сигурно ще привърши с ремонта.

— Би трябвало. Според графика трябва да приключи.

— Това ли правите вие двамата в леглото — уточнявате графиците?

— Понякога да, но... — Джулия млъкна наскоро изречението и примига. — Ама вие какво?

— За бога, Джулия. От сто километра си личи, че между вас има нещо — намеси се и Гуен, сетне стана и наля още топъл шоколад от каничката с форма на ухилен до уши слон.

— Наистина ли?

— Ами да, носи се във въздуха — засмя се Лора и окачи на елхата малко ефирно ангелче. — Защо да си кривя душата, гризе ни любопитство — извърна се тя. — Но и се безпокоим. Откакто се помним, винаги си споделяме, а ето че за Калъм ти мълчиш като гроб.

— Не знам какво да ви кажа. Ние с него вероятно вече сме наясно, че се държим като куче и котка именно защото между нас съществува сексуално напрежение. Когато започнахме да работим заедно — вдигна рамене Джулия, — стана така, че... Знаете какво е станало. — Тя погледна двете си братовчедки и не се стърпя и прихна. — Прекрасно е. Той е прекрасен. И през ум не ми е минавало, че ще ни е толкова хубаво заедно. В края на миналата седмица ходихме на излет в Кейп. Щяхме да замръзнем на плажа — засмя се младата жена. — Прекарахме си страхотно. И представяте ли си, Калъм също си умира да обикаля антикварните магазини. Изнамира невероятни неща, пазари се като циганин. Вижте!

Джулия изприпка при вградената библиотека и свали от лавиците някакъв предмет.

Свъсила вежди, Гуен се взря в металното копче и механизма, закрепени върху овехтяло дървено блокче.

— Това пък какво е?

— Стар ключ от телеграф. — Джулия се завъртя да им го покаже, без да подозира, че всички чувства се бяха изписали върху лицето ѝ. — Обичам такива нещица. Не очаквах, че той ще го забележи. Освен това прави страхотни спагети. Кой да предположи, че мъж като него знае да готви! Помага ми да изберем играчките за детската стая, подреждам я за мъничкия Даниъл и за всички останали племенничета, които ще се появят на бял свят. Сега търсим стар китайски бiliarд. На Калъм му иде отръки да поправя разни механизми и реши, че ще му бъде приятно да възстанови някой овехтял бiliarд. Аз пък... — ала Джулия не се доизказа, само затаи дъх и притисна длан до сърцето си. Усетила, че нозете ѝ се подкосяват, тя се свлече на най-близкия фотьойл и погледна ужасена братовчедките си. — Какво направих!

— Както чуваме и виждаме, си се влюбила до уши — отвърна Гуен и след като напълни поредната чаша топъл шоколад, я занесе на Джулия. — Почини си, поеми си дъх.

— Ама аз не исках, не смятах да... Бяхме се разбрали друго — каза накрая с писклив глас.

— Нека аз ти го кажа първа — тези неща няма как да ги пресметнеш и предвидиш.

— Та аз дори не го харесвам. — Джулия затвори очи, за да не гледа усмивката на Гуен, после се поправи: — Да, де, не го харесвах преди. Мислех си, че не го харесвам.

— Ако от това ще ти олекне, ще ти кажа, че сте създадени един за друг.

— Не, няма да ми олекне — тросна се Джулия и вдигна чашата с две ръце, за да отпие голяма глътка от топлия шоколад. — Изобщо няма да ми олекне! Какво ще правя сега? Калъм ще побеснее, ще изпадне в истерия, ако разбере.

Лора седна на страничната облегалка на фотьойла.

— Понеже ме питаш, ще ти кажа, че мъж, който ти готви спагети и ти купува екзотични подаръци, е влюбен не по-малко от теб.

— Дрън-дрън, изобщо не е влюбен. Наистина ли мислиш, че е влюбен? Не, не е — отсече Джулия и отвратена от самата себе си, скочи от фотьойла. — Ох, как можах да го допусна! Допреди десет минути бях на седмото небе от щастие. Той ще дойде след около два часа. Ще смени кабела на старинната лампа в стил сецесион, която купихме снощи.

— Ето на, сменя кабелите на лампите — въздъхна Гуен.

— Колко мило от негова страна!

— Не е мило и аз няма да го допусна. Не искам да съм влюбена в него.

— Защо? — понаведе глава Лора.

— Защото това е... Защото той е...

— Както виждам, свидетелката се затруднява да отговори на въпроса — каза уж строго Лора. — Ще го задам по друг начин... Ох, чакайте малко! — каза тя, дочула, че бебето ѝ плаче. — Съдът ще се оттегли на кратка почивка. Връщам се ей сега.

— Джулия... — поде Гуен, когато Лора се втурна нагоре по стълбите. — Искам да ти кажа нещо.

— Казвай!

— Одеве, докато ми говореше за Калъм и как сте си прекарвали заедно, направо грееше, никога не съм те виждала по-щастлива. Пък и често идвам тук, виждала съм го как те гледа. Направо се прехласва по теб. Според мен любовта ти е напълно споделена.

— Ако наистина е така — поде Джулия и три пъти си пое дълбоко въздух, — може би ще излезе нещо. Как мислиш?

— Не помня някога да си пожелала нещо и да не си го постигнала. Знам, страшничко е. Понякога се плаша от онова, което изпитвам към Брансън и сега към детето... — прошепна Гуен и се пипна по корема. — Толкова е огромно и всепоглъщащо! Но и не искам да е друго.

— Значи трябва да убедя Калъм, че е лудо влюбен в мен.

— По-скоро би трябвало да го накараш да си го признае, както току-що направи ти.

— Да го каже на глас! — почти се засмя Джулия. Лора се върна, носеше и Даниъл. — Не си представям как Мърдок ще го изрече на глас — допълни тя и захапа умислено устна. — Освен ако не го прилъжа.

— Ех, тази Джулия, същата си е! Изобщо не се е променила — отбеляза Лора.

Седна на люлеещия се стол, разкопча блузата си и започна да кърми бебето.

Тя вече бе готова да посрещне Калъм. Отвори му със сияйна усмивка, плъзна ръце около врата му и го дари с дълга страстна целувка.

— И аз се радвам да те видя — каза той и затвори с крак входната врата, за да не влизат студът и ситният прехвърчащ снежец. — Какво е това странно настроение, в което си изпаднала, Макгрегър?

— Щастливо — отвърна Джулия и го млясна по брадичката. — А ти в какво настроение си, Мърдок?

— Признателно.

— Чакай, не бързай, още не знаеш нищо — дръпна се младата жена и му се усмихна. — Сготвила съм ти вечеря.

— Не е ли опасно?

— Оказа се, че ме бивало много в готвенето. — *е, не съвсем, но карай*, поправи се тя наум. — Какво е отношението ти към задушените пържоли и картофеното пюре?

— Изключително приятелско.

— Това да се чува!

Джулия го хвана за ръка и го заведе с грейнали очи в кухнята. Беше подредила на масата пъстри чинии и свещи. От скритите тонколони се лееше музика, в старинната кофичка за лед се изстудяваше бутилка шампанско.

Калъм поклати озадачен глава.

— Някакъв празник ли имаме?

— Не. Просто реших да ти поднеса домашно сготвено ястие по рецепта на Макгрегърови. Хайде, отвори бутилката! Вечерята ще е готова след двайсетина минути.

— Ухае страхотно.

Той се зае с бутилката — недоумяваше какво ли е намислила пак Джулия. Щеше да бъде много изненадан, ако това тук не се окажеше мизансцен, подреден от жена, наумила си да получи на всяка цена нещо.

— Сигурно искаш да бутна някоя стена, която току-що съм иззидал. Или си решила да смениш плочките в банята за гости.

— Не. Просто ми се прииска да сготвя. Сигурно защото приближават празници. Ох, забравих да ти покажа елхата. Днес я украсихме.

— Видях я през прозореца, когато идвах с колата. Приказна е.

Сега вече Калъм беше нащрек.

— Май си направила и десерт — попита той, докато пълнеше с шампанско високите кристални чаши.

— Паста с крем. Стара семейна рецепта — отвърна тя, после вдигна чашата и се усмихна. — Беше ми много приятно да ги правя. — Цели три пъти, добави Джулия наум и сподави въздишката си. Първите два опита бяха погребани в боклука. — А твоят ден как мина?

— В труд. Почти направих дървеното влакче за племенниците.

— Искам да го видя! Бих могла да го боядисам. Е, не съм добра като мама или брат ми, ала все ще се справя.

— Не се и съмнявам — каза Калъм и се взря в лицето ѝ.

— Ще отида да нагледам пържолите и да разбъркам салатата.

— Ще ти помогна.

— А, не, това си е мое произведение. Седни тук и почивай.

Когато тя си сложи и престилка, той си рече, че всъщност не бе чак толкова неприятно да седи и да си почива. Какво ли я беше

прихванало? Беше мила, грижовна, едва ли не раболепна. И си беше сложила престилка, моля ви се!

Това не беше неговата Джулия.

Неговата ли? Калъм отпи голяма глътка шампанско и се замисли. Откога мислеше за Джулия като за „негова“?

Изведнъж си даде сметка, че я желае, откакто се помни. Желаяше я от години и се прикриваше със сарказъм и раздражение. Но въпреки всичко желанието тлееше, погребано дълбоко в душата му. Сега, когато вече се любеха и бяха заедно, той нямаше как да отрече, че бе влюбен в нея.

Ала дори и някога да се престрашеше и езикът му се обърнеше да изрече тези думи, Джулия щеше да го изрита през вратата още преди да бе довършил изречението.

Не можеше да отрече, че я обича. Но докато тя сновеше припряно из кухнята и дърдореше, Калъм си каза, че ще направи така, че и Джулия да се влюби в него и първа да изрече заветните думи.

Остави чашата с шампанско, стана и отиде зад нея. Плъзна ръце около кръста ѝ и я целуна по врата.

— Миришеш по-хубаво дори от вечерята.

Нозете ѝ се подкосиха.

— Наистина ли?

— Да. И ми става все по-интересно да те целувам.

Той се пресегна и угаси фурната.

— На мен пък ми става все по-интересно да бъда целувана.

Когато я завъртя към себе си, тя се усмихваше. После обаче усмивката ѝ помръкна. — Калъм я гледаше вторачено, направо я изпиваше с поглед.

— Какво има? — попита Джулия.

— Понякога — изрече бавно той, докрай проумял, че наистина я обичаше, — понякога си много хубава. Ето сега например.

Никога дотогава не ѝ беше казвал, че е хубава, никога не бе обхващал нежно с длани лицето ѝ, никога не я бе целувал толкова бавно и съсредоточено. Всички чувства, стаени в душата ѝ, изплаваха на повърхността и затрепкаха в очите ѝ.

— Калъм!

— Защо вечно бързаш? — прошепна той, без да се отдалечава от устните ѝ.

— Не знам.

Знаеше обаче, че ѝ се иска Калъм винаги да я целува и докосва така.

— Хайде този път да не бързаме — рече той и я вдигна на ръце.
— Да видим какво ще се получи.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Калъм реши, че има нещо гнило. Джулия не приличаше на себе си, и то вече от доста време. Усмиваше се непрекъснато. Питаше го за мнението му, искаше му съвет за всичко, като се почне от абажурите и се стигне до металната поставка за дърва. И изобщо не му възразяваше и не се заяждаше.

Направи му дори сладкиш.

Той разбра, че наистина бе влюбен не на шега, когато се насили да изяде цели две парчета. Глазурата беше отвратителна на вкус, не ти трябва туткал. Калъм вече се питаше дали в Джулия не се бе вселила някаква извънземна форма на живот.

Но стискаше зъби и търпеше. Какво друго му оставаше да прави? Как да се скара с жена, която се съгласяваше във всичко с него?

Липсваше му това, че не се караха.

Тази вечер след края на работното време реши да намине във фирмата, за да обсъдят с баща му докъде са стигнали различните обекти и да уточнят как ще работят около празниците. После смяташе да се окъпе набързо и да отиде при Джулия за поредното домашно сготвено ядене.

Потърка стомаха си, който се бунтуваше. Бог да му е на помощ!

Калъм бе решил, че веднага щом накара Джулия да му се обясни в любов, ще ѝ направи предложение за женитба.

Според него най-важно бе да подбереш подходящия момент.

Той имаше предимство — щеше да ѝ сложи пръстена още преди тя да се бе усетила и да бе разбрала, че го е планирал отдавна.

Междувременно рискуваше да получи хранително отравяне, ала цената не бе чак толкова непосилна. Особено когато наградата бе Джулия. А тя наистина си заслужаваше жертвите, помисли Калъм и слезе от пикапа. Бяха му трябвали цели пет години да проумее, че Джулия бе единствената жена на този свят, която искаше, затова пък сега вече го знаеше със сигурност.

Нищо, дори рискът да се натрови с приготвеното от нея пиле по китайски, не можеше да го спре в решимостта тя да му стане жена.

Докато отключваше външната врата на фирмата, изведнъж го споходи вдъхновение и той реши да ѝ звъне и да ѝ каже, че е запазил маса в ресторант, за да отпразнуват предварително Коледата. — Джулия щеше да кара Бъдни вечер с роднините си в Хайанис Порт.

Тя едва ли щеше да му се разсърди, че бе променил плановете в последния момент, особено като се имаше предвид в какво настроение бе изпаднала напоследък.

Поободрен, Калъм влезе в кабинета на секретарката. Реши да каже на баща си, че трябва да се обадило телефона, преди да се заемат с работата.

Тръгна по коридора и още отдалеч чу гръмогласния смях на Майкъл. Олекна му на душата. Вече месеци наред се притесняваше за стареца. Напоследък обаче Майкъл Мърдок като че ли си възвръщаше формата. Очите му пак блестяха дяволито, той пак стъпваше напето. Още се уморяваше бързо и се налагаше да почива повечко, но малко по малко влизаше в релси.

Калъм понечи да надзърне в кабинета на баща си, за да му каже, че вече е тук. Ала точно в този момент чу думите, които Майкъл изрече до немай-къде самодоволно, с пръхтене, и застина на място.

— На бас се ловя, Даниъл, че до края на годината Калъм ще ѝ направи предложение за женитба. Всичко, което бяхме замислили, се осъществи, и то как!

Баща му се бе подпрял с една ръка на пода на бюрото и правеше лицеви опори, гласът на Даниъл бумтеше от телефонния апарат.

— Защо се мотаят толкова? — попита старецът. — Вече от три месеца са заедно.

— Знаеш ги, и двамата са мудни като костенурки, но вече приближават финиша — отбеляза Майкъл и смени ръката, с която правеше опорите. — Моите източници ми съобщиха, че тя, моля ти се, му готви.

— Готви ли? Кой, Джулия! Мили боже! Само не ми казвай, Майкъл, че момчето яде сготвеното от нея.

Майкъл прихна, макар че вече се беше задъхал малко.

— Яде го, и още как! Сдобих се с мостра от сладкиша, който му е забъркала, и от мен да го знаеш, мъж, който се престашава да хапне и лъжица от нейните буламачи, е влюбен до уши.

— Ама каква хубава двойка са, а? Създадени са един за друг, въпреки че само ако си отворим устата да им го кажем, ще ни издерат очите. Голяма сватба ще вдигнем, Майкъл!

— На всяка цена, Даниъл, тъкмо най-после да оздравея, че ми дойде до гуша.

— Гледай само да не оздравееш прекалено бързо. Ако младите не ускорят нещата, може и да се наложи настинката да те повтори. Джулия ще кара Коледата тук, при нас. Ако не дойде с пръстена на Калъм, ще я попритисна.

— А аз ще попритисна моя човек.

— Весела Коледа, Майкъл!

— Весела Коледа, Даниъл!

Майкъл застана на колене, за да натисне бутона върху телефонния апарат и да прекъсне връзката. Усмивката върху червендалестото му лице застина, той пребледня като платно. На вратата стоеше синът му, който го гледаше кръвнишки и се хилеше свирепо.

— Калъм! — почти изписка той и не се наложи да се преструва на отпаднал. Краката наистина не го държаха. — Аз, такова... Не съм те чул кога си влязъл. Колко време стоиш тук?

— Предостатъчно — сопна се младият мъж. В него се бореха унижението и гневът. — Не си бил болен и един-единствен ден.

— Болен ли? А, да! Как така да не съм бил болен, бях много зле — отвърна Майкъл. Мислеше трескаво какво да предприеме. — Удари ме в гърдите — успя криво-ляво да се изправи и да се строполи на стола зад бюрото. — Сега се чувствам по-добре. Много по-добре. Лекарят каза, че малко упражнения...

— Спести ми тези бабини деветини — прекъсна го рязко Калъм и отиде бавно при писалището. — Пращиш от здраве, як си като бик. Лъгал си ме през цялото време. — Той стовари едри длани върху бюрото, подпря се и се наведе към баща си. — А аз се притеснявах до смърт. Работниците дори събраха пари да ти пратят плодове.

— Колко мило беше, наистина. Бях им много признателен. Плодовете...

— Казах ти вече, спести ми измишльотините!

Този път обаче Майкъл присви очи, изправи се и се наведе, така че да е на педя от лицето на сина си.

— Не ми дръж такъв тон, Калъм Мърдок! Все още съм твой баща.

— Само това те спасява. Инак щях да те грабна и да те метна през прозореца. Така, значи, вие с Даниъл Макгрегър сте съзаклятничили, за да ни съберете с Джулия. Двамата сте решили, че ако ми възложиш ремонта и ние с Джулия се виждаме достатъчно често, ще стигнем до извода, че сме създадени един за друг, и ще започнем да ви играем по свирката.

Майкъл стисна зъби.

— В общи линии, да. Точно така и стана, не виждам защо вдигаш скандали.

— Ама вие какво... — поде гневно Калъм, ала се опомни овреме, отстъпи назад и се извърна с гръб към баща си. Не помнеше някога да му се бе искало да го фрасне с все сила по лицето. — Иде ми да ви откъсна главите.

— От години харесваш Джулия Макгрегър, хич не си прави труда да отричаш.

— Това не ти влиза в работата — промърмори Калъм.

— Тя също те харесва от много отдавна. Какво толкова сме направили ние с Даниъл? Само сме ви побутнали лекичко в правилната посока.

— Във вашата посока! Нима си въобразяваш, че ще почна да ти благодаря?

— Редно си е — потвърди Майкъл, защото знаеше, че никога няма да се разбере с добро с момчето и единственият начин да излезе на глава с него бе също да му се разкрещи. — И слепец ще види от сто километра, че се обичате. Ти си щастлив с нея, тя също е щастлива с теб. И понеже си вироглав и не искаш да си го признаеш, ще ти го кажа аз — вие двамата съградихте дом.

— Този дом е неин.

— Друг път! Неин е точно толкова, колкото е и твой. Ти си вложил в него душата си.

Калъм не можеше да го отрече. Но реши, че това не бе толкова важно в момента.

— Преди да започнем да се виждаме, ние с Джулия се разбрахме — изтъкна той, сякаш забравил, че не бе приел нейните условия и те му се бяха сторили смешни. Сега смяташе да ги пусне в действие. —

Връзката ни не е постоянна. Не е постоянна — повтори Калъм през стиснати зъби, когато баща му изсумтя. — А ако си въобразяваш, че ще ѝ направя предложение за женитба, избий си го от главата.

— Ала ти я обичаш, нали?

Калъм понечи да възрази, но после само стисна ядно юмруци в джобовете си и замълча.

— Ето на, току-що ми каза, че я обичаш, нищо, че се инатиш като магаре на мост и не намираш сили да го изречеш на глас — въздъхна Майкъл и отново седна. — Джулия е умна и хубава, не ти отстъпва по сила и воля. Амбициозна е, има чувство за хумор. Какво повече искаш за един здрав брак?

— Защо тогава ти не се ожениш за нея?

Майкъл се усмихна.

— Ако бях с двайсет години по-млад, моето момче, хич нямаше да умувам, щях да ти я открадна под носа. И ако не се поразмърдаш, някой друг ще го направи вместо мен.

— Тя не се среща с никого, освен с мен.

— Защо да се среща, след като обича теб? — каза вече по-меко Майкъл.

Разгромен, Калъм извади ръце от джобовете си и разтърка очи.

— Пак стигам до задънена улица. Вие двамата с Макгрегър решавате да се правите на кукловоди, а от нас с Джулс очаквате да ви играем по свирката. Знаеш ли какво — продължи младежът и отпусна безпомощно ръце. — Ако Джулия разбере какво сте направили, ще ме изрита от живота си колкото да ви направи напук.

— Ала ти няма да ѝ кажеш, нали? — попита Майкъл с победоносна усмивка.

— Не, няма да ѝ кажа. Но оттук нататък вие двамата не се бъркайте, чу ли! — подвижна Калъм и забучи пръст в гърдите на баща си. — Оттук нататък ние с Джулия ще се оправяме сами. Ако и когато решим да се оженим, ще го направим, защото така искаме ние, а не защото баща ми и дядо ѝ смятат, че сме си лика-прилика.

— Разбира се, че ще си решите вие — продължи да се усмихва Майкъл. Помисли, че без дори да подозира, момчето му наистина се бе влюбило до полуда. — Това е най-голямото решение, което един мъж взима в живота си. Знаеш, Калъм, за мен най-важно в този живот е ти да си щастлив.

Калъм усети, че се размеква.

— Слушай, знам, че ми мислиш само доброто, но...

— Мисля ти най-доброто — поправи го баща му и дръпна средното чекмедже на бюрото си. — Ще ти дам нещо. Надявам се, че ще го подариш на Джулия, ако решиш, че именно тя е жената, с която искаш да създадеш дом и семейство. — Той отвори атлазената кутийка. — Беше на майка ти — обясни Майкъл, оборен от спомени и чувства. — Когато ѝ предложих да прекара живота си с мен, няхах възможност да ѝ купя диамант. Това е топаз. Майка ти все повтаряше, че прилича на късче от слънцето, и след време, когато се позамогнахме, не искаше за нищо на света да се раздели с него.

— Татко...

— Не искам да те притискам. Винаги съм смятал, че ти сам ще решиш кога му е времето. Майка ти ми заръча да ти дам пръстена. Тя щеше да хареса твоята Джулия.

— Да. — Калъм пое безпомощно кутийката и я пхна в джоба си. — Щеше да я хареса.

Защо ли Калъм още го нямаше? Джулия извади куфара. Трябваше да си приготви багажа за пътуването до Хайанис Порт. Освен това изпитваше нужда да върши нещо, за да не мисли за странното поведение на Калъм.

Вече цяла седмица той настояваше да ходят някъде. На ресторант, на танци, на театрални представления, по гости.

Тя знаеше прекрасно, че Калъм предпочиташе спокойните вечери вкъщи, а ето че най-неочаквано светският живот бе започнал да го привлича неудържимо. Джулия имаше чувството, че ще полудее, докато се опитваше да предугади променливите му настроения и да се приспособи към тях.

Въздъхна тихичко, сгъна няколко пуловера и ги сложи в сака. И тя не знаеше докога ще издържи да се прави на мила и стоворчива. Единствената ѝ „печалба“ дотук бе, че не можеше да се откачи от тази проклетата кухня. Готвенето определено не беше нейната стихия. Ала за беда Калъм харесваше гозбите ѝ.

Очевидно имаше железен стомах. Самата Джулия едвам се насилваше да преглътне и хапка от своите буламачи, докато той

омиташе всичко до шушка в чинията.

В това отношение сметките ѝ излязоха криви. Сега Калъм щеше да очаква, че тя ще готви, общо взето, редовно. А на нея направо ѝ причерняваше пред очите, когато трябваше да се пребори с някоя готварска рецепта.

Покрай любовта съвсем се бе вдетинила и оглупяла.

А той бе толкова мил и нежен. Сега вече я любеше по нов начин и от това Джулия отмаляваше и губеше разсъдък. Даваше мило и драго, само и само да чуе заветните думи. Всеки път, когато Калъм я притискаше в обятията си, бе сигурна, че сега вече бе дошъл моментът и за тях. И той щеше да ѝ каже, че я обича.

Но Калъм си мълчеше.

Както мяташе дрехите в сака, Джулия си помисли, че за нищо на света нямаше да ги изрече първа. Не можеше. Вече бе направила толкова много компромиси, беше му преотстъпила правото той да командва парада. Поне тук щеше да прояви твърдост.

И къде, по дяволите, се бавеше той Калъм! Младата жена погледна свъсена часовника и метна още дрехи в багажа. Калъм знаеше, че днес тя заминава и това бе последната им възможност да се видят преди Коледа. Ако искаше да стигне у дядо си и баба си, преди да се бе мръкнало, Джулия трябваше да тръгне най-късно до час.

Какво правя, запита се тя. Държеше се като кръгла глупачка, поболяла се от любов, и променяше плановете си, за да угоди на Калъм. За кой ли път!

Трябваше да сложи край на всичко това. Джулия кимна решително и пристегна куфара. Да си влюбен не означаваше да се превърнеш в изтривалка. Каза си твърдо, че ще тръгне навреме и нито минута по-късно, и няма да променя намеренията си. А ако на Калъм Мърдок не му отърваше, прав му път!

Занесе куфара в колата, сетне се зае с трудоемката работа да пренася пликовете с подаръците. В настроението ѝ нямаше и следа от празничност, когато Калъм спря с пикапа зад нейния автомобил.

Неговото настроение също не беше от най-веселите.

Кажи-речи цяла сутрин се бе занимавал с проблем, възникнал на един от обектите в центъра на града. И въпреки че беше Бъдни вечер, тепърва трябваше да се върне там и да дооправи нещата.

Уличното движение бе ужасно дори за Бостън, за капак го глобиха, че бил минал на червено, въпреки че си беше жълто, и то само защото бързаше да иде при Джулия.

А тя какво? Заминаваше.

Той се помъчи да сподави някак гнева си — напомни си, че бе Коледа, че ставаше дума за жената, която обичаше, и Калъм смяташе дори да ѝ се обясни в любов веднага щом и тя проявеше здрав разум да направи същото.

— Закъснявам — каза ѝ той и пое от нея един от пакетите, за да го сложи при другите, струпани върху задната седалка на автомобила.

— Аз също.

— Има страхотни задръствания. По-добре тръгни след един час, ще стигнеш по-бързо.

— Благодаря за информацията — отвърна Джулия уж признателно. — Ала ще се оправя и сама. Е, да, ако беше дошъл навреме, вече щях да съм тръгнала.

— Забавих се по работа — каза Калъм, като се опитваше да не подвиква, но нямаше как да потули гнева, проблясващ в очите му. — Има ли още пликове?

— Да. — Тя се обърна и бясна се запъти към къщата. Бесен, той я последва. — Това са последните три.

— Не мислиш ли, че си прекалила?

— Обичам да правя подаръци — сопна се младата жена, после грабна самотната кутийка под елхата и му я връчи. — Това е твоят.

Без да сваля очи от Джулия, Калъм пхна кутийката в джоба си, за да поеме пликите.

— Какъв ти е проблемът, Макгрегър?

— Ако не знаеш, за какво да ти казвам?

Тя се обърна и се понесе като фурия към вратата.

— Слушай, не съм бил толкова път през целия град, не съм се промушвал през задръстванията, не съм плащал глобите колкото да дойда тук и ти да ми се зъбиш.

— Какво съм виновна аз, че си карал като луд и са те глобили! Това обаче обяснява киселото ти настроение.

— Киселото ми настроение ли? Ти ми подвикваше още преди да съм слязъл от пикапа.

Джулия вдигна предизвикателно брадичка.

— Нямам време да се разправам с теб. Вече и бездруго ме забави.

— Страхотно, няма що! — Той извади от джоба на палтото си дълга тъничка кутийка със смачкана панделка. — Ето ти подаръка! Довиждане!

Отиде при пикапа, изруга, после се върна при Джулия, прегърна я и притисна с все сила устни към нейните.

— Весела Коледа! — изръмжа и пак се обърна.

— Да ти се връща! — подвикна тя подире му, после се качи в колата и затръшна вратата.

Изчака го да потегли и се разплака неудържимо.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Край! Всичко е свършено, реши Джулия. Беше допуснала грешка, беше се заблуждавала, че е влюбена в Калъм и че любовта означава тя да се съобразява с неговите прищевки и капризи.

Затова и последния половин месец бе прекарала в това, да му трепери като написано яйце и да събира готварски рецепти.

Беше смазващо!

Слава богу, че си бе възвърнала здравия разум. Беше независима жена, която сама взема решенията, живее както смята за добре и преследва целите си. Смяташе следващия път, когато разговаря с него, да му обясни спокойно и ясно, че връзката им вече не я задоволява и тя къса с него.

Никога през живота си не се бе чувствала толкова нещастна.

Опита се да е весела на семейния празник на Бъдни вечер и Коледа. От време на време фасадата се пропукваше, но Джулия имаше подръка какви ли не извинения. Че малко я боляла главата, че се е размечтала, че обмисляла нова сделка.

Не че успяваше да заблуди някого. Ала криво-ляво се бе справила и сега отново си беше у дома, сама в своята къща. Светлините по коледната елха ѝ се струаха прекалено ярки и шарени, бодяха ѝ очите. Но тя за нищо на света не искаше да ги угаси. Само това оставаше, да позволи на Калъм Мърдок да ѝ съсипе празниците!

За да отклони вниманието си, се зае с последните подробности около празненството, което смяташе да направи. Веднага след като приключеше, щеше да потърси Калъм.

И това щеше да стане преди края на годината, за да започне на чисто през следващата.

Пак погледна телефонния апарат.

Защо ли той не ѝ се обаждаше?

Вдигна неволно ръка и докосна старинната огърлица на врата си. Коледният подарък, който Калъм ѝ беше поднесъл, представляваше прелестен наниз от ситни перлички, топази и гранати. Бе изумена,

когато го видя — веднага си спомни, че го бе зървала и преди, в един от магазините, където редовно се отбиваше.

Ако не беше в настроение да купува коледни подаръци за другите, щеше, без изобщо да се замисля, да вземе огърлицата за себе си. Обаче тогава в магазина само ѝ хвърли алчен поглед и си замина. Ала ето че Калъм бе забелязал реакцията ѝ, беше запомнил магазина и ѝ я беше купил.

При тази мисъл Джулия отново се разрида.

После обаче си рече, че няма да се остави на депресията, която заплашваше всеки момент да я връхлети, седна на старинното писалище с подвижен плот и се зае със списъка на гостите, които смяташе да покани на увеселението. Вече бе наела фирма, организираща празненства, и бе одобрила менюто. Беше избрала цветята и музиката.

Буквално не ѝ оставаше нищо за правене. Тя усети как очите ѝ отново се пълнят със сълзи. Вбесена от себе си, стана от писалището. Трябваше да се махне от тази къща. Да отиде някъде, където и да е!

Докато караше към къщата на Джулия, Калъм се опитваше да убеди сам себе си. Повтаряше си, че се държи като пале, което са набили, но което въпреки това се връща, за да бъде изритано отново. Мразеше се, че е толкова мекушав. Джулия можеше да му се обади, след като се бе прибрала в Бостън. Ето, беше ѝ отпуснал цели два дни, а от нея — ни вест, ни кост.

Тя бе отсъствала от града, редно беше да го потърси първа.

Смяташе да ѝ го каже с едносрични думи. После възнамеряваше да настоява за някои промени — да поиска най-категорично отношенията им пак да станат такива, каквито бяха преди месец, инак той ще се махне.

Когато спря пред къщата ѝ и видя, че колата ѝ я няма, му идеше да завие. Дори гневът, който едвам бе успял да укроти, не беше нищо в сравнение с оборилата го мъка.

Искаше само да види Джулия, да поговори с нея, да я докосне.

— Съвсем в неин стил! — изсумтя Калъм и се смръщи на веселите светещи гирлянди по елхата, сложена точно до прозореца,

така че да се вижда. — В състояние е да ме накара да страдам дори когато не си е вкъщи.

Смазан от мъка, бръкна в джоба и извади старинния златен часовник, който тя му бе подарила за Коледа. Как, по дяволите, бе успяла да го опознае така добре, че да му поднесе съвършен подарък, а не се досещаше, че сега той се мъчи като грешен дявол?

Калъм не знаеше какво да прави.

Затвори очи и отпусна глава върху облегалката. Не можеше да живее без Джулия. Беше си мислил, че все ще я прежали някак, дни наред си бе втълпявал, че може да продължи нататък и без нея, ала сега, когато дойде тук и видя къщата, която двамата бяха създали, разбра, че това е невъзможно.

Животът му щеше да е пуст без Джулия.

— Е, какво ще кажеш? Всичко е прекрасно, нали? — попита Джулия, докато си слагаше червило, без да дава на баба си и най-малката възможност да отговори. — Много се радвам, че дойдохте с дядо по-рано. Не че има нещо за вършене, но наистина се притеснявам, представяш ли си! Това е първото увеселение, което правя в новата къща.

— Джулия...

— И искам да съм безупречна. Как изглеждам? Добре ли?

Ана огледа спокойно внучка си. Джулия беше облечена в къса рокля от масленозелено кадифе с дълбоко деколте и дълги тесни ръкави. Косата ѝ бе вдигната на свободен кок, тук-там нарочно висеше някоя и друга къдрица. А очите ѝ, както се стори на Ана, блестяха твърде съмнително.

— Изглеждаш прекрасно, миличкото ми. Хайде да поседнем!

— Не мога. Трябва да проверя дали фирмата, която съм наела, е подготвила всичко. Всеки момент хората ще започнат да идват и...

— Джулия! — каза баба ѝ меко и ведро и я хвана за ръката. — Ела да седнеш и ми кажи какво те мъчи.

— И аз не знам — въздъхна младата жена. — И аз не знам какво да правя, какво да чувствам. Стана голяма каша, всичко се обърка. Влюбена съм в Калъм Мърдок, не ми минава, и туйто.

— А защо искаш да ти мине? — попита Ана и я заведе при канапето в спалнята.

— Той не ме обича. Дори вече не ме харесва. Опропастих всичко, нямам представа как. Опитах се... Престанах да се заяждам с него дори когато Калъм не беше прав, готвех му, после всичко стана някак странно и се скарахме. Той си тръгна. Аз си тръгнах. Не знам. Откакто съм се прибрала, дори не се е обаждал.

— А ти обади ли му се?

— Не. Защо да му се обаждам, след като Калъм не ме търси! Не аз, а той закъсня и дойде намусен. Ох, и аз съм една, развалих си грима! — изруга тя и избърса с пръсти туша, размазал се под очите ѝ.

— Ще го оправиш. Та значи сте се скарали с Калъм и още не сте се сдобрили...

— Не съвсем — подсмръкна Джулия. — Ние непрекъснато се караме, харесва ни — почувства се пълна глупачка и въздъхна тежко. — После разбрах, че го обичам. Не исках да се влюбвам, стана пряко волята ми, та си рекох, че ако бъда... Ако бъда не такава, каквато съм... Ако стана по-сговорчива и мила, ако му готвя, той ще се влюби, ще ми се обясни в любов и тогава вече аз също ще му се обясня. Звучи толкова нелепо, та направо не ми се вярва, че излиза от моята уста.

— На мен също. Ала любовта често убива част от мозъчните клетки. Виж, сгрешила си, като си решила да не бъдеш такава, каквато си.

— А, сигурно. Но го исках ужасно, исках Калъм да ме обикне. Смятах, че веднъж това да стане, и ще изгладим и другото. Да, ама Калъм не ме обича. Вече не искам да ме обича. Той е нагъл и властен, непрекъснато се заяжда.

Ана извади търпеливо от официалната си чанта хартиена кърпичка и попи сълзите на Джулия, които вече се стичаха на вадички по страните ѝ.

— Такъв е, разбира се. Ако не е такъв, ще му се качиш на главата, а самата ти ще презираш мъж, който се е оставил да го разиграваш. Искаш мъж, който да ти е равностоен и да не ти отстъпва по нищо.

— Мислех си, че ще го накарам да ме обикне. Ала човек не може да накара някой друг да го обича. Чувствата или ги има, или ги няма.

— Значи си си извлякла добра поука. А ти ще кажеш ли на Калъм какви са твоите чувства към него?

— За да ми се изсмее в лицето ли?

— Нима наистина смяташ, че ще го направи?

— Може и да не го направи, но при всички положения ще ме съжалява. Което е още по-лошо. — Джулия поклати глава и стана от канапето. — Ще се оправя, ще видиш. Сигурно ми беше нужно да си изплача мъката. Извинявай, че те занимавам с глупостите си.

— Скъпа, не помня някога през живота си да си вършила глупости.

— Нямам намерение да започвам тепърва — преизпълнена с решимост, младата жена отиде при огледалото да оправи грима си. — Искам празникът да е по-особен. Започвам нов живот — в нов дом, през новата година.

— Къде са моите момичета? — провикна се с цяло гърло Даниъл и влезе в стаята с поднос с три чаши пенливо шампанско. — Ето ги къде били! И са по-хубави, отколкото е прилично. Да пием за тях!

Остави подноса, съгледа разплаканото лице на Джулия и лъчезарната му усмивка помръкна.

— Какво има, момичето ми? Какво става тук?

— Нищо. Малко се натъжих — обясни тя и старателно избърса лицето си. — Мъже! Защо всички не са като тебе, дядо?

— Какво е направило момчето? — ахна старецът. — Ако е сторило нещо, заради което сега плачеш, да му мисли, аз ще се разправам с него!

Джулия понечи да се засмее, ала после най-неочаквано ѝ хрумна една мисъл, която започна да я гложди.

— Кое момче?

— Как кое, момчето на Мърдок, разбира се — поясни Даниъл. Женските сълзи открай време го хвърляха в ужас. Той закрачи из стаята, ръкомахайки. — Дума да няма, свястно момче е, но няма да допусна да те прави нещастна, пък било то и за миг. Ти не бери грижа, и да те е обидил, аз ще уредя нещата.

Джулия се обърна бавно и го погледна.

— А да си уреждал нещо дотук?

— И таз добра, да разплаква малкото ми момиченце, когато то би трябвало да е на седмото небе от щастие! Ще поговоря аз с този Калъм

Мърдок, така да знаеш. А щом приключача... — Ала старецът не се доизказа. Най-сетне забеляза дяволитите пламъчета в очите на внука си. — Та какво ме попита?

— Откъде знаеш, че плача заради Калъм?

— Как откъде, ти ми каза! Нали, Ана! — потърси той подкрепа от жена си, защото се сконфузи, но се натъкна на ледения ѝ поглед. — Дайте да не говорим повече за това! — побърза да предложи старецът. — Хайде да вдигнем наздравица.

— Как ли, интересно, си нагласил всичко? — запита се на глас Джулия. — Не си бил тук... Не си уредил да купя къщата, не си пратил Калъм да се заеме с ремонта.

— Не, не съм — потвърди Даниъл, който се хвана за думите ѝ като удавник за сламка, после вдигна една от чашите и ѝ я поднесе. Сините му очи гледаха съвсем невинно. — Да прием за новата ти къща! Браво на момчето, добра работа е свършило!

— Всъщност с ремонта трябваше да се заеме господин Мърдок — прошепна Джулия. — А ти, дядо, си много близък с Майкъл Мърдок, нали?

— Знаем се от години. Добро семейство, свестни родители.

Джулия си пое дълбоко въздух, готова да се разфучи. Ала макар че бе прехвърлил деветдесетте, Даниъл тутакси надуши, че се задава буря, и побърза да бие отбой. Добре, че точно в този момент се почука на входната врата.

— Идват гости. Вие си стойте тук, аз ще ги посрещна. Ана, помогни на момичето да си пооправи лицето. А аз ще се погрижа за останалото.

Сетне напусна полесражението докато не го бяха обезглавили.

— Не проумявам как го е направил, но фактът си е факт — подхвана Джулия.

— Съгласна съм с теб — рече Ана и едвам се пребори с усмивката, която, аха, да грейне на устните ѝ. — Ала него не можеш да го спреш.

Е, чудо голямо, че дядо се бърка където не му е работа, каза си Джулия. И без това не се получи нищо. Те с Калъм се бяха погрижили. Къщата беше готова, с връзката им беше свършено, какво толкова!

Всички стаи кънтяха от музика, от смях и гласове. Точно както го бе намислила Джулия, роднините и гостите се разхождаха из цялата къща. В камините пукаше огън, всичко бе окъпано в светлина.

— Хубав дом си направила — похвали Шелби дъщеря си и я прегърна през раменете. — За теб е идеален.

— Да, така е. Следващата седмица ще го обявя за продан.

— Моля?

— Не искам да живея сама в тази къща — отсече Джулия и огледа просторната всекидневна, прелестните детайли, лъскавото дърво. — Накъдето и да погледна, все виждам Калъм.

— Не постъпвай прибързано, скъпа.

— Не е прибързано. Принудена съм да го направя. Но ти не се безпокой, всичко ще е наред — каза Джулия и оброни глава върху рамото на майка си. — Знаеш, че винаги се оправям. Не е изключено да дойда за малко и във Вашингтон. Или да се преместя там за постоянно.

— Знаеш, че ние с баща ти само ще се радваме да си наблизо, но...

— Не се тревожи де. Ще помисля добре, преди да предприема каквото и да било. А коя е тази жена, дете се е лепнала на брат ми?

— Запознал се е с нея в Мейн. Поетеса. Цитира за щяло и нещяло Елизабет Барет Браунинг. Преди да срещна приятелката на брат ти, обичах много стиховете на Браунинг.

— Толкова ли е досадна? — засмя се Джулия и отпи от шампанското.

— О, много повече — натърти Шелби. — Честна дума! Ако смятах, че брат ти гледа сериозно на нея, щях да... — Ала Шелби не се доизказа, съгледа един човек и изпита огромно облекчение. — Дошъл ти е още един гост, Джулия!

— Така ли? Кой?

Тя се обърна и видя Калъм, който влизаше в стаята.

Беше в костюм, а проклетата вратовръзка направо го душеше. Ала той бе решил, че не може да се появи на такова изискано новогодишно увеселение по фланела и джинси.

Не се и съмняваше, че Джулия ще се погрижи да има всичко — елегантни дами, облечени в коприна и кадифе, лъскави бижута,

изтънчена храна и отлежали вина, поднесени в кристални чаши. И той на нейно място би постъпил така.

Джулия си лепна на лицето престорена усмивка, вживя се в ролята на гостоприемната домакиня и отиде да го посрещне.

— Много се радвам, че успя да дойдеш. Какво да ти поднеса?

Чуйте я, моля ви се! Говореше му, все едно не ѝ е любовник, а някакъв случаен познат.

— Бира намира ли ти се?

— Разбира се — отвърна тя и даде знак на един от сервитьорите.

— Донесете бира на господин Мърдок. Сигурно познаваш всички, но въпреки това ще те представя.

— Мога и сам да се представя.

— Не се и съмнявам. Как изкара Коледа?

— Добре. А ти?

— Чудесно. На Бъдни вечер се бихме със снежни топки.

— А при нас валеше суграшица.

— Аха.

Калъм взе бирата, която сервитьорът му донесе, благодари му и отпи. Забеляза, че Джулия бе с огърлицата, която ѝ бе подарил и която изпъкваше на фона на млечнобялата кожа под дълбокото деколте.

— Стои ти добре.

— Моля? А, да! — Идеше ѝ да се прокълне, задето се бе поддала на чувствата и си бе сложила огърлицата, подарък от него. — Отива на тази рокля. Хубава е, Калъм. Благодаря ти, че си се сетил да ми подариш точно нея. Дано и ти си харесваш часовника!

Дори в този момент Калъм усещаше как той му тежи в джоба.

— Точен е. Благодаря.

— За нищо. На всяка цена да опиташ студения бюфет. А сега извинявай.

Калъм я стисна с все сила за китката.

— Ти какво, така ли ще ми приказваш?

— Не те разбирам.

— Я не ми дръж такъв тон, Макгрегър, не ти приляга!

— Пусни ме, Мърдок!

— Няма да те пусна. Трябва да ми отговориш на някои въпроси. Чаках сама да го направиш, ама понеже ти не се сещаш, дойдох да ти ги задам лично.

— Да съм отговорела, моля ви се, на някои въпроси! — повтори ядно младата жена. Вече ѝ бе притъмняло пред очите. — Той, видите ли, чакал да съм отговорела. Ще ти дам аз на теб един отговор!

Джулия отскубна ръка и плисна бирата от чашата върху самото му.

Веднага съжали. Беше дребнаво и глупаво. И го беше направила пред всички. Хората наоколо млъкнаха. Тя разбра от погледа на Калъм, че този път нямаше да ѝ се размине току-така.

— Получи си отговора, можеш да си тръгваш — сопна се Джулия.

Смяташе да се обърне, да си тръгне гордо и да се посмее на воля на случилото се. По-късно щеше да се спотаи в бърлогата си и да лиже своите рани, ала сега бе длъжна да запази достойнство.

Изпищя, защото Калъм я грабна и я метна на рамо. Обсипа го с ругатни, когато я понесе към горния етаж.

Даниъл прегърна разнежен Майкъл Мърдок през раменете. Въздъхна и премигна, за да не се просълзи.

— О, Майкъл, ще ни родят внучета за чудо и приказ!

— Хайде да го полеем!

Даниъл изпроводи с поглед внучка си и огласи всичко наоколо с гръмогласен смях.

— Аз черпя!

Калъм отиде право в стаята на Джулия, без да обръща внимание, че тя го риташе и го удряше с юмруци, без да забелязва мокрото сако и гадната миризма на разлята бира. Влезе вътре, затвори вратата с крак, обърна се да заключи и метна най-безцеремонно Джулия върху леглото.

Докато той сваляше подгизналото сако, тя продължи да ругае и кълне. Калъм я познаваше от доста години, непрекъснато се караше с нея, но въпреки това бе направо смаян колко изобретателна бе в подбора на думите. А когато Джулия се опита да стане, той само сложи ръка върху главата ѝ и я върна на леглото.

— Мирувай!

— Нима след онази грозна отвратителна сцена си въобразяваш, че можеш да ми се разпореждаш тук?

— Ти започна. — Сега поне той си имаше повод да махне проклетата вратовръзка. — Недоумявам какво ти става. Ту се кикотиш

като малоумна, ту се цупиш, сякаш са ти потънали гемиите. Ту се претрепваш да ми угодиш, ту разговаряш с мен, все едно не ме познаваш. Цяла седмица не си направи труда дори да ми се обадиш.

— Аз ли не съм си направила труда? Аз? Да не си си изпотрошил пръстите, та не можеш да набереш един телефонен номер?

После за негов ужас и за унижение на Джулия тя зарови лице в дланите си и се разрида.

— Стига! Сериозно ти говоря, веднага престани да плачеш! — Калъм съвсем се видя в чудо. — Добре де, извинявай. Чу ли, извинявай!

— За какво извинявай? — попита Джулия през ридания.

— За каквото искаш, само спри да плачеш.

— Ето на, ти дори не знаеш за какво. Махай се! Не искам да ми висиш на главата, когато се държа като пълна глупачка.

— И преди съм те виждал да се държиш като глупачка. Обикновено нямам нищо против. Хайде, Джулс, не плачи! — Той се наведе с намерението да я потупа по главата или рамото. Ала не щеш ли, започна да я целува. Още преди да се бе усетил какво прави, я държеше върху коленете си и я притискаше до себе си. — Божичко, колко мъчно ми беше за теб! Само да знаеш колко мъчно ми беше!

Тя обхвана с длани главата му.

— Наистина ли?

— Да — потвърди Калъм и допря чело до нейното. — Успокой ли се?

— Почти. Разплаках се, може би, защото ме хвана яд, че съм плиснала бирата.

Той се запита какво ли имаше между тях двамата, та дори в такъв момент го напушваше смях.

— Така значи, може би!

— Ти ме вбеси. И ти имаш не по-малка вина — каза Джулия и също му се усмихна през сълзи. — Но ще занеса костюма ти на химическо чистене.

— Искаш ли да сваля още сега панталона? — изненадан, Калъм забеляза, че устните ѝ пак треперят, а очите ѝ се пълнят със сълзи. — Само се шегувах.

— Знам. Няма ми нищо. И аз не знам какво ме прихваща. — Тя прокара пръсти под очите си и слезе от леглото, за да се погледне в

огледалото. — Не се бяхме разбирали да има публични скандали и сълзи — каза уж бодро Джулия и за кой ли път се зае да оправя размазания грим. — Между нас има приемлива и за двамата физическа връзка и нещо като приятелство. Защо да ги опропастяваме с разни сълзливости?

Калъм бръкна в джобовете на панталона си и загледа как тя нанася руж по страните си.

— Какво разбираш под „сълзливости“?

— Ами че съм прекалено емоционална. Сигурно е от празниците. Напоследък плача с повод и без повод.

— Как така плачеш? — пророни Калъм и присви очи.

— Защо питаш?

— Слушай, утре е Нова година. Не искам да я започвам с караници.

— Защо не? Караме се толкова добре!

— А ти защо спря напоследък? Последните няколко седмици, ако не се брой денят, когато замина за Хайанис, ми късаше нервите с това хрисимо поведение. Ни в клин, ни в ръкав започна да се съгласяваш с всичко, което кажа, да ми готвиш за вечеря, само дето не ми носеше лулата и пантофите.

— Нима имаш нещо против? — завъртя се Джулия и се нацупи. — Правех какво ли не, само и само да му угодя, а той, видите ли, пак е недоволен. Е, не се безпокой, занаят пред нямам намерение да ти угаждам.

— Слава богу!

— Пък и няма да съм ти подръка — отсече тя в заключение, — защото ще продам къщата и ще се преместя във Вашингтон.

— Друг път! Никъде няма да ходиш.

— Не можеш да ме спреш. Не искам да живея тук. И аз не проумявам защо те послушах и направих толкова много промени, за които настояваше ти. Не проумявам защо изобщо допускам да става каквото кажеш.

— Защото казвам правилните неща и ти искаше така, и изобщо няма да продаваш къщата.

— Купи я, щом значи толкова много за теб.

— А, така ли! Казвай цената. Ала ако си въобразяваш, че ще се изнесеш оттук...

— Няма да остана пък! Не мога.

— Няма да ходиш никъде!

Сега стояха само на педя един от друг, уплашени и бесни. Вече крещяха и говореха в един глас, така че почти не се чуваха...

— Обичам те, няма пък да стоя тук и да съм нещастна.

— Обичам те и ти няма да ходиш никъде без мен.

Джулия премигна. Калъм отстъпи крачка назад.

— Какво каза? — попита той.

— Не съм казвала нищо. А ти какво каза?

— Ти каза, че ме обичаш.

Тя се опита да преглътне, но на гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Стори ми се, че и ти каза това. Наистина ли ме обичаш?

— Дори и да е истина, какво от това? — завъртя се Калъм и закрачи напред-назад из стаята. — Тази проклета жена не спира да дърдори, понечиш ли да ѝ отвърнеш, не знаеш какво говориш! И какво, ако те обичам? — изкрещя отчаяно той. — Какво ще направиш ти?

Джулия си помисли, че Калъм бе безупречен. Че за нея нямаше по-добър мъж.

— Ще те помоля да се ожениш за мен.

Той спря и я зяпна невярващо. На пръв поглед изглеждаше съвсем спокойна и овладяна. Ала Калъм я познаваше и знаеше къде да се взре — в очите ѝ, които бяха насълзени и мрачни.

— Моля?

— Чу ме, Мърдок. Искаш или не искаш?

Той отиде при нея и след миг и двамата прихнаха.

— В джоба си нося пръстен.

— Друг път носиш!

— Хващаш ли се на бас?

Тя понаведе глава.

— Я да го видя.

— Бил е на майка ми. — Калъм извади кутийката и отвори капачето. — Не е диамант, но ти и бездруго харесваш повече цветните камъни.

— О, Калъм! — ахна Джулия и вдигна поглед към него. — Ти наистина ме обичаш.

— Казах ти го вече. Ако ти го беше казала първа още преди няколко седмици, както исках да направиш, щяхме да спестим много

време.

— Ти трябваше да го кажеш пръв. Защо според теб се скъсах да ти готвя?

— Повярвай ми, Джулс, ако човек не е лудо влюбен в теб, нямаше да хапне и залък от онези твои гозби.

Тя се опита да се разсърди, ала накрая избухна в смях.

— Ако ми направиш предложение за женитба, никога вече няма да ти готвя задушено.

— Ти вече ми направи такава предложение, но при тези обстоятелства можем и да се споразумеем.

Калъм бръкна в джоба си и извади часовника, а Джулия запристъпва нервно.

— Какво вършиш? Не можеш ли поне това да го направиш като хората?

— Правя го като хората. Сега е дванайсет без петнайсет. До полунощ остават петнайсет минути. Ще имам грижата всичко да е точно.

Той завъртя стрелката за минутите, докато тя се сля с другата, така че часовникът да показва полунощ, и хвана Джулия за ръката.

— Ама така не е честно — грейна тя. — Обичам те, Калъм.

— Ти си жената, за която, без дори да го съзнавам, винаги съм мечтал — рече той и оправи една от къдриците, отскубнали се от кока й. — Създадохме заедно тази къща.

— А, не — възрази Джулия и отпусна длан върху неговата. — Създадохме заедно този дом. Не бих могла да живея в него без теб.

— Искам да изпратя старата година и да посрещна новата тук с теб — промълви Калъм и вдигна пръстите й към устните си. — Ще бъдем страхотен отбор, така да знаеш!

— На това и разчитам.

— Омъжи се за мен, Джулия.

— Вече си мислех, че никога няма да го кажеш — отвърна тя и го целуна.

Бива си ме за предприемач, владеея до съвършенство изкуството на сделките. Животът ми беше интересен. Скъсвах се от работа, рискувах. Печелех и губех. За мен бизнесът, правенето на пари, си е наслада.

Но семейството е Божия благодат.

И последната пара да ми вземете, оставите ли ми семейството, пак ще си умра богат човек.

Когато започнах да пиша тези спомени, имах надежди и планове за моето семейство.

Е, постигнах, каквото си бях наумил. Лора е щастливо омъжена, стана и прелестна майка. Те двамата с Ройс създадоха хубав дом за себе си и за невръстния си син, който носи моето име. — Даниъл Макгрегър-Камерън. Даниъл е момченце за чудо и приказ, умничко, яко. Така де, издънка е на добро семейство. На силна кръв.

Нищо не ме радва така, както да виждам, че Ройс направо трепери на момчето или че Кейн е на седмото небе от щастие, задето е станал дядо. Знаех си аз, че те двамата с Ройс ще станат първи приятели — сближи ги любовта към Лора.

Ала и за миг не съм се съмнявал, че ще се спогодят.

Гуен и нейният Брансън очакват всеки момент дете. Знам, тя се притеснява, че известно време ще се наложи да отсъства от болницата. Но не друг, а моята Ана първа ще й каже, че може успешно да съвместява и работата като хирург, и семейството.

Брансън не дава и косъм да падне от главата й. Свястно момче е този Брансън. И добър писател, от мен да го знаете! Романът му се граби като топъл хляб. Да ви призная, и аз стоях до среднощ, за да прочета какво ще стане с неговата лекарка убийца и с онзи наперен детектив, дето се влюби до уши в нея. Кой да знае, че накрая тя ще посегне на своя живот, вместо да убие единствения мъж в живота й, докоснал се до нейното объркано тъмно сърце.

Всъщност си е точно така, в крайна сметка най-важна е любовта.

Сега Джулия и нейният Калъм живеят в къщата на Бийкън Хил, която построиха заедно. Пак се карат като куче и котка, ала бих се притеснил, ако всичко при тях беше мирно и кротко. Божичко, каква страст има между двамата — lika-прилика са си. Очаквам скоро да ми съобщят, че и те ще си имат детенце.

Не го ли сторят, ще поискам да обяснят причината.

Джулия беше ненагледна булка — висока, снажна, изискана. Имаше един момент, когато застана до Калъм, хвана го за ръка и очите им се срещнаха. Озариха се с усмивки — сияйни и щастливи, само дето не прихнаха в смях. Та в този миг сърцето ми се изпълни с радост — а и с гордост, че съм в дъното на всичко това.

Сега булото на Макгрегърови е опаковано и прибрано. Но не смятам да стои дълго в кутията.

Крайно време е и внуците ми да изпълнят дълга си. Дадох им време да съзрелят. Мъжът трябва да понатрупа опит, преди да се ожени и да създаде семейство.

Ала нека погледнем истината в очите, и аз няма да живея вечно. Досега не съм притискал Мак, най-големия от момчетата. Дали той долавя намеците ми? Ха! Дори и да не ги е доловил, ще ускорим нещата.

С трите момичета се справих добре, обаче не съм от хората, които ще лежат на стари лаври. Преди да си тръгна от този свят, ще се погрижа и другите внуци да се оженят.

Обещавам ви, а обещае ли нещо Даниъл Макгрегър, думата му на две не става!

Издание:

Нора Робъртс. Търсачи на щастие
ИК „Коломбина Прес“, София, 1998
Американска. Първо издание
Редактор: Людмила Харманджиева
ISBN: 954-732-002-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.